

MEMORIU DE PREZENTARE

CU INFORMAȚII CONFORM GHIDULUI METODOLOGIC PRIVIND EVALUAREA
ADECVATĂ (ORD. 19/2010) PENTRU PROIECTUL

REACTUALIZARE PLAN URBANISTIC GENERAL COMUNA SFÂNTU GHEORGHE, JUDEȚUL IALOMIȚA

Beneficiar:

Primăria comunei Sfântu Gheorghe, Județul Ialomița

Elaborator:

S.C CONSALTIS Consultanță și Audit S.R.L

Ecolog FLOREA Alexandra-Cătălina

Cuprins

Capitolul I. Introducere	3
I.1. Informații privind proiectul propus:.....	3
I.2. Fundamentarea proiectului	3
I.3. Localizarea geografică și administrativă.....	4
Capitolul II. Elementele cadrului natural	6
II.1. Descrierea elementelor cadrului natural	6
II.2. Intravilan existent. Zone funcționale. Bilanț teritorial.....	10
II.2.1 Zone conturate pe suprafața comunei Sfântu Gheorghe.....	14
II.3. Zonele cu riscuri naturale	15
II.4. Echiparea edilitară	19
Capitolul III. Elemente naturale protejate	25
III.1. Situl ROSCI0290.....	26
III.2 Situl ROSPA0152	31
III.3 Caracteristici generale ale habitatelor prezente în situl ROSCI0290	37
91Y0 Păduri dacice de stejar și carpen (20,78%).....	37
III.4 Caracteristici generale ale habitatelor prezente în situl ROSPA0152	47
III.5. Măsuri de conservare a sitului ROSPA0152	64
III.6. Măsuri de conservare a sitului ROSPA0152	73
Capitolul IV. Probleme de mediu semnalate.....	84
Capitolul V. Disfuncționalități. Diagnostic general. Diagnostic prospectiv.....	86
Capitolul VI. Măsuri în vederea eliminării sau diminuării efectelor riscurilor naturale din anumite zone.....	90
Capitolul VII. Modificările fizice ce decurg din PP (din excavare, consolidare, dragare etc.) și care vor avea loc pe durata diferitelor etape de implementare a planului	92
VII.1. Modificări fizice ce decurg în etapa de implementare obiective prevăzute în PUG.....	92
VII.2 Modificările fizice ce decurg în etapa de postimplementare obiective prevăzute în PUG.....	92
VII.3. Resursele naturale necesare implementării PP (preluare de apă, resurse regenerabile, resurse neregenerabile etc.).....	93

VII.4. Resursele naturale ce vor fi exploatate din cadrul ariei naturale protejate de interes comunitar pentru a fi utilizate la implementarea planului/proiectului.....	93
VII.5. Emisii și deșeuri generate de PP (în apă, în aer, pe suprafața unde sunt depozitate deșeurile) și modalitatea de eliminare a acestora.....	93
VII.6. Cerințele legate de utilizarea terenului necesare pentru implementarea planului	97
VII.7. Durata construcției, funcționării, dezafectării proiectului și eșalonarea perioadei de implementare a PP	98
VII.8. Activități care vor fi generate ca rezultat al implementării proiectului propus	98
VII.9. Caracteristicile planurilor/proiectelor existente propuse sau aprobate ce pot genera impact cumulativ cu PP care este în procedură de evaluare și care poate afecta aria naturală protejată	99
Capitolul VIII. Măsuri de reducere a impactului asupra ariilor protejate	100
Concluzii.....	102
Bibliografie	104

MEMORIUL DE PREZENTARE

Prezentul Memoriu a fost întocmit în conformitate cu cerințele Ordinului MMP nr. 19/2010 pentru aprobarea ghidului metodologic privind evaluarea adecvată a efectelor potențiale ale planurilor sau proiectelor asupra ariilor protejate de interes comunitar, în scopul evaluării efectelor potențiale pe care proiectul:

Reactualizare Plan Urbanistic General Comuna Sfântu Gheorghe Județul Ialomița

Solicitarea de întocmire a Memoriului reprezintă o cerință exprimată de către Agenția pentru Protecția Mediului Ialomița prin adresa nr 4167 /03.07.2019.

Capitolul I. Introducere

I.1. Informații privind proiectul propus:

Denumirea lucrării:

Reactualizare Plan Urbanistic General și Regulament Local de Urbanism – Comuna Sfântu Gheorghe, Județul Ialomița

Beneficiar:

Primăria Comunei Sfântul Gheorghe, Județul Ialomița

Proiectant:

S.C DUAL STUDIO S.R.L.

Data elaborării: Februarie 2020

I.2. Fundamentarea proiectului

Prezenta documentație de urbanism a fost inițiată de Primăria Comunei Sfântu Gheorghe – Județul Ialomița, care, prin procedura de achiziție publică, a solicitat *Reactualizarea Planului Urbanistic General și Regulamentul Local de Urbanism pentru Comuna Sfântu Gheorghe, Județul Ialomița.*

Conform **Ghidului privind Metodologia de elaborare și conținutul cadru al Planului Urbanistic General**, aprobat prin Ordinul nr. 13N/10.03.1999, Planul

Urbanistic General este principalul instrument de planificare operațională și are caracter director și strategic, dar și de reglementare. Astfel scopul P.U.G. este:

- să stabilească direcțiile, prioritățile și reglementările de amenajare a teritoriului și dezvoltare urbanistică a localităților;
- să asigure utilizarea rațională și echilibrată a terenurilor necesare funcțiunilor urbanistice;
- să se marcheze și să se precizeze zonele cu riscuri naturale (alunecări de teren, inundații, neomogenități geologice, reducerea vulnerabilității fondului construit existent);
- să se evidențieze fondul construit valoros și să se precizeze modul de valorificare a acestuia în folosul comunei;
- să se asigure creșterea calității vieții, cu precădere în domeniile locuirii și serviciilor;
- să se asigure fundamentarea realizării unor investiții de utilitate publică;
- să se asigure suportul reglementar pentru eliberarea certificatelor de urbanism și autorizațiilor de construire;
- să se asigure corelarea intereselor colective cu cele individuale în ocuparea spațiilor.

Obiectivele urmărite prin P.U.G. sunt:

- optimizarea relațiilor localităților cu teritoriul lor administrativ și județean;
- valorificarea potențialului natural, economic și uman;
- organizarea și dezvoltarea căilor de comunicație;
- stabilirea și delimitarea teritoriului intravilan;
- stabilirea și delimitarea zonelor construibile;
- stabilirea și delimitarea zonelor cu interdicție temporară sau definitivă de construire;
- stabilirea și delimitarea zonelor protejate și de protecție a acestora;
- modernizarea și dezvoltarea echipării edilitare;
- evidențierea deținătorilor terenurilor din intravilan;
- stabilirea obiectivelor de utilitate publică;
- stabilirea modului de utilizare a terenurilor și condițiilor de conformare și realizare a construcțiilor.

I.3. Localizarea geografică și administrativă

Comuna Sfântu Gheorghe se află în nord-vestul județului Ialomița, în Câmpia Bărăganului, în Câmpia Română, la 20 km distanță de orașul Urziceni și la 42 km de orașul Slobozia. Aceasta este una dintre cele 59 de comune ale județului.

Coordonatele geografice ale comunei sunt: paralela 44° 38' 41" latitudine nordică și meridianul de 26° 50' 49" longitudine estică. Comuna Sfântu Gheorghe are în componență satele Sfântu Gheorghe, Butoiu, Malu și o suprafață totală de 7.144,045 ha.

Figura 1. Localizare Google Maps Comuna Sfântu Gheorghe

Teritoriul administrativ al Comunei Sfântu Gheorghe se învecinează cu:

- La nord – Comuna Grindu, Comuna Valea Măcrișului, Județul Ialomița;
- La est – Comuna Balaciu, Județ Ialomița;
- La sud-vest – Comuna Axintele, Județ Ialomița;
- La vest – Comuna Ion Roată, Județ Ialomița

La nivel național, comuna Sfântu Gheorghe este amplasată în sud-est, în Regiunea Sud-Muntenia, și este străbătută de DN2A, care o traversează de la nord-vest la sud-est și care asigură legătura cu orașele Urziceni și Slobozia. Calea ferată face legătura între București – Urziceni – Malu (Comuna Sfântu Gheorghe) – Sfântu Gheorghe (Comuna Sfântu Gheorghe) – Slobozia.

Județul Ialomița, datorită poziției sale, beneficiază de prevederile înscrise în secțiunile Planului de Amenajare a Teritoriului Național. Din punct de vedere al prevederilor P.A.T.N.-ului – secțiunea I - Rețele de Transport, accesibilitatea comunei va crește odată cu concretizarea propunerilor de amenajare a râului Ialomița pentru navigare.

Capitolul II. Elementele cadrului natural

II.1. Descrierea elementelor cadrului natural

Din punct de vedere morfologic, comuna Sfântu Gheorghe este situată în unitatea majoră de relief Câmpia Română, subunitatea Bărăganul Ialomiței. Câmpia Română ocupă partea sudică a țării, fiind cea mai întinsă unitate de câmpie a României cu o evoluție strâns legată de Dunăre care o limitează în vest, sud și est.

Câmpia Română s-a format prin sedimentarea intensă a Mării Sarmatice și retragerea treptată a acesteia dinspre nord spre sud și dinspre vest spre est. Drept urmare a rezultat o dublă înclinare a câmpiei de la nord (250 – 300 m, în Câmpia Piteștilor) spre sud – sud-est și de la vest la est (10 – 20 m, în Câmpia Siretului Inferior).

După modul de formare, câmpiile sunt: piemontane, formate în proximitatea zonelor deluroase, tabulare, cu dispunere orizontală a stratelor și de subsidență, prin coborârea lentă a suprafeței topografice. În cadrul Câmpiei Române se întâlnesc toate cele 3 tipuri de câmpii.

Câmpia Bărăganului este situată în sud-estul României, fiind delimitată în partea de sud și est de lunca Dunării, în nord de lunca inferioară a Siretului și valea Buzăului, iar în vest de valea Săratei, obârșia Mostiștei, valea Pasărea, râul Dâmbovița și în final lunca râului Argeș.

Caracteristicile geomorfologice ale Câmpiei Bărăganului indică faptul că este o câmpie tipică, tabulară, având cele mai bine dezvoltate câmpuri din Câmpia Română cu interfluvii largi, dar fragmentate de chiuvete lacustre cu origini de foste limane fluviatile, cu înclinări orientate pe direcția est-sud-est ce-i conferă câmpiei un aspect ușor ondulat. Câmpia Bărăganului Central (Bărăganul Ialomiței) corespunde în totalitate interfluviului dintre Ialomița și Călmațui cu o înclinare generală NV – SE, cotele absolute fiind 70 – 75 m în partea de nord și nord-vest unde prezintă versanți abrupti și de circa 40 m în partea de sud, sud-est. Se subdivide în Câmpia Strachinei în est și Câmpia Padinei în vest printr-o linie arbitrară urmată spre sud de lacul Fundata. La rândul său, Câmpia Padinei are în componență două câmpuri, respectiv Câmpul Pogoanele și Câmpul Urziceni la care se adaugă Lunca Ialomiței.

Comuna Sfântu Gheorghe este situată în extremitatea sudică a Câmpului Urziceni, pe terasa și în lunca Ialomiței.

Câmpul Urziceni prezintă un relief relativ plan și stabil în care rețeaua hidrografică principală și secundară a creat zone depresionare. În general, panta nu depășește 3 grade cu excepția zonelor de trecere între elementele cadrului natural (lunci, terase, câmp), unde panta terenului atinge valori locale și de 45°.

Pe partea stângă, Ialomița a creat un singur nivel de terasă cu altitudinea relativă de 3 – 7 m și lățimea de 1 – 4 km în dreptul comunelor Ion Roată, Sfântu Gheorghe, Balaciu și Munteni-Buzău, intravilanul comunei Sfântu Gheorghe fiind situat în mare parte pe această terasă.

Lunca Ialomiței se dezvoltă în special pe partea stângă a râului, având o lățime de 4 – 8 km. Brăzdată de numeroase albie părăsite (privaluri), grinduri și microdepresiuni, lunca Ialomiței este mai înaltă spre terasă care realizează treptat trecerea spre câmpie, iar în sud este mărginită de un mal abrupt format din loess, nisip eolian și nisipuri de Mostiștea.

Altitudinea maximă este atinsă în partea de nord, nord-est a comunei, la nivelul câmpului (60.8 m), iar minima se înregistrează în extremitatea sudică, în lunca Ialomiței (35.5 m). În afara zonelor de minim, respectiv maxim altitudinal, teritoriul comunei se desfășoară preponderent între curbele de nivel de 40 și 55 m, prezentând puține forme morfologice pozitive dintre care amintim Movila Gemene (58.9 m), Movila Caprei (56.1 m), Colinele (52.4 m), Movila Rogozu (52.2 m).

Din punct de vedere hidrografic, teritoriul comunei Sfântu Gheorghe aparține bazinului hidrografic Ialomița – Buzău.

Râul Ialomița izvorăște din munții Bucegi, de sub Vf. Omu și străbate pe parcursul celor peste 400 km lungime toate formele principalele de relief: munți, dealuri și câmpii.

În regiunea de munte, cursul râului Ialomița este orientat nord-sud, apele sale curgând printr-o vale de tip glacial cu profil în formă de V și chei săpate adânc în stâncă (Cheile Tătarului, Zănoagei și Orzei).

Pe măsură ce coboară în zona subcarpatică, albia râului se lărgeste, iar după intrarea în zona de câmpie, în apropiere de Târgoviște, apele se scurg uneori prin mai multe brațe.

Râul Ialomița intră în județul Ialomița în amonte de Grecii de Jos (orașul Fierbinți-Târg) pe care îl traversează pe un traseu general de la vest către est până la vărsarea în Dunăre în amonte de localitatea Giurgeni. Pe teritoriul acestui județ, râul Ialomița curge pe ultimii 212 km, cu o pantă medie a profilului longitudinal de 0,025%. La intrarea în județul Ialomița debitul este de 14,5 mc/s, apoi primește râul Prahova, lângă satul Patru Frați (comuna Adâncata) cu un debit de 27,3 mc/s, iar la Urziceni pe Sărata (0,2 mc/s).

La nivelul comunei Sfântu Gheorghe, rețeaua hidrografică principală este formată din râul Ialomița care prezintă un curs puternic meandrat, cu orientarea generală de la vest la est și numeroase schimbări locale de direcție. Acesta traversează teritoriul administrativ al comunei prin extremitatea sa sudică formând totodată limita administrativă cu comunele Axintele și Balaciu.

Râurile autohtone se caracterizează prin lungimi mici ale cursurilor și debite foarte scăzute datorită bazinelor mici de recepție, izvoarelor care în sezonul cald seacă și pantelor reduse pe direcția de curgere, majoritatea fiind transformate în iazuri, uneori cu caracter temporar.

Rețeaua hidrografică secundară la nivelul comunei este reprezentată de Valea Rogozu, pe care au fost amenajate 2 iazuri cu adâncimea maximă de 1.5 m, separate de linia de cale ferată, respectiv Valea Muscalului, pe care s-a format o zonă umedă, mlăștinoasă, cu debite doar în perioadele cu precipitații.

Clima comunei Sfântu Gheorghe este temperat – continentală, caracterizată de variații mari de temperatură între vară și iarnă determinate de dominarea maselor de aer din estul continentului, mase ce aduc gerurile din timpul iernii și căldurile toride din timpul verii.

Temperatura aerului este influențată de largă deschidere a câmpiei pe axa E – NE, valoarea medie anuală înregistrată la Urziceni fiind de 10.9°C pe o perioadă de 48 ani (1961 – 2009).

Temperatura minimă absolută a fost de - 27°C în luna ianuarie a anului 1980, iar maxima de + 42°C a fost atinsă în iulie 2000.

Cantitatea anuală de precipitații este de 518 mm/m², cu cele mai mici cantități în luna februarie, de 25,5 mm/m². Maximul de precipitații se înregistrează în luna iunie – 70.6 mm. Modificări în regimul precipitațiilor pot să apară nu doar în distribuția lor spațială, ci și prin variațiile de la an la an. Astfel, anul 1992 a fost unul secetos cu o cantitate de precipitații de doar 362 mm, la polul opus situându-se perioada 1969 – 1973, anul 1975 când s-au atins cantități de 750 – 800 mm și anul 2005 cu o cantitate medie anuală de 887 mm.

Numărul mediu al zilelor cu ninsoare este în jur de 25 – 30, iar al stratului stabil de zăpadă de 35 – 60 zile cu grosimi medii decada de cca 5.00 cm. Numărul maxim anual de zile cu strat de zăpadă este de 80 – 100 și este legat de anii în care au căzut cantități bogate de precipitații (1933, 1942, 1954, 1969 etc.), fiind concentrate în lunile ianuarie – februarie.

Sunt și ierni în care câmpul rămâne fără zăpadă din cauza Crivățului.

Ceața este unul dintre parametrii caracteristici ai zonei și se manifestă preponderent în intervalul noiembrie – februarie.

Teritoriul județului și implicit al comunei se află sub influența maselor de aer estice (continentale), vestice (oceanice) și sudice (mediteraneene), materializate în vânturi aspre din nord-est (Crivățul), uscate din vest (Austrul, care provoacă adesea îndelungate perioade de secetă) și dinspre sud-vest (Băltărețul).

Vânturile au frecvența maximă pe direcția NE (Crivățul - maxim 24.8% în februarie) și SE (maxim 7.8%). Viteza medie anuală este cuprinsă între 2.4 – 5.4 m/sec.

Câmpia Română reprezintă o macrounită structurală complexă care aparține în cea mai mare parte Platformei Valahe, identificată de V. Mutihac drept sectorul nordic al Platformei Moesice. Unitățile de platformă se caracterizează printr-un fundament alcătuit în general din formațiuni vechi precambriene și dintr-o cuvertură sedimentară.

Fundamentul Platformei Moesice în partea sa estică, corespunzătoare Câmpiei Bărăganului, nu a evoluat ca un bloc rigid, ci sub forma unor compartimente flexibile delimitate prin falii principale (Pecineaga – Camena și Belciugatele) și secundare, orientate în majoritate pe direcția NV – SE. Acesta este alcătuit din șisturi cristaline de diferite compoziții (clorito – cuarțoase, cloritoșisturi porfiroblastice de albit și zoizit, șisturi amfibolice etc.), granițe, granodiorite, diorite, gabbrouri și s-a format în Proterozoicului mediu-superior.

Peste fundamentul cristalin s-a așternut o cuvertură sedimentară cu grosimi, alcătuire regională și temporală diferite. Acumulările s-au realizat în mai multe cicluri:

- ciclul Cambrian – Westphalian reprezentat de o alternanță de depozite detritice (gresii, argile), roci carbonatice și din nou roci detritice;
- ciclul Permian – Triasic cu trei serii distincte: seria roșie inferioară (argile roșii și gresii), seria carbonato-anhidritică (calcare, marno-calcare, dolomite) și seria roșie superioară (gresii, nisipuri, marne, marno-calcare);
- ciclul Juristic – Cretacic, dominat de formațiunile carbonatice;
- ciclul Badenian – Pleistocen în cadrul căruia s-au acumulat formațiuni de molasă de proveniență carpatică, mai groase în partea de nord a platformei spre avanfosă.

Miocenul este reprezentat de conglomerate, depozite marno-argiloase, nisipuri și argile cu straturi de cărbune.

Pliocenul este reprezentat de formațiuni nisipoase, argiloase cu intercalații de cărbuni determinate de revenirea mării dinspre avanfosă. La suprafață și la mică adâncime sunt formațiuni cuaternare care apar sub formă de depozite loessoide, formațiuni aluviale, terase și lunci.

Depozitele care află pe teritoriul comunei Sfântu Gheorghe sunt de vârstă Pleistocen superior, în partea de nord corespunzătoare câmpului, respectiv Holocen superior în lunca și pe terasa joasă a lalomiței.

Cuaternarul începe în partea bazală cu depozite de vârstă Pleistocen inferior reprezentate printr-un complex de pietrișuri cu nisip și elemente de bolovăniș cu

unele intercalații argiloase sau argilo-nisipoase marnoase complex cunoscut în literatura de specialitate sub denumirea de „Strate de Frățești”.

Suita stratigrafic cuarternară se continuă cu un orizont de marne și argile adesea cu concrețiuni calcaroase sau grezoase cu intercalații de nisipuri fine și foarte fine cunoscute sub numele de Complexul marnos (Pleistocen mediu).

Pleistocenul superior este constituit din depozite loessoide deluvial – proluviale, alcătuite din prafuri nisipoase, argiloase gălbui cu concrețiuni calcaroase, cu o grosime de 15 – 20 m. În cadrul acestor depozite se observă existența unor intercalații de prafuri argiloase, de culoare cărămiziu-roșcată, a căror grosime variază între 1 – 5 m. Aceste depozite roșcate, cercetate în diferite amplasamente, prezintă deosebiri care variază de la un punct la altul, în ceea ce privește numărul, grosimea și poziția lor stratigrafică.

Holocenul superior (qh2) este reprezentat prin depozitele loessoide care acoperă terasa joasă, aluviunile grosiere și fine ale luncii și nisipurile eoliene.

Depozitele loessoide care acoperă terasa joasă a lalomiței sunt constituite predominant din prafuri argiloase cenușii-gălbui, cu o grosime de 6 – 15 m. Litologic, ele sunt asemănătoare cu aceleași depozite de pe treptele imediat superioare.

Depozitele aluvionare ale luncii sunt alcătuite la bază din pietrișuri și nisipuri, iar către partea superioară din nisipuri, nisipuri argiloase, argile nisipoase și mături.

II.2. Intravilan existent. Zone funcționale. Bilanț teritorial

Intravilanul existent al Comunei Sfântu Gheorghe este cel aprobat prin ultima variantă de Plan Urbanistic General. Suprafața totală ocupată de cele 3 sate componente, respectiv satul Sfântu Gheorghe, satul Butoiu și satul Malu, precum și de trupurile componente, este de 383,76 ha.

Conform Planului Urbanistic General aprobat al comunei Sfântu Gheorghe, teritoriul intravilan a fost împărțit în 5 trupuri, determinate de funcțiunea dominantă a zonei, fiind repartizate astfel:

- TRUP 1 – Intravilan sat Malu – vest, zona de intrare în comună;
- TRUP 2 – Intravilan sat Malu;
- TRUP 3 – Intravilan sat Butoiu;
- TRUP 4 – Intravilan sat Sfântu Gheorghe;
- TRUP 5 – Intravilan sat Sfântu Gheorghe.

Locuințele. Funcțiunea majoră a localității este cea de locuire individuală, de tip tradițional, rural, iar majoritatea locuințelor sunt proprietate privată. Suprafața

ocupată de zona de locuit în situația existentă este de 161,74 ha, reprezentând 42,15 % din totalul suprafeței intravilanului existent.

Instituțiile publice și serviciile sunt funcțiuni care se regăsesc în mod special în zonele centrale ale satelor componente – Sfântu Gheorghe, Malu și Butoiu și sunt reprezentate de grădinițe, școli, primărie, farmacii, cabinete medicale, spații comerciale etc. Suprafața pe care o ocupă această zonă funcțională este de 9,47 ha, reprezentând 2,47 % din teritoriul intravilan.

În prezent, în Comuna Sfântu Gheorghe nu există unități industriale în nici unul dintre satele componente: Sfântu Gheorghe, Malu și Butoiu (0,00 ha, reprezentând 0,00%).

Zona unităților agricole / de producție și de depozitare este localizată în fiecare sat component al comunei, în mod special la periferia nordică a acestora. Zona care ocupă însă cea mai mare suprafață se regăsește în satul Sfântu Gheorghe, unde și-a desfășurat activitatea RENT și PROGRESU SF. GHEORGHE. Suprafața totală a acestei zone funcționale este 18,94 ha și reprezintă 4,93% din suprafața totală a intravilanului tuturor satelor componente Comunei Sfântu Gheorghe.

Din categoria obiectivelor de destinație specială este sediul poliției are o suprafață de 0,08 ha, reprezentând 0,02%.

Gospodărie comunală. La nivelul comunei există patru cimitire, unul în satul Malu, unul în satul Butoiu și două în satul Sfântu Gheorghe. Suprafața totală a acestora este de 3,52 ha, respectiv 0,92 % din intravilanul existent.

Echipare edilitară. În comună există rețea de alimentare cu apă și canalizare, dar nu este încă extins pe toate străzile satelor componente. Suprafețele ocupate de echipamentele aferente sistemului centralizat de alimentare cu apă și canalizare însumează o suprafață de 0,40 ha, adică 0,10% din intravilan. Aceste terenuri sunt ocupate cu puțuri forate, gospodării de tratare a apei în vederea potabilizării și stații de pompare. Localizarea acestora este identificată predominant în satul Butoiu, unde este amplasată gospodăria de apă. De menționat este faptul că în comună încă nu există stație de epurare, dar este în stadiul de proiect.

Spații plantate, agrement, sport. În situația existentă, la nivelul comunei sunt amenajate mai multe spații verzi publice, care au amenajate atât locuri de joacă pentru copii, cât și spații de relaxare. Spațiile reprezentative la nivelul comunei sunt terenurile de sport, deserveșc în mod special școlile din vecinătate, dar pot fi utilizate și de către ceilalți locuitori ai comunei. Suprafața ocupată de spațiile verzi și terenurile de sport este de 0,67 ha, reprezentând 0,18% din totalul intravilanului existent.

Pădurile existente din intravilan sunt în zona adiacentă căii ferate din nordul satului Malu și au rolul protecției fonice față de calea ferată. Suprafața aferentă acestora este de 0,30 ha, reprezentând 0,08 % din totalul intravilanului existent.

Zona canalelor și irigațiilor din intravilan / a apelor din intravilan ocupă o suprafață de 5,95 ha, adică 1,55% din totalul intravilanului existent. Această suprafață este reprezentată de Lacul Rogozu, care este inclus în limita intravilanului existent furnizat de O.C.P.I.

Căi de comunicație rutieră. Această zonă funcțională ocupă un procent de 13,00% (49,91 ha) din totalul suprafeței din intravilan. Această pondere a circulațiilor existente în intravilan sugerează o configurare echilibrată a țesutului actual.

Zona de căi de comunicație feroviară este zona aferentă căii ferate și amenajărilor aferente și zona gării din satul Sfântu Gheorghe și zona haltei din satele Malu și Butoiu. Suprafață aferentă acestei funcțiuni este de 3,53 ha, respectiv 0,92%.

Totodată, în intravilanul existent sunt terenuri neproductive, care sunt localizate în mod special de-a lungul Lacului Rogozu, având o suprafață de 2,76 ha, respectiv 0,72% din totalul intravilanului existent.

O suprafață considerabilă de teren neconstruit din intravilan este ocupată și de terenul agricol (arabil, vii pășuni), localizat dispersat printre terenurile construite din intravilan, dar predominant în zonele periferice ale satelor. Dintre toate satele componente, satul Sfântu Gheorghe deține cea mai mare suprafață de teren arabil în intravilan. Suprafața ocupată de aceste terenuri este de 103,69 ha, respectiv 27,02% din intravilanul întregii comune.

Bilanțul teritorial al intravilanului existent, conform situației din teren, se prezintă astfel:

Tabel 1 – Bilanțul teritorial al intravilanului existent al Comunei Sfântu Gheorghe

Zone funcționale	Suprafață	Procent
Zonă pentru locuințe – regim mic de înălțime	161,74 ha	42,15 %
Zonă instituții publice și servicii	9,47 ha	2,47 %
Zonă unități industriale	0,00	0,00 %
Zonă unități agricole / de producție și depozitare	18,94 ha	4,93 %
Zonă unități agro-zoologice	22,80 ha	5,94%
Zonă terenuri cu destinație specială	0,08 ha	0,02 %

Zonă gospodărie comunală	3,52 ha	0,92 %
Zonă construcții aferente lucrărilor edilitare	0,40 ha	0,10 %
Zonă spații plantate, agrement, sport	0,67 ha	0,18 %
Zonă păduri în intravilan	0,30 ha	0,08 %
Zonă canale de irigații / ape în intravilan	5,95 ha	1,55 %
Zonă căi de comunicație rutieră	49,91 ha	13,00 %
Zonă căi de comunicație feroviară	3,53 ha	0,92 %
Zonă terenuri neproductive	2,76 ha	0,72 %
Zonă teren agricol în intravilan (arabil, vii pășuni)	103,69 ha	27,02 %
Total intravilan existent	383,76 ha	100,00 %

Bilanțul existent al spațiilor verzi publice, conform Legii 24/2007 privind reglementarea și administrarea spațiilor verzi din intravilanul localităților, cu completările și modificările ulterioare, se prezintă astfel:

Tabel 2 – Bilanțul teritorial al spațiilor verzi existente în intravilanul existent al Comunei Sfântu Gheorghe

Categorie	Suprafață	Procent din intravilanul existent
Spații verzi publice cu acces nelimitat	-	-
Spații verzi publice de folosință specializată (spații verzi aferente dotărilor publice, inclusiv cimitire)	5,44 ha	1,42 %
Spații verzi pentru agrement (terenuri de sport)	0,67 ha	0,18 %
Spații verzi pentru protecția lacurilor și cursurilor de apă	-	-
Culoare de protecție față de infrastructura tehnică (spații verzi aferente circulațiilor rutiere și feroviare)	-	-
Păduri de agrement	-	-
Pepiniere și sere	-	-

Total spații verzi existente	6,11 ha	1,60 %
-------------------------------------	----------------	---------------

II.2.1 Zone conturate pe suprafața comunei Sfântu Gheorghe

Din suprapunerea elementelor cadrului natural cu fenomenele de risc natural identificate pe teritoriul comunei Sfântu Gheorghe, s-au conturat următoarele zone:

Zone improprii amplasării construcțiilor reprezentate prin:

- zonele de curs ale rețelei hidrografice cu regim permanent cu banda de protecție delimitată conform Legii Apelor completată cu Legea 112/2006;
- zonele inundabile aferente rețelei hidrografice cu caracter permanent;
- zonele de curs ale rețelei hidrografice cu regim nepermanent;
- zonele aferente cursurilor de apă unde apar fenomene de prăbușire a malurilor ca rezultat al eroziunii.
- zonele afectate de trasee de utilități (linii electrice) etc;

Zone bune de construit cu amenajări speciale reprezentate prin:

- zonele cu drenaj insuficient unde amenajările ce urmează a fi executate constau din lucrări de drenare a apei pluviale sau ridicarea cotei amplasamentului construcțiilor;
- zonele ocupate de depozite loess ide grupa A de vârsta holocen superior.

Zone bune de construit fără amenajări speciale, ocupă partea de nord a teritoriul comunei fiind reprezentată de zona de câmpie cu relief și stabil fără potențial de risc cu privire la fenomenele de inundabilitate. Din punct de vedere litologic această zonă este constituită din depozite loessoide de vârsta pleistocen superior nivel înalt.

La proiectarea fundațiilor viitoarelor construcții se vor avea în vedere următoarele recomandări.

Amenajarea terenului, se va face de așa manieră încât să asigure evacuarea rapidă a apelor din precipitații către emisarii din zonă.

Adâncime de fundare va fi cea impusă constructiv începând cu 0.80 m, funcție de caracteristicile terenului de fundare.

În cazul construcțiilor de importanță normală – deosebită, terenul de fundare va fi îmbunătățit prin realizarea unei perne de loess.

II.3. Zonele cu riscuri naturale

În Comuna Sfântu Gheorghe au fost identificate mai multe categorii de riscuri, conform studiului Geotehnic și hidrogeologic întocmit de S.C. ROCKWARE UTILITIES S.R.L, astfel:

Risc seismic

Din punct de vedere seismic comuna Sfântu Gheorghe se încadrează în zona de macroseismicitate I = 81 pe scara MSK, unde indicele 1 corespunde unei perioade medii de revenire de 50 ani, conform S.R.1100/1- 93.

Conform reglementării tehnice „Cod de proiectare seismică - Partea I - Prevederi de proiectare pentru clădiri, indicativ P 100 /1- 2013 teritoriul prezintă o valoare de vârf a accelerației terenului $a_g = 0.30 - 0.35$ g pentru cutremure cu intervalul mediu de recurență IMR = 225 ani și probabilitatea de depășire de 20% în 50 ani.

Perioada de control (colț) a spectrului de răspuns $T_c = 1.6$ sec.

Zona este influențată de seismele mai puternice ce se produc în epicentrul de la curbura Carpaților (Vrancea).

Cel mai apropiat epicentru semnalat ca proximitate, este localitatea Iazu, situată la nord de orașul Slobozia. Aici au fost menționate în literatura de specialitate producerea unor seisme locale înregistrate în 09.06.1907, 20.04.1934, 16.06.1942 și 25.04.1944.

Risc de inundabilitate

Pe teritoriul comunei Sfântu Gheorghe fenomenele de inundabilitate se manifestă în zona de albie majora a rețelei hidrografice principale din zonă.

Conform directivei 2007/60/CE privind evaluarea și managementul riscului la inundații a doua etapă – elaborarea hărților de hazard și a hărților de risc la inundații, teritoriul comunei Sfântu Gheorghe este supus unui hazard semnificativ.

Zonele inundabile cu probabilitate de 10 % ocupă cea mai mare parte a luncii râului Ialomița. Principala zona inundabilă este tributară râului Ialomița. Acesta se revarsă și inundă întreaga luncă cu mici excepții – zone relativ ridicate – dar care sunt inundate în cazul depășirii probabilității de 10 %.

În zonele depresionare și cu substrat format predominant din roci argiloase, apa din precipitații stagnează o perioadă de timp, împiedicând astfel dezvoltarea vegetației.

Rețeaua hidrografică secundară, respectiv canalele de irigație din zonă prezintă maluri amenajate astfel că în perioadele cu precipitații acestea nu prezintă riscuri de inundabilitate, în afara albiei majore.

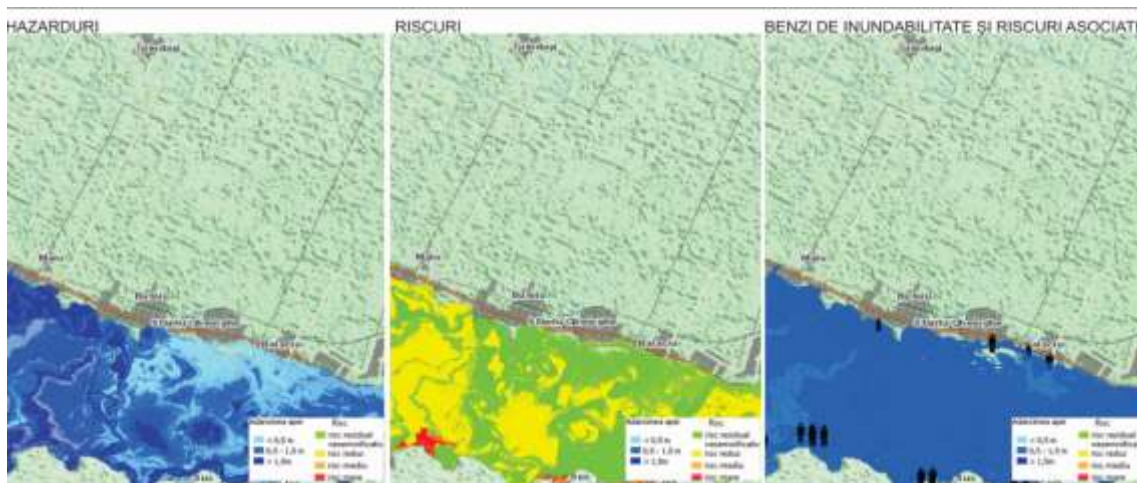

Figura 1 – Hărți hazard și risc de inundații în Comuna Sfântu Gheorghe

Conform Hărților de hazard și risc de inundații, furnizate de Administrația Națională a Apelor Române, probabilitatea unor riscuri asociate în comuna Sfântu Gheorghe este de 10%, riscurile fiind identificate în afara zonei constituite, în extravilanul sudic al comunei.

Risc de instabilitate

În cadrul teritoriului administrativ al comunei Sfântu Gheorghe, fenomenele de instabilitate se pot manifesta pe zonele de versant aferente rețelei hidrografice. Aceste zone prezintă valori de pantă cuprinse între 5 și 90 grade.

Potențialul de instabilitate a fost evaluat pe baza criteriilor pentru estimarea potențialului și probabilității de producere a alunecărilor de teren din „Ghid pentru identificarea și monitorizarea alunecărilor de teren și stabilirea soluțiilor cadru de intervenție asupra terenurilor pentru prevenirea și reducerea efectelor acestora în vederea satisfacerii cerințelor de siguranță în exploatarea construcțiilor, refacere și protecție a mediului”.

Pentru realizarea hărții cu distribuția coeficientului mediu de hazard (K_m) s-au întocmit 8 griduri corespunzătoare celor 8 factori care determina sau reduc stabilitatea terenului.

Acestea au fost suprapuse ulterior după formula:

$$K_m = \sqrt{\frac{K_a * K_b}{6} (K_c + K_d + K_e + K_f + K_g + K_h)}$$

Factorii care stau la baza probabilității de producere a alunecărilor de teren sunt următorii:

- Factorul litologic (Ka), cuantifică influența pe care o are litologia întâlnită asupra fenomenelor de instabilitate. Pe teritoriul comunei predomină rocile detritice, neconsolidate, necimentate, coezive și necoezive de tipul argilelor prăfoase, prafuri argiloase, praf, nisipurilor și pietrișurilor. Astfel factorul litologic are valori de la 0.5 la 0.8.

- Factorul geomorfologic (Kb), exprimă probabilitatea de producere a alunecărilor de teren în funcție de energia de relief a zonei respective. Acest factor are la baza harta pantelor și are valori ce variază de la 0, pentru zonele plane ajungând până la 1 pentru zonele cu pante ce depășesc 30 grade.

- Factorul structural (Kc), caracterizează starea de evoluție tectonică a zonei investigate. Din acest punct de vedere teritoriul comunei Sfântu Gheorghe se caracterizează prin straturi horizontale pentru depozitele cuaternare ne afectate de o tectonică complicată. Prin urmare a fost atribuit un coeficient al factorului structural cu valoarea 0.1.

- Factorul hidrologic și climatic (Kd), este introdus în formulă pentru a cuantifica influența precipitațiilor asupra condițiilor de stabilitate ale versanților. Conform hărților de raionare a precipitațiilor valoarea precipitațiilor medii anuale este de 400 – 500 mm, astfel ca factorul hidrologic și climatic are valoarea 0.1.

- Factorul hidrogeologic (Ke), cuantifică probabilitatea de producere a alunecărilor de teren, prin influența pe care o are poziția nivelului hidrostatic față de suprafața terenului, precum și prin regimul de curgere. Nivelul hidrostatic se situează la adâncimi mici de cca. 3.00–5.00 m, astfel factorul hidrogeologic are 0.5 – 0.8.

- Factorul seismic (Kf). Din punct de vedere seismic comuna Sfântu Gheorghe se încadrează conform STAS 11.100/1993, în zona de intensitate macroseismică $I = 81$ (opt) pe scara MSK. Conform anexei C din „Norme Metodologice ale legii 575/2001, din 10 aprilie 2003 - privind modul de elaborare și conținutul hărților de risc natural la alunecări de teren”, zona studiată se încadrează la un factor seismic egal cu 1.

- Factorul silvic (Kg), are ca punct de plecare gradul de acoperire cu vegetație arboricolă a teritoriului. Zona este deficitară în privința vegetației arboricole, astfel factorul silvic are valoarea 1 pentru cea mai mare parte a teritoriul analizat. Apar mici zone împădurite în zona de lunca a râului Ialomița dar zonele aceste nu sunt supuse riscului.

- Factorul antropic (Kh), este cuprins în intervalul 0.01 pentru zonele din extravilan și 1 pentru zonele ocupate de construcții.

Cu ajutorul gridurilor aferente celor 8 criterii a fost obținut prin introducerea acestora în formula mai sus menționată gridul factorului mediu de hazard – Km.

În concluzie, în Comuna Sfântu Gheorghe, zonele cu potențial de producere a fenomenelor de instabilitate sunt localizate pe malurile rețelei hidrografice, în speță râul Ialomița și văile secundare.

Risc de eroziune

Prin eroziune se înțelege procesul de degradare fizică sau chimică a solurilor sau a rocilor, caracterizat prin desprinderea particulelor neconsolidate și transportul lor sub acțiunea apei din precipitații și a vântului.

Eroziunea este un proces natural ai cărui principali factori sunt: ploile (în special cele în aversă), morfologia terenului, conținutul redus de materie organică din sol și gradul de acoperire cu vegetație.

Pentru estimarea și cuantificarea eroziunii au fost dezvoltate în timp o serie de modele. Dintre acestea cele mai utilizate sunt: USLE (Universal Soil Loss Equation), RUSLE (Revised Universal Soil Loss Equation), MUSLE (Modified Universal Soil Loss Equation), MMF (Morgan, Morgan and Finney Model), WEPP (Water Erosion Prediction Project Model).

Metoda RUSLE, (Renard et al., 1997) este cel mai utilizat model empiric pentru estimarea eroziunii solului. A fost dezvoltat în special pentru zonele agricole și dealuri. Formula modelului este:

$A = (R)(K)(LS)(C)(P)$, în care:

A - pierderea potențială medie anuală de sol pe termen lung (tone/acru/an);

R - factorul ce cuantifică eroziunea dată de precipitații într-o locație dată;

K - factorul de erodabilitate a solului;

LS - factorul gradient pantă – lungime a versantului;

C - factorul de acoperire cu vegetație;

P - factorul de practică agricolă.

Aplicând această formulă la scara întregii comune a reieșit că zonele cu erodabilitate mare, corespund ariilor cu pantă, neacoperite de vegetație arboricolă și cu suprafața naturală deranjată de lucrări agricole (arătură).

Această categorie de erodabilitate a terenului ocupă o suprafață semnificativă în cadrul comunei. Lipsa vegetației arboricole, coroborate cu structura solului, conduc la valori ridicate ale eroziunii în special pe zonele arate, unde eroziunea este atât pluvială cât și eoliană. Eroziunea apare în special în perioadele când lipsește vegetația, imediat după lucrările agricole.

Risc geotehnic

A fost evaluat conform normativului privind principiile, exigențele și metodele cercetării geotehnice, indicativ NP 074/2014.

Terenul de fundare: Teritoriul comunei Sfântu Gheorghe este alcătuit în mare parte din prafuri argiloase / prafuri nisipoase loessoide ce se încadrează la pământuri sensibile la umezire – grupa A. Terenul de fundare se încadrează la pământuri medii de fundare.

Apa subterană: Nivelul apei este situat la adâncimi de 1.00 – 10.00 m, funcție de zonă și de volumul precipitațiilor, de aceea la executarea excavațiilor gropilor de fundare pot fi necesare epuizamente normale.

Risc antropic

Pe teritoriul comunei Sfântu Gheorghe, principalele riscuri antropice sunt reprezentate de:

- linii de înaltă și medie tensiune;
- depozitarea necontrolată a deșeurilor.

Viitoarele construcții vor fi amplasate la o distanță corespunzătoare față de acestea. Distanța minimă este stabilită de autoritatea aparținătoare.

II.4. Echiparea edilitară

Gospodărirea apelor

Lucrările de alimentare cu apă și de canalizare a apelor uzate menajere, care fac obiectul prezentului proiect sunt amplasate pe teritoriul comunei Sfântu Gheorghe, în bazinul hidrografic al râului Ialomița.

Teritoriul administrativ al comunei Sfântu Gheorghe este străbătut de următoarele cursuri de apă cadastrate: râul Ialomița și Lacul Rogozu (Număr cadastral 20551 și 20550).

Conform adresei obținute de la Administrația Națională "Apele Române" Administrația Bazinală de Apă Buzău – Ialomița – Sistemul de Gospodărirea Apelor Ialomița – cu nr. 5038/25.10.2016 pe raza comunei Sfântu Gheorghe există un foraj de observații hidrogeologice de medie adâncime.

Conform adresei obținute de la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare, Filiala Teritorială de Îmbunătățiri Funciare Ialomița Călmățui – cu nr. 2731/15.06.2017 pe raza comunei Sfântu Gheorghe, ANIF deține în administrare canalul de desecare CP1, din amenajarea de desecare a comunei, acesta având o lungime de 3210 ml.

Zonele de protecție ale cursurilor de apă, prevăzute de art. 40 din Legea Apelor nr. 107/1996 cu completările și modificările ulterioare, Anexa 2, lit. a) și b), în scopul asigurării protecției albiilor, malurilor, construcțiilor hidrotehnice și îmbunătățirii regimului de curgere a apelor, care trebuie figurate obligatoriu pe planuri, se instituie pentru albia minoră a cursurilor de apă.

Lățimea zonei de protecție în jurul lacurilor naturale:

- indiferent de suprafață, 5 m la care se adaugă zona de protecție stabilită în conformitate cu art. 5 din Legea Apelor nr. 107/1996.

Astfel, pentru sectoarele neamenajate ale râurilor care străbat teritoriul U.A.T. Sfântu Gheorghe, în conformitate cu prevederile Legii Apelor zona de protecție a albiei minore, măsurată de la limita albiei minore, este stabilită în funcție de lățimea cursului de apă, astfel: Râul Ialomița care are o lățime variabilă între 10-50 m va avea o zonă de protecție de 15 m.

Lățimea zonei de protecție a forajului de observații hidrogeologice de medie adâncime al Administrației Naționale "Apele Române" Administrația Bazinală de Apă Buzău – Ialomița – Sistemul de Gospodărirea Apelor Ialomița, este de 1,5 m în jurul lui.

Conform Ordinului nr. 227 din 31 martie 2006 privind amplasarea și dimensiunile zonelor de protecție adiacente infrastructurii de îmbunătățiri funciare, Anexa Amplasarea și dimensiunile zonelor de protecție adiacente infrastructurii de îmbunătățiri funciare, zona de protecție a canalului de desecare CP1 menționat anterior este de 2,00 m. De asemenea, tot conform ordinului de față, zonele de protecție la toate lucrările, exceptând lacurile de acumulare, se măsoară de la limita zonei de construcție sau a împrejuririi.

Alimentarea cu apă

Cele trei sate ale Comunei Sfântu Gheorghe (satul Sfântu Gheorghe, satul Malu și satul Butoiu) aveau în anul 2016 un număr de 1910 locuitori, precum și clădiri socio-culturale, administrative și unități de mică industrie și comerț, existând probabilitatea ca la nivelul anului 2025 să se înregistreze o populație de cca. 1.885 de persoane. Având în vedere că rețeaua de alimentare cu apă a fost proiectată pentru o populație de 2.448 locuitori, se apreciază astfel că se poate asigura în mod corespunzător alimentarea cu apă a comunei Sfântu Gheorghe și în următorii 10 ani.

Totuși, în vederea asigurării necesarului de apă actual, în scop potabil și menajer, o parte din locuitorii comunei folosesc încă preluări locale de apă din fântâni săpate de tip rural, la mică adâncime, în curtea gospodăriilor, care captează stratul freatic de suprafață. Aceste modalități de alimentare cu apă nu corespund din punct de vedere bacteriologic cerințelor de potabilitate. În

perioadele de secetă, stratul de suprafață scade ca debit, iar asigurarea necesarului de apă devine o problemă.

Descrierea funcțională și tehnologică a sistemului de alimentare cu apă:

1. Captarea

Apa subterană captată prezintă o calitate ce se situează, pentru majoritatea indicatorilor, în limitele admisibile de utilizare în scop potabil și menajer.

Alimentarea cu apă, în scop potabil, menajer și agrozootehnic a locuitorilor satelor Sfântu Gheorghe, Malu și Butoiu, se realizează prin captarea stratelor acvifere de mare adâncime (având o adâncime de 150 m – complexul Stratelor de Frățești), prin intermediul a trei puțuri/foraje în sistem de explorare-explorare, pentru asigurarea necesarului de apă precum și a unei rețele de distribuție care să urmeze trasa stradală. De asemenea, captarea conține și conducte de aducțiune de apă între foraje și gospodăria de apă. Debitele și presiunea necesară în rețeaua de distribuție sunt asigurate de o stație de hidrofor.

Conductele de aducțiune sunt pozate la cota săpăturii de -1,40m față de cota terenului. În plan, conducta de aducțiune de la forajul amplasat în incinta gospodăriei de apă urmărește linia drumului din incintă care leagă forajul de rezervorul de apă.

2. Gospodăria de apă cuprinde:

- un rezervor semiîngropat din beton armat pentru înmagazinarea apei cu un volum de 300 m³;
- o stație pompare apă;
- o stație de clorinare, construcție subterană, echipată cu aparatură de dozare a clorului și depozitul pentru stocarea buteliilor de clor;
- conducte de aducțiune a apei și a armăturilor de secționare pe aceste conducte între rezervor, stația de pompare, stația de clorinare și a legăturilor cu rețeaua de distribuție a apei.

3. Rețeaua de distribuție a apei în scop potabil cuprinde:

- rețeaua de conducte de distribuție, ce acoperă în totalitate zonele de consum ale comunei, este în lungime totală de 36,625 km (25,35 km sat Sfântu Gheorghe și respectiv 11,275 km sat Malu și Butoiu);
- subtraversarea conductei de distribuție apă pe sub drumul de interes național DN2A;
- cișmele stradale;
- hidranți de incendiu subterani amplasați în intersecții, pe conductele principale, pentru stingerea unui eventual incendiu.

Distribuția apei la consumatori se realizează prin branșamente individuale.

Rețelele de distribuție a apei sunt de tip mixt: atât inelare, cât și ramificate, în funcție de topografia zonei și de modul de repartizare al gospodăriilor pe aliniamentele stradale, acestea fiind dimensionate pentru asigurarea debitului necesar populației, consumatorilor agrozootehnice și a debitului necesar pentru stingerea incendiilor, corespunzătoare unei etape de dezvoltare până la nivelul anului 2026. Execuția rețelelor de distribuție a apei s-a realizat în prima etapă numai pe aliniamentul străzilor principale ale localității, urmând ca într-o etapă ulterioară rețeaua să se extindă pe toate străzile, asigurând racordarea și pentru alți consumatori la conductele proiectate.

Canalizarea

Comuna dispune în momentul de față de un sistem de canalizare existent doar pe DN2A, dar nu deține și stație de epurare. Rețeaua de canalizare a apelor uzate menajere cuprinde:

- Rețeaua de canalizare existentă pe DN2A;
- subtraversare a conductei de canalizare a drumului de interes național DN2A;

Apele pluviale sunt colectate prin rigole stradale și descărcate la rețeaua hidrografică din zonă.

Alimentare cu energie electrică

Conform adresei nr. 206.122 din 27.03.2017 emisă de Enel Distribuție Dobrogea S.A., teritoriul administrativ al comunei Sfântu Gheorghe, Județul Ialomița este situat, parțial în partea de nord, în zona de protecție și siguranță a unei linii electrice aeriene (LEA) cu tensiunea nominală 110 kV, instalație destinată transportului energiei electrice.

De asemenea, satele Comunei Sfântu Gheorghe sunt alimentate cu energie electrică din sistemul energetic național, prin intermediul posturilor de transformare alimentate din linii electrice aeriene de medie tensiune (20kV cu conductoare neizolate), respectiv linii electrice aeriene de joasă tensiune (0,4kV cu conductoare izolate și neizolate). Posturile de transformare sunt de tip aerian (echipate cu transformatori 20/0,4 kV cu ulei).

Iluminatul public se realizează din circuitele de iluminat ale LEA 0,4 kV.

Telecomunicații

Conform adresei primite din partea AKTA TELEKOM SA, aceasta deține în comuna Sfântu Gheorghe linii aeriene și îngropate de telecomunicații.

Conform Avizului de Principiu Nr. 100/05/03/01/B/IL/234/28/06.06.2017 emis de Telekom România Communications S.A., în comuna Sfântu Gheorghe există instalații de telecomunicații, cablu de telecomunicații îngropat la

aproximativ 1,2 m adâncime, în zona DN2A, pe partea dreaptă sens spre Urziceni. În satul Sfântu Gheorghe există canalizare telefonică în zona echipamentului (zona școlii), care subtraversează DN2A. Există cablu îngropat între echipamentul din Sfântu Gheorghe și satul Butoiu pozat tot pe partea dreaptă a DN2A. În localitatea Sfântu Gheorghe, Butoiu, Malu există rețea pozată pe stâlpi de lemn și ENEL.

Compania RDS&RCS S.A. deține în comuna Sfântu Gheorghe o stație de bază pentru telecomunicații mobile amplasate în coordonate, și un traseu rețea fibră optică.

Alimentare cu gaze naturale

Comuna Sfântu Gheorghe nu deține rețele de alimentare cu gaze naturale a locuințelor.

Gospodăria comunală

Operatorul de salubritate care realizează colectarea și transportul deșeurilor la depozite în vederea eliminării, pentru Comuna Sfântu Gheorghe, este ASOCIAȚIA DE DEZVOLTARE INTERCOMUNITARĂ „ECO 2008”.

Conform adresei furnizate cu nr. 53 din 24.10.2016, societatea are în dotare o autogunoieră care aparține A.D.I. ECO 2008.

În perioada 2010-2015, cantitatea de deșeuri menajere colectate din Comuna Sfântu Gheorghe a fost:

- În anul 2010 s-a colectat cantitatea de 5.190 kg deșeuri menajere și s-a predat la Stația de transfer Balaciu; Au fost preluate de S.C. Vivani Salubritate S.A.;
- În anul 2011 s-a colectat cantitatea de 8.853 kg de deșeuri menajere care s-a predat la stația de transfer Balaciu, cât și 210 kg Pet care s-a predat la S.C. Colection S.R.L. Slobozia;
- În anul 2012 s-a colectat cantitatea de 8.395 kg deșeuri menajere și s-a predat la stația de transfer Balaciu, cât și 288 kg hârtie și 36,57 kg Pet care s-a predat la S.C. Colection S.R.L.;
- În anul 2013 s-a colectat cantitatea de 7.562 kg deșeuri menajere și s-a predat la Stația de transfer Urziceni a S.C. Vivani Salubritate S.A.;
- În anul 2014 s-a colectat cantitatea de 2.457 kg deșeuri menajere și s-a predat la Stația de transfer Urziceni a S.C. Vivani Salubritate S.A.;
- În anul 2015 s-a colectat cantitatea de 1.780 kg deșeuri menajere și s-a predat la Stația de transfer Urziceni a S.C. Vivani Salubritate S.A.

Hârtia și Pet-urile colectate în această perioadă au fost îmbalotate cu presa din dotarea A.D.I. ECO 2008 și predate către S.C. Colection S.R.L.

În ceea ce privește deșeurile reciclate, conform adresei nr. 340 din 03.02.2016, în perioada ianuarie-decembrie 2015, s-a încredințat spre valorificare energetică prin incinerare și valorificare prin reciclare un procent de 5,79 % din cantitatea totală de 112,870 tone deșeuri municipale amestecate.

Capitolul III. Elemente naturale protejate

Deși în intravilanul comunei există o suprafață redusă de spații verzi amenajate corespunzător, cadrul natural relativ bogat, constituit din suprafețe împădurite în extravilan și cursuri de apă, contribuie la menținerea unui microclimat echilibrat.

Nu există probleme din punct de vedere climatic, localitatea fiind situată în zona cu climă temperat-continentală, cu o valoare medie de +10-11 grade Celsius.

Resursele naturale ale solului sunt reprezentate de suprafețe împădurite și cursuri de apă.

Pădurile, situate în extravilanul localității, adăpostesc numeroase specii de animale, ajută la reglarea căderilor de precipitații, constituie surse de masă lemnoasă și contribuie la menținerea unui microclimat favorabil.

De asemenea, pe teritoriul administrativ al comunei Sfântu Gheorghe se află Coridorul Ialomiței care a fost declarat ca Arie naturală protejată prin Ordinul 2.387 din 2011. Suprafața totală a Sitului Natura 2000 este de 26.727 ha și se întinde pe teritoriul a trei județe: Ialomița (cea mai mare suprafață), Prahova și Ilfov.

În Comuna Sfântu Gheorghe, Situl ROSCI0290 ocupă o suprafață de 228,00 ha, reprezentând 3,19 % din totalul teritoriului administrativ.

În urma analizei HG nr.663/2016 privind instituirea regimului de arie naturală protejată și declararea ariilor de protecție specială avifaunistică ca parte integrantă a rețelei ecologice europene Natura 2000 în România a fost identificat următorul sit Natura 2000 intersectat cu proiectul: ROSPA0152 Coridorul Ialomiței.

Noul sit ROSPA0152 Coridorul Ialomiței are aceleași limite ca și situl ROSCI0290 Coridorul Ialomiței. Suprafața totală a noului Sit Natura 2000 este de 25.307 ha.

În Formularul standard al sitului ROSPA0152 Coridorul Ialomiței se precizează că se propune ca noul sit să aibă aceleași limite cu situl ROSCI 0290 Coridorul Ialomiței. Motivația acestei propuneri este consolidarea capacității de conservare pe termen lung a populațiilor de specii de păsări, mai ales acvatice, care cuibăresc, migrează și ierneză în această zonă. Așadar, prin suprapunerea perfectă a celor doua situri, rezultă că localizarea componentelor PUG din comuna Sfântu Gheorghe este aceeași pentru ambele situri.

III.1. Situl ROSCI0290

Localizarea sitului:

Longitudine 26.475556; Latitudine 44.721111

Altitudine (m): minimă 0,00; maximă 175,00; medie 62,00

Figura 3 – Ariile naturale protejate de pe teritoriul Comunei Sfântu Gheorghe și din vecinătate (Sursa <http://natura2000.eea.europa.eu/>)

Tipuri de habitat prezente în sit și evaluarea sitului în ceea ce le privește:

- Reprezentativitate: A - excelentă, B - bună, C - semnificativă, D - nesemnificativă
- Suprafața relativă: A - $100 \geq p > 15\%$, B - $15 \geq p > 2\%$, C - $2 \geq p > 0\%$;
- Starea de conservare: A - excelentă, B - bună, C - medie sau redusă;
- Evaluarea globală: A - valoare excelentă, B - valoare bună, C - valoare considerabilă.

Pe teritoriul sitului sunt prezente diferite tipuri de habitate, acestea fiind evaluate în funcție de o serie de parametri:

Cod	Pondere	Reprezentativitate	Suprafață relativă	Stare de conservare	Evaluare globală
91Y0 - Păduri dacice de stejar si carpen	20,78	B	B	B	B
92A0 - Zăvoaie cu Salix albă si Populus albă	12,48	B	B	B	B
91F0 - Păduri ripariene mixte cu Quercus robur, Ulmus laevis, Fraxinus excelsior sau Fraxinus angustifolia, din lungul marilor râuri	6,54	B	B	B	B
91I0 - Vegetație de silvostepa eurosiberiană cu Quercus spp. *	1,00	B	C	B	B
40C0 - Tufărișuri de foioase ponto-sarmatice *	0,00	B	C	B	B
6430 - Comunități de liziera cu ierburi înalte higrofile de la nivelul câmpiilor, până la cel montan și alpin	0,01	B	C	B	B
3260 - Cursuri de apă din zonele de câmpie, până la cele montane, cu vegetație din Ranunculion fluitantis și Callitricho-Batrachion	0,05	A	C	B	B
3270 - Râuri cu maluri namoloase cu vegetație de Chenopodion rubri si Bidention	0,00	B	C	B	B

Aceste habitate sunt evaluate din punct de vedere al reprezentativității, după cum urmează :

A - excelentă, B - bună, C - semnificativă, D - nesemnificativă

Suprafața relativă a acestora este de :

A - $100 \geq p > 15\%$, B - $15 \geq p > 2\%$, C - $2 \geq p > 0\%$

Starea de conservare a acestora este evaluată ca fiind:

A - excelentă, B - bună, C - medie sau redusă

Evaluarea globală a acestora este notată ca:

A - valoare excelentă, B - valoare bună, C - valoare considerabilă

Specii de mamifere enumerate în anexa II la Directiva Consiliului 92/43/CEE:

- Populație: C – specie comună, R - specie rară, V - foarte rară, P - specia este prezentă;
- Evaluare (populație): A - $100 \geq p > 15\%$, B - $15 \geq p > 2\%$, C - $2 \geq p > 0\%$, D – ne semnificativă;
- Evaluare (conservare): A - excelentă, B - bună, C - medie sau redusă;
- Evaluare (izolare): A - (aproape) izolată, B - populație ne-izolată, dar la limita ariei de distribuție, C - populație ne-izolată cu o arie de răspândire extinsă;
- Evaluare (globală): A - excelentă, B - bună, C – considerabilă.

Tabel 3 – Specii de mamifere enumerate în anexa II la Directiva Consiliului 92/43/CEE

Cod	Nume	Populație				Evaluarea sitului			
		Residentă	Migratoare			Populație	Conservare	Izolare	Evaluare globală
			Reproduce re	Iernat	Pasaj				
1335	Spermophilus citellus	P				C	B	C	B
1337	Castor fiber	70-100 i				B	B	B	B
1355	Lutra lutra	P				C	B	C	B

Specii de amfibieni și reptile enumerate în anexa II la Directiva Consiliului 92/43/CEE:

- Populație: C – specie comună, R - specie rară, V - foarte rară, P - specia este prezentă;
- Evaluare (populație): A - $100 \geq p > 15\%$, B - $15 \geq p > 2\%$, C - $2 \geq p > 0\%$, D – nesemnificativă;
- Evaluare (conservare): A - excelentă, B - bună, C - medie sau redusă;
- Evaluare (izolare): A - (aproape) izolată, B - populație ne-izolată, dar la limita ariei de distribuție, C - populație ne-izolată cu o arie de răspândire extinsă;
- Evaluare (globală): A - excelentă, B - bună, C – considerabilă.

Tabel 4 – Specii de mamifere și reptile enumerate în anexa II la Directiva Consiliului 92/43/CEE

Cod	Nume	Populație				Evaluarea sitului			
		Residentă	Migratoare			Populație	Conservare	Izolare	Evaluare globală
			Reproducere	Iernat	Pasaj				
1188	Bombina bombina	P				C	B	C	B
1220	Emys orbicularis	P				C	B	C	B
1166	Triturus cristatus	P				C	B	C	B

Teritoriul sitului este format din următoarele clase de habitate :

- N06 – Ape dulci continentale (stătătoare, curgătoare) – pondere 6,00%
- N07 – Mlaștini (vegetație de centură), smâcuri, turbării – pondere 2,00%
- N12 – Culturi cerealiere extensive (inclusiv culturile de rotație cu dezmiriștire) – pondere 10,00%
- N14 – Pășuni – pondere 6,00%
- N15 – Alte terenuri arabile – pondere 2,00%
- N16 – Păduri caducifoliolate – pondere 70,00%
- N26 – Habitate de păduri (păduri în tranziție) – 4,00%

Situl este constituit din culoarul Văii Ialomiței, în aval de confluența cu Râul Prahova, până la confluența cu Dunărea, la care se adaugă în partea din amonte culoarul Râului Prahova, în aval de localitatea Cocorăștii, și Râul Teleajen, în aval de localitatea Coșlegi, precum și dintr-o serie de trupuri de pădure situate pe terasele / interfluviile de pe partea dreaptă a Râului Ialomița. Lunca are o lățime cuprinsă între 4-6 km, pronunțat asimetrică, mai dezvoltată în partea stângă și cu albia minora situată imediat sub malul drept. În cadrul luncii apar frecvente „brațe moarte”, belciuge, lacuri de lunca, mlaștini, dar și porțiuni uscate de grinduri și plaje. Altitudinea variază de la cca. 150 m în partea din amonte a sitului, situată pe Raul Prahova și afluentul sau Teleajenul, la cca. 20 m la vărsarea Ialomiței în Dunăre. Litologia de suprafață a luncii este constituită din depozite aluvionare, adesea acoperite cu loess. Pe terase apar depozite de loess datând din cretac până în cuaternar. Clima este temperat continentală de câmpie, cu un grad accentuat de continentalism, cu contraste termice mari de la iarnă la vară, cu precipitații medii anuale de 450-550 mm, temperatura medie anuală de 10-11 grade C, cu frecvente perioade de uscăciune și secetă. Solurile sunt de tip aluviosol în luncă și cernoziom pe terase. În luncă vegetația este reprezentată de zăvoaie de plop și de salcie, de șleauri de luncă, dar și de pajiști cu *Agrostis stolonifera*, *Alopecurus pratensis* și *Poa pratensis*. Pe terase apar păduri de stejar brumăriu.

Calitate și importanță: Situl reprezintă cel mai important coridor ecologic care străbate Bărăganul, care se dezvoltă de la vest la est, legând Subcarpații și Câmpia Ploieștiului de Dunăre, Ialomița fiind singurul râu alohton din Câmpia Bărăganului. În acest fel, Ialomița și afluenții săi principali – Prahova și Teleajenul – conectează lunca Dunării cu zona de câmpie forestieră și colinară, străbătând zona cea mai uscată a țării – Câmpia Bărăganului. Situl este deosebit de important prin prisma habitatelor specifice luncilor marilor râuri pe care le adăpostește – șleauri de luncă cu stejar pedunculat, zăvoaie de plop și sălcii, vegetația de cursuri de apă și de maluri, comunitățile de ierburi higrofile, pajiștile de altitudine joasă – , dar și prin vegetația specifică teraselor din stepa care mărginesc lunca - tufărișuri ponto-sarmatice, pajiști stepice etc., precum și prin speciile de fauna existente aici – castor, etc.

Vulnerabilitate: Raul Ialomița și afluenții săi – Prahova și Teleajenul – constituie coloana vertebrală a Coridorului Ialomiței și, prin urmare, activitățile care generează un impact negativ asupra râului constituie factori de vulnerabilitate. Dintre aceștia amintim lucrările de regularizare a cursului Ialomiței, baraje și captări de apă din Ialomița și afluenții săi, extracția de agregate minerale, poluarea apei etc. La acestea se adaugă tăierea pădurilor din lunca, înlocuirea arboretelor naturale cu plantații de plop și sălcii selecționate, extinderea speciilor invazive, construcțiile în zona de luncă etc.

Documentație: Amenajamentul silvic al OS Ploiești; Amenajamentul silvic al OS Urziceni; Amenajamentul silvic al OS Slobozia; Academia Română, Institutul de Geografie, 2005, Geografia României, vol. V.

Activitățile antropice și efectele lor în sit și în jurul acestuia

Activități și consecințe în interiorul sitului:

- Intensitatea influenței: A – mare, B - medie, C - scăzută
Influență: (+) - pozitivă, (0) - neutră, (-) – negativă;

Tabel 5 – Activități și consecințe în jurul sitului

Cod	Intensitate	% din sit	Influență
100 - Cultivarea	B	15.00	-
110 - Folosirea pesticidelor	B	15.00	-
150 - Restructurare/ regroupare de parcele	A	15.00	-
300 - Extragerea de balast	A	1.00	-

III.2 Situl ROSPA0152

Situl ROSPA0152 se desfășoară pe o suprafață de 25.307 ha.

Localizarea sitului:

Longitudine 26.780069; Latitudine 44.647369

Situl este constituit din culoarul Văii Ialomiței, în aval de confluența cu Raul Prahova, până la confluența cu Dunărea, la care se adaugă în partea din amonte culoarul Râului Prahova, în aval de localitatea Cocorăștii și Râul Teleajen, în aval de localitatea Coslegi, precum și dintr-o serie de trupuri de pădure situate pe terasele/interfluviile de pe partea dreapta a Râului Ialomița.

Lunca are o lățime cuprinsă între 4-6 km, pronunțat asimetrică, mai dezvoltată în partea stânga și cu albia minora situată imediat sub malul drept. În cadrul luncii apar frecvente "brațe moarte", belciuge, lacuri de lunca, mlaștini, dar și porțiuni uscate de grinduri și plaje.

Altitudinea variază de la cca. 150 m în partea din amonte a sitului, situată pe Raul Prahova și afluentul sau Teleajenul, la cca. 20 m la vărsarea Ialomiței în Dunăre. Litologia de suprafață a luncii este constituită din depozite aluvionare, adesea acoperite cu loess. Pe terase apar depozite de loess datând din cretacic până în cuaternar. Clima este temperat continentală de câmpie, cu un grad accentuat de continentalism, cu contraste termice mari de la iarna la vară, cu precipitații medii anuale de 450-550 mm, temperatura medie anuală de 10-11 grade C, cu frecvente perioade de uscăciune și seceta. Solurile sunt de tip aluviosol în lunca și cernoziom pe terase.

În lunca vegetația este reprezentată de zăvoaie de plopi și de salcie, de șleauri de luncă, dar și de pajști cu *Agrostis stolonifera*, *Alopecurus pratensis* și *Poa pratensis*. Pe terase apar păduri de stejar brumăriu.

Tabelul 6: Clase de habitate prezente în sit

Cod	Pondere	Clase de habitate
N06	6.05	Râuri, lacuri
N07	0.58	Mlaștini, turbării
N12	8.02	Culturi
N14	6.66	Pășuni
N15	2.42	Alte terenuri arabile
N16	71.5	Păduri de foioase
N23	1.49	Alte terenuri artificiale
N26	2.78	Habitat de păduri

Tabelul 7: Specii prevăzute la articolul 4 din Directiva 2009/147/CE, specii enumerate în anexa II la Directiva 92/43/CEE și evaluarea sitului în ceea ce le privește

Cod	Specie	Populație				Categorie	Calit.date	Sit			
		Tip	Efect minim	Efect maxim	Unitate de măsură			Populație	Conservare	Izolare	Global
A402	<i>Accipiter brevipes</i>	R	3	5	P		G	C	B	C	B
A229	<i>Alcedo atthis</i>	R	20	30	P		G	C	B	C	B
A060	<i>Aythya nyorca</i>	R	8	12	P		G	D			
A403	<i>Buteo rufinus</i>	R	2	3	P		G	C	B	C	B
A030	<i>Ciconia nigra</i>	C	1	1	P		G	C	B	C	B
A231	<i>Coecias garrulous</i>	R	50	100	I		G	C	B	C	B
A238	<i>Dendrocopos medius</i>	p	200	250	P		G	C	B	C	B
A236	<i>Dryocopus maritus</i>	P	20	35	P		G	C	B	C	B
A026	<i>Egretta garzetta</i>	R	20	50	P	P	G	D			

A379	<i>Emberiza hortulana</i>	R	100	200	P		G	C	C	C	B
A097	<i>Falco vespertinus</i>	C	200	300	I		G	D	B		
A075	<i>Haliaeetus albicilla</i>	R	1	1	P		G	C	B	C	B
A092	<i>Hieraetus pennatus</i>	R	1	1	P		G	C	B	C	B
A022	<i>Ixobrychus minutus</i>	R	10	15	P		G	C	B	C	B
A338	<i>Lanius collurio</i>	R	200	300	P		G	C	B	C	B
A339	<i>Lanius minor</i>	R	80	300	P		G	C	B	C	B
A246	<i>Lullula arborea</i>	R	100	150	P		G	D			
A023	<i>Nycticorax nycticorax</i>	R	30	60	P		G	C	C	C	B
A072	<i>Pernis apivorus</i>	R	4	7	p		G	D			
A232	<i>Picus canus</i>	P	50	70	P		G	C	V	C	B
A307	<i>Sylvia nisoria</i>	R	200	300	P		G	C	B	C	B

Legenda:

Explicitearea de mai jos este reprodusa din Decizia de punere in aplicarea a Comisiei din 11 iulie 2011 privind formularul tip pentru siturile natura 2000 (Decizia 2011/484/UE).

Tip: P=permanent; R= in reproducere; C= densitate, W=iernat (pentru specii nemigratoare se folosește permanent).

Unitatea de măsură: i= indivizi; p= perechi.

Categ.= categorii de abundenta: C = comun, R= rar, V= foarte rar, P= prezent.

Calitatea datelor: G=buna, bazata pe studii; M= medie, bazata pe date parțiale, extrapolate; P = slaba, bazata pe estimări, DD = date insuficiente.

Statut	Populație	Izolare	Conservare	Global
I – indivizi	A -100% P 15%	A – populație (aproape) izolată	A – conservare excelentă	A – valoarea excelentă
P - populație	B – 15 % P 2%	B – populație neizolată, dar la limita ariei de distribuție	B – conservare bună	B – valoare bună
	C – 2% P 0%	C – populație neizolată cu o arie de răspândire extinsă	C- conservare medie sau redusă	C – valoarea considerabilă
	D - populație ne semnificativă – pentru speciile prezente in proporție ne semnificativa sau observata rar in sit.			
Statut- Cuibăritoare/Iernat/Pasaj				
POPULATIE- mărimea si densitatea populației speciei prezente din sit in raport cu populațiile prezente pe teritoriul național. Acest criteriu are scopul evaluării mărimii relative sau densității relative a populației in sit cu cea la nivel național				
CONSERVARE - gradul de conservare a trăsăturilor habitatului care sunt importante pentru speciile respective: A - conservare excelenta = elemente in stare excelenta (i I), indiferent de clasificarea posibilității de refacere; B - conservare buna = elemente bine conservate b (i II), indiferent de clasificarea				

posibilității de refacere = elemente in stare medie sau parțial degradata (i III) si ușor de refăcut (ii I); C - conservare medie sau redusa = toate celelalte com
CONSERVARE - gradul de conservare a trăsăturilor habitatului care sunt importante pentru speciile respective: A - conservare excelenta = elemente in stare
excelenta (i I), indiferent de clasificarea posibilității de refacere; B - conservare buna = elemente bine conservate b (i II), indiferent de clasificarea
posibilității de refacere = elemente in stare medie sau parțial degradata (i III) si ușor de refăcut (ii I); C - conservare medie sau redusa = toate celelalte
combinații bineții

IZOLARE - gradul de izolare a populației prezente in sit fata de aria de răspândire normala a speciei

GLOBAL - evaluarea globala a valorii sitului pentru conservarea speciei respective

Calitate și importanță

ROSPA0152 Coridorul Ialomiței s-a propus să fie conform limitelor ROSCI0290 Coridorul Ialomiței în vederea consolidării capacității de conservare pe termen lung a populațiilor speciilor de păsări, mai ales acvatice, care cuibăresc, migrează și ierneză în această zonă. Zona este importantă pentru populația cuibăritoare de dumbrăveanca (*Coracias garrulous*), ciocanitoarea de stejar (*Dendrocopos medius*), șorecar mare (*Buteo rufinus*), uliu cu picioare scurte (*Accipiter brevipes*), pescarele albastru (*Alcedo atthis*), silvia porumbacă (*Sylvia nisoria*), egretă mică (*Egretta garzetta*), vânturelul de seară (*Falco vespertinus*), stărc pitic (*Ixobrychus minutus*) și stărc de noapte (*Nycticorax nycticorax*).

Vulnerabilitate

Raul Ialomița și afluenții săi - Prahova și Teleajenul - constituie coloana vertebrală a Coridorului Ialomiței și, prin urmare, activitățile care generează un impact negativ asupra râului constituie factori de vulnerabilitate. Dintre aceștia amintim lucrările de regularizare a cursului Ialomiței, baraje și captări de apă din Ialomița și afluenții săi, extracția de agregate minerale, poluarea apei, etc. La acestea se adaugă tăierea pădurilor din lunca, înlocuirea arboretelor naturale cu plantați de plopi și sălcii selecționate, extinderea speciilor invazive, construcțiile în zona de lunca, etc.

III.3 Caracteristici generale ale habitatelor prezente în situl ROSCI0290

91Y0 Păduri dacice de stejar și carpen (20,78%)

Acest tip de pădure se încadrează în categoria pădurilor temperat europene. Sunt păduri de *Carpinus betulus* și diverse specii de *Quercus*, de pe versanții și piemonturile Carpaților Orientali și Meridionali, și din podișurile din vestul Ucrainei; păduri extrazonale, adesea izolate, de stejar și carpen din arealul moesiac al lui *Quercion frainetto*, din zona de silvostepă est-panonică și vest-pontică și din dealurile pre-pontice din sud-estul Europei. Acestea se caracterizează printr-un amestec de specii submediteraneene de *Quercion frainetto* și, în est, de specii pontice (euxinice).

Asociații vegetale caracteristice: *Aro orientalis*-*Carpinetum* (Dobrescu et Kovacs 1973) *Tauber* 1992; *Lathyro hallersteinii*-*Carpinetum* Coldea 1975; *Melampyro bihariensis*-*Carpinetum* (Borza 1941) Soo 1964 em. Coldea 1975; *Evonymo nanae*-*Carpinetum* (Borza 1937) Seghedin et al. 1977; *Galio kitaibeliani*-*Carpinetum* Coldea et Pop 1988; *Ornithogalo-Tilio-Quercetum* Dihoru 1976; *Tilio tomentosae-Quercetum* dalechampii Sârbu 1978.

Plante: *Carpinus betulus*, *Quercus robur*, *Q. petraea*, *Q. dalechampii*, *Q. cerris*, *Q. frainetto*, *Tilia tomentosa*, *Pyrus eleagrifolia*, *Cotinus coggygria*, *Stellaria holostea*, *Carex pilosa*, *C. brevicollis*, *Carpesium cernuum*, *Dentaria bulbifera*, *Galium schultesii*, *Festuca heterophylla*, *Ranunculus auricomus*, *Lathyrus hallersteinii*, *Melampyrum bihariense*, *Aposeris foetida*, *Helleborus odorus*.

1. 92A0 Zăvoaie cu *Salix alba* și *Populus alba* (12,48%)

Arboretele specifice acestui habitat sunt caracterizate ca „păduri de lunca (zăvoaie) din bazinul mediteranean și cel al Mării Negre, dominate de salcie alba (*Salix alba*), salcie plesnitoare (*Salix fragilis*) și plop (Populus alba, *Populus tremula*, *Populus nigra*). Alte specii caracteristice sunt ulmul, aninul, arțarul, stejarul pedunculat, frasinul de luncă, ș.a. Speciile de plop, de talie mare domină de obicei coronamentul prin înălțimea lor.”

Biocenoza de plop alb este bogată în arbuști (soc negru, sânger, calin, lemn câinesc, păducel, măceș), frecvent se întâlnesc specii cățărătoare – liane: curpen (*Clematis vitalba*), vita sălbatică (*Vitis sylvestris*). Solul este, adesea, acoperit cu rug (*Rubus caesius*), dar se găsesc și multe specii ierboase dintre care menționăm: *Carex acutiformis*, *C. riparia*, *Eupatorium hydropiper*, *Stachys palustris*. etc.

În zonele mai joase salcia albă domină biocenoza, formând desișuri de nepătruns denumite renișuri.

2. 91F0 Păduri ripariene mixte cu *Quercus robur*, *Ulmus laevis*, *Fraxinus excelsior* sau *Fraxinus angustifolia*, din lungul marilor râuri (*Ulmenion minoris*) (6,54%)

Habitatul 91F0 este reprezentat din păduri de foioase din luncile râurilor, care pot fi uneori inundate în urma creșterii nivelului apelor sau prezintă exces hidric din cauza fluctuației nivelului apei. În funcție de fluctuațiile regimului hidrologic speciile arborescente care domină sunt din genul *Fraxinus* (frasin), *Ulmus* (ulm) sau *Quercus* (stejar). Subarboretul este, în general, bine dezvoltat.

Pădurile mixte de stejar, ulm și frasin sunt întâlnite în lungul marilor râuri care coboară din Carpați, în zona pădurilor de stejar, ambele subzone; ele au o distribuție relativ liniară, cu lățime variabilă, cu prezență în general discontinuă și fac parte din categoria formațiilor de pădure cu distribuție azonală.

În etajul superior sunt prezenți: stejarul, frasinii, ulmii, mai rar tei, carpen (pe locurile mai înalte) sau plop, sălcii (în locurile mai joase); în etajul inferior apar: jugastrul, mar și păr pădureț, mai rar arțar tătăresc. Stratul arbuștilor este de regula bine dezvoltat, compus din corn, sânger, soc, păducel, porumbăr, lemn

câinesc etc. Apar frecvent liane: vita sălbatică (*Vitis sylvestris*), curpen de pădure (*Clematis vitalba*) ș.a

3. 9110 * Vegetație de silvostepă eurosiberiană cu *Quercuss* spp. (1%)

Cuprinde pădurile xero-termofile din România, cu răspândire mai largă în sudul și estul țării, formate din diferite specii de stejari, care se dezvoltă pe soluri profunde, uscate pe timpul verii, pe substrat de loess. Caracteristică este asocierea mai multor specii de stejari și aproape mereu prezența speciei *Tilia tomentosa*.

4. 40C0* Tufărișuri de foioase ponto-sarmatice (0,001%)

Habitatul cuprinde tufărișuri cu frunze căzătoare caracterizate de prezența speciilor ponto-sarmatice *Caragana frutex*, *Paliurus spina-christi*, *Jasminum fruticans*, cu numeroase elemente floristice submediteraneene, pontice și balcanice, fitocenozele având afinități pentru zone bogate în săruri de calciu, adaptate la un climat arid situate la limita silvostepii și zona pădurii de stejar.

5. 6430 Comunități de lizieră cu ierburi înăște higrofile de la nivelul câmpiilor, până la cel montan și alpin (0,01%) alpin

Comunități de lizieră, de pe malul apelor se caracterizează prin specii de talie înaltă fiind foarte diversificate în componența floristică și structură. Tipul de habitat este reprezentat prin mai multe subtipuri. Subtip 37.7 cuprinde comunități nitrofile de buruienișuri înalte de pe marginea apelor și de-a lungul lizierei arboretelor. Ele aparțin ordinilor *Glecometalia hederaceae* și *Convuletalia sepium* (*Senecion fluviatilis*, *Aegopodium podagrariae*, *Convolvulion sepium*, *Filipendulion*). Subtip răspândit în toată țara, mai ales în luncile râurilor, îndeosebi pe cursurile lor mijlocii și inferioare. Subtip 37.8 cuprinde vegetația de talie înaltă de pe malul pâraurilor din văile etajului montan și subalpin aparținând clasei *Betulo-Adenostyletea*. Subtipul se întâlnește pe malurile pâraurilor de munte din toți Carpații.

În etajele montan și subalpin (500 m-2260 m alt) în condiții de temperatură medie anuală între -1,5°C și 7,5°C și precipitații între 800 mm/an și 1400 mm/an. Se dezvoltă pe pietrușuri și prundișuri și soluri litosoluri, coluviale umede, pseudogleice, și rendzine cu pH neutru și acid (6,7-7) adesea bogate în nitrați.

Specii cheie: *Glechoma hederacea*, *Epilobium hirsutum*, *Senecio fluviatilis*, *Filipendula ulmaria*, *Angelica archangelica*, *Petasites hybridus*, *Cirsium oleraceum*, *Chaerophyllum hirsutum*, *Aegopodium podagraria*, *Alliaria petiolata*, *Geranium robertianum*, *Silene dioica*, *Lamium album*, *Crepis paludosa*, *Lysimachia punctata*, *Aconitum lycoctomum*, *Aconitum napellus*, *Geranium sylvaticum*, *Trollius europaeus*, *Adenostyles alliariae*, *Cicerbita alpina* ș.a.

Măsurile de conservare: Interzicerea desecărilor, a defrișărilor și a construirii de drumuri forestiere.

6. 3260 Cursuri de apă din zonele de câmpie, până la cele montane, cu vegetație din Ranunculion fluitantis și Callitrichi-Batrachion (0,05%)

Este un habitat acvatic din albiile râurilor de câmpie sau colinare cu scurgere lentă, cu plante fixate de substrat sau plutitoare în masa se apă. În România este larg răspândit în luncile râurilor din Câmpia de Vest, Câmpia Română, Delta Dunării, lunca Dunării, Moldova sudică. Vegetația este alcătuită din specii acvatice submerse, iar la suprafața apei se dezvoltă speciile ce realizează stratul natant al fitocenozelor. Habitatul 3260 poate fi întâlnit pe cursuri de apă din zona de câmpie până în etajul montan, cu vegetație submersă sau natantă din Ranunculion fluitantis și Callitricho-Batrachion, nivel scăzut al apei în timpul verii, sau mușchi acvatici.

Acest habitat este uneori asociat cu comunitățile de *Butomus umbellatus* de pe maluri. Altitudine: 25-250 m;

Temperatura = 9-10,5°C;

Precipitații = 450-600 mm;

Relief: bazine acvatice cu apă permanentă dar nu mai adânci de 1-1,5 m;

Substrat: aluviuni luto- nisipoase.

Și acest habitat bogat în specii de plante joacă un rol esențial în filtrarea apei, atenuarea viiturilor și servește ca loc de hrănire, adăpost și reproducere pentru multe specii de nevertebrate, pești, amfibieni și păsări. Habitatul 3260 Cursuri de apă din zonele de câmpie, până la cele montane, cu vegetație din Ranunculion fluitantis și Callitricho-Batrachion are corespondență conform Clasificării Habitadelor din România, cu habitatul R2208 Comunități danubiene cu *Ranunculus aquatilis* și *Hottonia palustris*.

7. 3270 Râuri cu maluri nămolose cu vegetație de Chenopodion rubri și Bidention (0,001%)

Maluri nămolose ale râurilor din zona de câmpie până în etajul submontan, cu vegetație pionieră anuală, nitrofilă, din alianțele *Chenopodion rubri* p.p. și *Bidention* p.p. Primăvara și la începutul verii, acest habitat de maluri nămolose se prezintă fără nici un fel de vegetație (ea dezvoltându-se mai târziu în timpul anului). Dacă condițiile nu sunt favorabile, această vegetație se dezvoltă puțin sau poate fi total absentă. Acest habitat se întâlnește în strânsă asociere cu populații dense ale genului *Bidens* sau ale unor specii de neofite. Pentru a înlesni conservarea acestor comunități, cu o dezvoltare anuală târzie sau neregulată, este important să se ia în considerare maluri cu lățimi între 50 și 100 m și chiar porțiuni fără vegetație.

8. 1220 *Emys orbicularis* (P)

Carapacea țestoasei de apă este mai puțin bombată decât a speciilor de uscat, măsoară între 26 și 36 cm, este închisă la culoare, cu mici puncte galbene prezente de asemenea pe cap, picioare și coadă.

Habitat

Preferă apele stătătoare sau lin curgătoare cu vegetație bogată atât submersă cât și pe maluri, dar și zone adiacente ce oferă posibilități de înșorire și îngropare a ouălelor.

Răspândire

Țestoasa de apă se găsește în toate regiunile țării, până la altitudinea de aproximativ 700 de metri.

Populație

În țara noastră trăiesc câteva zeci de mii de exemplare.

Amenințări

Este o specie vulnerabilă afectată de degradarea și fragmentarea habitatelor prin lucrări de captare, drenare și îndiguire.

9. 1355 Lutra lutra (P)

Vidra euroasiatică (*Lutra lutra* L., 1758) aparține familiei Mustelidae, ordinul Carnivora și poate fi întâlnită în Europa, Asia (cu excepția insulelor din sud-est) și nordul extrem al Africii.

Sunete: Vidra comunică cu semenii printr-un fluierat caracteristic. Atacată de câini scoate un glas strident, amestecat cu un mârâit.

Caracteristici morfo-biometrice ale vidrei în România. Trupul său este adaptat legilor hidrodinamicii, la fel și coada, groasă la bază ce se subțiază spre vârf, utilizată la înaintat și cârmit. Degetele sunt unite de o membrană interdigitală, ajutând foarte mult la înot și propulsat. Capul mic cu o formă hidrodinamică face mult mai facilă înaintarea pe sub apă. Greutatea unui mascul este în general de 6-8 kg pe când femela cântărește aproximativ 4-5 kg. Acest mustelid poate ajunge la dimensiuni de până la 1 metru și jumătate lungime și la o greutate de 15 kilograme. Urechile mici sunt adaptate vieții acvatice, fiind prevăzute cu două pliuri ce le acoperă atunci când vidra pătrunde în apă sau că ochii sunt adaptați, putând vedea în apă. Blana are o culoare generală de castaniu închis, mai deschisă ca nuanță pe pântec și ceva mai surie pe partea din față a capului, iarna blana este mai deasă și mai lucioasă.

Biotop. Prezența vidrei este strâns legată de existența resurselor de hrană. În România vidra este răspândită în întreaga țară, cu deosebire în lacurile și văile apelor mari, dar mai ales în bălțile și Delta Dunării. Existența locurilor bogate în pește, atrage vidra până sus la munte, la peste 1500 de metri, în preajma pâraielor

cu păstrăvi. Uneori, în căutarea locurilor prielnice, trece cumpăna apelor, peste creasta munților.

Principalul sortiment de hrană pentru vidră îl reprezintă peștele de toate formele și mărimile, căci se încumetă să atace și pește mare pe care, după ce îl răpune, îl scoate pe mal, depozitându-l într-un loc anume sub o piatră sau un buștean, unde îl poate păstra multă vreme, apoi mănâncă doar părțile bune din el. De obicei alege partea sângerie de la bronchiile peștelui și carnea fără oase a spatelui, restul lăsându-l pentru alții. În afara peștelui, vidra mănâncă raci, amfibieni, melci, păsări și șoareci de apă.

Reproducerea. Vidrele ca și alte mustelide, au un sistem reproductiv poligam bazat pe teritorialitatea ambelor sexe. În interiorul teritoriului său, masculul controlează de la una la mai multe femele. Vidrele se pot reproduce pe tot parcursul anului iar puii se pot naște atât iarna cât și vara, dar femelele pot da viață la pui în general o dată la doi ani. Vidra are o gestație prelungită (diapauza embrionară) și naște de la 2 la 4 pui, care vor sta în preajma ei pentru un an sau mai mult.

Dușmani: Nu are dușmani periculoși, în afară de om. Doar accidental poate fi prinsă de câini, de care se apară însă cu ferocitate.

Sociabilitate: Trăiește solitar. După naștere, doar femela rămâne peste jumătate de an cu puii ei.

Recunoașterea semnelor de prezență ale vidrei. Evaluarea și monitorizarea vidrei (*Lutra lutra*) se bazează în general pe identificarea de excremente, urme, jeleu anal sau alte semne ce indică prezența speciei. De aceea consider ca este necesar sa facem cunoscut modul în care aceste semne de prezență arată și locurile în care ele pot fi găsite cel mai des.

Vidra, fiind un mamifer acvatic, frecventează zonele umede și habitatele ripariene. De aceea semnele de prezență lăsate de vidră se vor căuta în aceste zone umede preferate de vidră.

Urmele. Labele anterioare și posterioare imprimate de către vidră pe suprafețe cu mъл, noroi, nisip sau zăpadă pot fi întâlnite pe malurile apelor. În funcție de dimensiunile urmelor se poate recunoaște vârsta și sexul individului, astfel: < 5.0 cm – pui/juvenil, 6.0–7.0 cm – femelă adultă, > 7.0 cm – mascul adult. Urmele de vidră pot fi observate pe tot parcursul anului atât iarna când este prezent stratul de zăpadă cât și toamna, vara și primăvara pe malurile cu nisip, pietriș fin, mъл sau noroi ale râurilor.

Excrementele și jeleul anal. Cel mai ușor de identificat într-un habitat populat cu vidră sunt excrementele deoarece acestea se păstrează timp îndelungat în areal, în perioadele fără precipitații. În funcție de perioada studiului conținutul și forma excrementelor variază, fapt datorat dietei ce variază de la un sezon la altul.

Lăsăturile de vidră conțin în cea mai mare parte oase și vertebre de pește și amfibieni însă mai pot fi identificate și rămășițe de melci, coleoptere, șoareci etc.

Majoritatea excrementelor sunt întâlnite sub poduri, pe pietre ieșite în relief, pe promontorii, movile, ziduri din beton și pot fi recunoscute ușor după conținutul de oase de pește, amfibieni și puternicul miros de pește.

Excrementele sunt utilizate și pentru a marca teritoriul, cu acest scop însă, vidra marchează mai des cu jeleul anal, ușor de recunoscut prin faptul că nu conține vertebre sau resturi din prada mâncată. În general vidrele sunt fidele locurilor de defecare, astfel în anumite puncte se formează adevărate latrine.

Alte semne de prezență. În timpul activităților zilnice, vidra poate lăsa și alte semne de prezență într-un anumit areal. Primăvara mai ales, vidra obișnuiește să prade siturile de reproducere pentru amfibieni, în perioada când aceștia depun pontă, astfel sunt înșirați pe marginile acestor bălți, zeci de resturi de amfibieni. Pe tot timpul anului pot fi observate, carcase de pești prădați, pe malurile apelor, autoarea acestor semne fiind tot vidra.

Iarna pot fi observate urmele lăsate de vidră și de coada acesteia iar când zăpada este mai mare se observă adevărate șanțuri în zăpadă, produse de vidră, alunecând pe zăpadă. Tot iarna pot fi observate tuneluri pe sub zăpadă și mici copci în gheață, utilizate pentru acumularea necesarului de hrană, vânătoarea pe sub gheață.

Vizuinile de vidră sunt ușor de reperat datorită latrinelor din apropierea acestora, de obicei ele sunt săpate în malurile puternic fixate de rădăcinile arborilor. Vizuinile au de obicei două intrări, una aeriană și una subacvatică.

În arealul utilizat de vidră pot fi observate în zonele cu iarba mare și deasă mici culoare, având forma unui tunel, ce sunt utilizate de vidră. Tot în aceste zone putem observa locuri utilizate de vidră pentru a își usca blana și pentru odihnă, de obicei acestea sunt lipsite de vegetație și au prezent un substrat nisipos.

Obiceiuri: Vidra este un animal cu activitate nocturnă și aurorală. Când îi lipsește hrana se deplasează mult, depărtându-se de apă, putând trece la munte peste cumpăna apelor, dintr-un bazin hidrografic în altul. Puii pot fi ușor dresați de om.

Vânătoare: Din cauza diminuării efectivelor de vidră în Europa, aceasta a fost strict protejată prin diferite convenții internaționale. Efectivele ei s-au refăcut în ultima vreme, îndeosebi în România unde au crescut ca urmare a scăderii poluării și creșterii populațiilor de pește din râurile interioare. În aceste condiții, autoritatea publică centrală care răspunde de protecția mediului poate autoriza vânarea acestei specii strict protejate, prin ordin de ministru, acolo unde efectivele

sunt mari și unde vidra produce prejudicii în bazinele piscicole în care se practică acvacultura. Perioada optimă de vânatoare este considerată a fi 1 octombrie-31 martie, cu toate că blana vidrei este valoroasă tot timpul anului.

Se împușcă la pândă, cu arma lisă și cartușe de 3,5 – 4,0 mm. Trofee neconvenționale sunt considerate blănurile, craniile și osul penian. Blana vidrei este considerată una dintre cele mai valoroase blănuri de vânat.

Conservare: Conform Listei Roșii a IUCN (Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii) specia vidră este Potențial Amenințată – NT (Near Threatened).

10. 1188 Bombina bombina (P)

Buhaiul de baltă cu burta roșie este o broască de mici dimensiuni, are corpul aplatizat, pupila în formă de inimă și spatele maroniu. Abdomenul este negru cu puncte albe și pete mici portocalii-roșiatice. Dimensiunile sunt cuprinse între 3 și 5 cm.

Habitat

Preferă habitatele acvatice cu vegetație bogată puțin adânci, permanente sau temporare, aflate la altitudini joase. Se poate încrucișa cu specia înrudită *Bombina variegata* acolo unde arealele de răspândire se suprapun.

Răspândire

Este prezentă în toate regiunile țării, în zone de câmpie și colinare.

Populație

Efectivele din țara noastră sunt de câteva sute de mii de exemplare.

Amenințări

Specia este aproape amenințată, principalele pericole fiind poluarea și degradarea zonelor umede.

Amfibieni, familia Discoglossidae

11. 1335 Spermophilus citellus (P)

Popândăul face parte din familia Xerinae, subfamilia veverițelor (Sciuridae), în România poate fi întâlnit specia popândăului european.

Toate animalele din această grupă sunt rozătoare, pe partea dorsală (spate) sunt în general de culoare brună sau cenușie, iar ventral (pe burtă) sunt de culoare gălbuie. Cele mai multe specii poartă dungi sau pete de culori diferite. Popândăii aurii, din subfamilia *Callospermophilus* vara au pe cap și regiunea umerilor (omoplaților), blana de un galben intens. Lungimea corpului diferă în funcție de specie, ea fiind între 13 și 40 cm, cu o greutate corporală între 85 g și 1 kg, iar lungimea cozii fiind între 4 și 25 cm.

Arealul de răspândire al popândăilor se întinde în Euroasia, din Austria, Asia Centrală, ajunge până în Siberia și Mongolia. În America de Nord, se află în zonele de munte, păduri, preerie, tundră și deșert, din Canada, vestul SUA și zona centrală a Mexicului. În Europa trăiesc numai două specii: popândăul european (*Spermophilus citellus*), și popândăul perlat (*Spermophilus suslicus*). În trecut el a fost întâlnit și în Germania, în apropiere de granița cu Cehia. Din anul 2006 se încearcă în Saxonia repopularea cu popândăi.

Popândăul sapă două tipuri de galerii subterane, unul pe care îl sapă tot timpul anului, în el se ascund în anotimpul cald și unul săpat pentru sezonul rece, de iarnă, unde hibernează, nasc și cresc puii. Tunelul lor este compartimentat, el are o ieșire principală și mai multe ieșiri laterale. Hrana popândăilor este mai ales de natură vegetală, ea constă din semințe, rădăcini, tuberculi și bulbi de plante. Popândăii se mai hrănesc cu nevertebrate mici, insecte. Spre toamnă încep să-și facă rezerve de hrană, pe care le depun în galeriile subterane. Perioada de hibernare durează în general din luna septembrie până în luna martie, în această perioadă se hrănesc mai rar. Înaintea perioadei de hibernare închid cu pământ gura de ieșire. Masculii apără revirul lor față de alți masculi, femelele nu țin cont de revir, ele nu sunt gonite. Prin acest mod de viață masculii au un fel de harem, în această formă de colonie, între membri, nu se formează legături sociale strânse. Săpatul galeriilor este preluată de femele tinere (fiice), pui masculi, când ajung la maturitatea sexuală, sunt goniți. Unii din acești masculi goniți devin o pradă ușoară, păsărilor răpitoare sau animalelor carnivore. Împerecherea la popândăi are loc o dată pe an, după perioada de hibernare, între lunile martie și mai, ea durează între una sau două săptămâni. Femela în funcție de specie, naște între 2 și 15 pui, greutatea noilor născuți (ca. 10 g), este în funcție de numărul lor. Puii ajung la maturitatea sexuală la vârsta de 11 luni. Durata vieții masculilor este mai scurtă, ei trăiesc, din cauza luptelor pentru apărarea revirului, numai 6 ani, pe când femelele trăiesc ca. 11 ani.

12.1337 Castor fiber 70-100i

Castorul sau brebul a dispărut din fauna țării noastre la sfârșitul secolului al XIX-lea. Cauza principală care a condus la acest fapt este intervenția antropică prin vânatoarea fără opreliști, dar și ca urmare a modificării habitatelor speciei, zonele umede cu arbori de esență moale fiind reduse semnificativ. În prezent, populațiile de castor din România sunt repartizate în bazinele râurilor Olt, Mureș și Ialomița.

Castorul este un animal semiacvatic, cu multiple adaptări anatomice care îi facilitează explorarea cu succes a mediului acvatic. În apă, postura castorului este hidrodinamică, propulsându-se cu ajutorul labelor din spate și a cozii. Aceștia se adăpostesc de-a lungul râurilor mari, dar și pe afluenții ai căror maluri permit excavarea, castorii își amenajează adăposturile în mal. Topografia terenului nu permite întotdeauna săparea tunelurilor astfel încât camerele adăpostului să fie

situate deasupra nivelului apei. În acest caz, castorii construiesc adăposturi care prezintă un acoperiș din material lemnos amestecat cu mâl și resturi vegetale. Rolul acoperișului este de a proteja tunelurile și de a sigura ventilația în interiorul adăpostului.

Vara se hrănește preponderent cu plante acvatice și erbacee pe care le găsește în apropierea teritoriului pe care îl ocupă; iarna consumă lujerii tineri ai arborilor de pe malurile apelor și lacurilor, cu predilecție a diferitelor specii de salcie, plop, anin. În perioada de toamnă prezența speciei în teren devine ușor de observat, acesta doborând un număr mare de arbori pentru a-și asigura necesarul de hrană pentru perioada grea din timpul iernii și pentru refacerea adăposturilor/barajelor.

13. 1166 Triturus cristatus (P)

Este cea mai mare specie de triton din Romania, având dimensiuni de până la 16 cm, femelele fiind mai mari decât masculii. Corpul este robust, oval în secțiune. Capul este relativ lat, cu botul rotunjit și nu are șanțuri longitudinale. Lungimea cozii este mai mică sau egală cu a corpului. Pielea este rugoasă atât dorsal cât și ventral, presărată cu numeroase glande. Când se întind membrele de-a lungul corpului, degetele se ating. Coloritul dorsal este brun închis spre negru, uneori cu nuanțe brun-roșcate, cu pete negre, neregulate, de dimensiuni variabile. Pe lateral, inclusiv pe cap, sunt prezente puncte albe mai mult sau mai puțin numeroase. Coloritul ventral este galben până spre portocaliu, cu pete negre, neregulate, ce alcătuiesc un desen mozaicat. Gușa este colorată extrem de variabil, de la galben la negru, frecvent cu pete albe, de dimensiuni variabile.

În perioada de reproducere masculii au o creastă dorsală înaltă și dințată, care începe din dreptul ochilor, lipsește în dreptul membrelor posterioare și se continuă apoi cu creasta caudala, la fel de bine dezvoltată dar lipsită de zimți. Pe laturile cozii este prezentă o dungă longitudinală lăta, albsidefie. La femele porțiunea inferioară a cozii este colorată în galben spre portocaliu. Cloaca este umflată și neagră la masculi, mai ales în perioada de reproducere. La femele cloaca nu este umflată iar deschiderea cloacală este colorată în galben.

Habitat: Este o specie predominant acvatică, preferând ape stagnante mari și adânci, cu vegetație palustră. Deseori poate fi întâlnită în bazine artificiale (locuri de adăpat, iazuri, piscine). În perioada de viață terestră preferă pajiștile umede. Datorită dimensiunilor mari nu se reproduce în bălți temporare mici. Este frecvent în iazuri și lacuri, mai ales dacă există vegetație acvatică în care să se poată ascunde.

Distribuția: Este răspândit în mare parte din Europa centrală și de nord, din nordul Franței și Marea Britanie până în munții Urali. În nord, în Scandinavia, ajunge până la paralela 65. Lipsește din peninsula Iberică, Italia și, începând, cu Austria, nu este prezent la sud de Dunăre. În Romania este răspândit aproape

pretutindeni. Lipsește din Dobrogea și lunca Dunării unde este înlocuit de *T. dobrogicus*. Este întâlnit la altitudini cuprinse între 100-1000 m.

Ecologie și comportament: Reproducerea are loc în martie iar adulții pot rămâne în apă până în mai-iunie. Fecundarea este internă iar transferul spermatoforului se realizează în urma unei parade sexuale complexe, fără amplex (partenerii nu se ating). Deși depune numeroase ouă (peste 100), multe nu se dezvoltă datorită unor frecvente mutații cromozomiale. Ouăle sunt mari, de 2-4 mm, de culoare alba. Este o specie extrem de vorace, hrănindu-se atât cu mormoloci, cât și cu tritoni mai mici sau larve. Pe uscat poate fi găsit în vecinătatea apei. În pofida dimensiunilor mari se deplasează repede, atât în mediul acvatic cât și în cel terestru.

Măsuri luate și necesare pentru ocrotire: Este o specie vulnerabilă la nivel național, în anumite zone chiar periclitată, în special datorită degradării și distrugerii habitatelor acvatice de reproducere și a fragmentării habitatelor terestre adiacente. Menținerea habitatelor acvatice existente, precum și crearea de noi habitate acvatice acolo unde acestea au fost distruse și asigurarea de coridoare de dispersie va permite menținerea unor populații viabile.

III.4 Caracteristici generale ale habitatelor prezente în situl ROSPA0152

1. *Accipiter brevipes*, Uliu cu picioare scurte

Uliul cu picioare scurte este o specie caracteristică zonelor împădurite de joasă altitudine, situate în apropierea unei ape. Lungimea corpului este de 30 – 37 cm și greutatea de 169 g pentru mascul și 215 g pentru femelă. Anvergura aripilor este cuprinsă între 63 – 76 cm. Masculul este albastru – gri pe spate, cu vârful aripilor negricioase. Femela este gri-marou, cu vârful aripilor negricioase. Se hrănește cu insecte, șopârle, păsări și mamifere mici. Este o specie prezentă în sud-estul continentului european. Atinge maturitatea sexuală în primul an.

Cuibărește la marginea pădurii, în copaci. Cuibul este construit în fiecare an și uneori ocupă cuiburi părăsite de ciori sau coțofene. Deși vânează în mod obișnuit ziua, prinde și lilieci la apusul soarelui. Migrează în stoluri mari și părăsește Europa pe la Bosfor. Iernează în Africa.

Populația europeană a speciei este mică și cuprinsă între 3.200 – 7.700 perechi. A rămas stabilă între 1970 – 1990. Deși în perioada 1990 – 2000 populația a rămas stabilă în cea mai mare parte a teritoriului, în Rusia a înregistrat un declin moderat, ceea ce a determinat o tendință generală de scădere a populației. Cele mai mari

efective se înregistrează în Rusia, Grecia și Turcia. Sosește în aprilie din cartierele de iernare. Cuibul este amplasat la o înălțime de 4 – 9 m. Este alcătuit din ramuri împletite, atinge 15 cm înălțime și 30 cm diametru. La interior este căptușit cu frunze. Femela depune 3 – 5 oua în a doua jumătate a lunii mai și începutul lunii iunie, cu o dimensiune medie de 39,4 x 31,3 mm. Incubația durează 30 – 35 de zile și este asigurată de femela, care este hrănită de mascul în tot acest timp. Puii devin zburători la 40 – 45 de zile, dar rămân dependenți de părinți câteva săptămâni în plus.

2. Alcedo atthis, Pescăruș albastru / Alcedinide

Păsărea trăiește pe malul apelor curgătoare repezi sau a celor stătătoare cu apă clară unde trăiesc pești. Hrana principală sunt peștii mici, insectele acvatice, larvele acestora dar și crustaceii mici și mormolocii. În ultimul timp, efectivul de păsări s-a refăcut după o perioadă în care aceasta pasăre era o specie periclitată.

Pescărașul albastru este caracteristic zonelor umede, reprezentate de râuri, canale, lacuri cu apă dulce și zonelor de coastă cu apă salmăstră. Lungimea corpului este de 17 – 19,5 cm și o greutate de 34 – 46 g. Anvergura aripilor este de circa 24 – 28 cm. Adulții au înfățișare similară, cu o singură excepție, femela având o pată roșie la baza mandibulei. Penajul de pe spate, apare în funcție de direcția razelor de lumină, albastru sau verde strălucitor, fiind o apariție ce impresionează. Pe piept și abdomen este portocaliu – roșiatic. Se hrănește cu pește și nevertebrate. Longevitatea maximă cunoscută în sălbăticie este de 21 de ani, însă doar un sfert dintre adulți, trăiesc mai mult de un sezon. Este o specie prezentă în cea mai mare parte a continentului european. Este prezentă acolo unde apa este curată și asigură o vizibilitate bună asupra peștilor, fiind o specie indicatoare a calității apei.

Vânează stand pe ramurile tufișurilor sau a copacilor ce atârnă deasupra apei și plonjează în apă prinzându-și prada, sau zboară la distanță mică deasupra apei. Este monogamă și teritorială, necesită un aport de hrană zilnic, echivalent cu 60 % din greutatea sa, ceea ce implică controlul unui teritoriu de 1 – 3,5 km de-a lungul cursului apei. Ritualul nupțial este inițiat de masculul care urmărește femela și căreia îi oferă hrană. Cuibărește în malul râurilor, unde perechea excavează un tunel lung de 60 – 90 cm, ce se termină cu o cameră rotundă. Iernează în Africa, la sud de Sahara.

Populația europeană este relativ mică și cuprinsă între 79 000 – 160 000 perechi. A înregistrat un declin moderat în perioada 1970 – 1990. Deși populația s-a menținut fluctuantă sau chiar în creștere în perioada 1990 – 2000, încă nu a recuperat declinul înregistrat anterior. Sosește din cartierele de iernare, în a doua parte a lunii martie. Femela depune în mod obișnuit 6 – 7 oua, în lunile aprilie și mai, cu o dimensiune medie de 22 x 19 mm și o greutate medie de 4,3 g. Incubația

durează în jur de 19 – 21 de zile și este asigurată de ambii parteneri în timpul zilei și de către femela în timpul nopții. Puii rămân în cuib 24 – 27 de zile și pe măsura ce cresc, vin la marginea tunelului pentru a fi hrăniți. Pot depune 2 sau chiar 3 ponte într-un sezon.

3. *Aythya nyroca*, Rața roșie

Rata roșie, cunoscută și cu numele de Rața cu ochi albi, este o specie caracteristică zonelor umede cu stufărișuri. Lungimea corpului este de 38 – 42 cm și o greutate medie de circa 580 g pentru masculi și 520 g pentru femele. Anvergura aripilor este cuprinsă între 60 – 67 cm. Diferențele sunt dificil de evidențiat între adulți, însă femelele au un iris închis la culoare comparativ cu masculul care are irisul alb.

Se hrănește cu plante acvatice, moluște, insecte și pești. Este o specie prezentă pe cea mai mare parte a continentului european cu excepția zonelor nordice. Deși este o rata scufundătoare, preferă ape puțin adânci (30 – 100 cm) și trăiește destul de ascunsă pe ochiuri de apă ramase libere în stufăriile dese. Se încrucișează uneori cu rata cu cap castaniu (*Aythya ferina*). Cuibărește solitar sau în grupuri mici. Adulții năpârlesc în iulie și august. Iernează în Israel și Africa.

Populația europeană a speciei este relativ mică și cuprinsă între 12.000 – 18.000 perechi. A înregistrat un declin semnificativ în perioada 1970 – 1990. Sosește din cartierele de iernare în a doua parte a lunii martie. Cuibul este format din stuf sau resturi vegetale, așezat pe sol în apropierea apei sau chiar pe plauri. Femela depune în perioada mai – iunie, un număr de 8 – 12 ouă. Incubația durează 25 – 28 de zile și este asigurată de femela. Puii devin zburătorii la 55 – 60 de zile.

4. *Buteo rufinus*, Șorecar mare

Șorecarul mare este o specie caracteristică zonelor deschise, aride, stepice și terenurilor agricole abandonate. Lungimea corpului este de 50 - 58 cm și greutatea medie de 1.100 g pentru mascul și 1.300 g pentru femela. Anvergura aripilor este cuprinsă între 130 – 155 cm. Adulții au înfățișare similară. Este o pasare foarte atractivă, cu o variabilitate mare a penajului, acesta putând fi roșiatic, pal sau închis. Se hrănește cu mamifere mici, păsări, reptile și insecte. Este o specie prezentă în sud - estul continentului european. Pentru hrănire, planează în cercuri largi utilizând curenții calzi ascendenți, planează "staționar", sau poate pândi hrana de pe stâlpi sau alte puncte fixe. Urmărește în miriști animalele care părăsesc teritoriul și pândește intrarea în galeriile rozătoarelor. Cuibărește în copacii de la marginea zonelor deschise, în crăpăturile stâncilor, sau reconstruiește cuiburile părăsite ale altor specii. Iernează în Africa.

Populația europeană a speciei este mică și cuprinsă între 8.700 – 15.000 perechi. A manifestat un declin accentuat în perioada 1970 – 1990. Deși populația s-a menținut stabilă în majoritatea teritoriilor, în perioada 1990 – 2000 a scăzut în Turcia, ceea ce a influențat tendința pentru întreaga populație. Cele mai mari efective se înregistrează în Turcia, Azerbaidjan și Rusia. Sosește din cartierele de iernare în aprilie. Cuibul este alcătuit din crengi care formează o împletitură. Femela depune o dată pe an, 3 – 5 ouă. Incubația durează 33 - 35 de zile. Puii devin independenți după 40 – 45 zile.

5. *Ciconia nigra*, Barza neagră

Barza neagră, cunoscută și sub denumirile de Cocostârc negru și Barza țigănească, este o specie caracteristică pădurilor de câmpie și de pe dealuri ce au în apropiere zone umede. Ca dimensiuni, este cu puțin mai mică decât barza albă. Lungimea corpului este de 90 – 105 cm și o greutate medie de 3.000 g. Anvergura aripilor este cuprinsă între 173 – 205 cm. Adulții au înfățișare similară și ating acest stadiu numai în al patrulea an de viață. Se hrănește în special cu țipari când îi găsește, mamifere mici, pui de păsări, ouă, broaște, moluște, lipitori, rame, șopârle, șerpi, insecte.

Este o specie răspândită pe tot teritoriul european cu populații mai mari în zona centrală și estică a Europei. Retrase și sfioase, cuibăresc în păduri, în cuiburi pe care le folosesc mai mulți ani și pe care le repara și consolidează în fiecare an. După ce au fost depuse ouăle este alungată foarte greu de la cuib. Spre deosebire de stârci și asemeni berzei albe este aproape muta și se manifestă prin "clămpănitul ciocului" dar mai rar, mai scurt și fără mișcările de gat caracteristice berzei albe. Sosește în a doua jumătate a lunii martie din cartierele de iernare și comparativ cu barza albă sosește primăvara mai târziu și pleacă toamna mai târziu. Cuibul este amplasat în treimea superioară a arborilor bătrâni. Cuibul e o construcție mare (poate depăși 1 m în diametru și chiar în înălțime), caracteristică berzelor și alcătuit din crengi fixate cu pământ. În interior este căptușit cu mușchi, resturi vegetale sau balega uscată. Femela depune 3 – 4 ouă de culoare albă, în perioada cuprinsă între sfârșitul lui aprilie și început de mai. Incubația e asigurată de ambii părinți. După 30 – 35 de zile, puii eclozează și sunt hrăniți de părinți până la 70 de zile când devin independenți. Adeseori în pereții exteriori ai cuibului cuibărește și vrabia de câmp.

6. *Coracias garrulous*, Dumbrăveanca

Dumbrăveanca este caracteristică zonelor uscate, călduroase, reprezentate de pădurile rare de lunca din preajma pajiștilor. Are dimensiuni similare stâncuței (*Corvus monedula*). Lungimea corpului este de 29 – 32 cm și o greutate de 127 –

160 g. Anvergura aripilor este de circa 52 – 57 cm. Adulții au înfățișare similară. Penajul este uluitor, fiind de un albastru azuriu ce acoperă capul, gatul și pieptul, iar spatele este maroniu – ruginiu. Se hrănește cu rozătoare, broaște, șopârle, șerpi, păsări și insecte. Longevitatea cunoscută este de 9 ani. În România dumbrăveanca poate fi întâlnită numai în timpul sezonului cald, în toată țara în afara regiunilor de munte. Prin luna mai - iunie, femela depune 4 - 5 oua albe lucioase, cuibul fiind în scorburi sau săpat în malurile apelor. Clocesc ambii parteneri, la ca. 18 - 20 de zile ies puii, toamna pasărilor migrează în Africa sau Asia de Sud.

Dumbrăveanca preferă luminișurile de la liziera pădurilor ca și pășunile sau fânețele unde trăiesc de obicei un număr mare de insecte. În prezent poate fi întâlnită și în parcurile mai mari. Pasarea are cuibul în apropierea apelor unde sapă galerii în malurile din argila, gresie sau loess. În lipsa hranei se apropie și de așezările omenești. Este o pasare activă ziua, hrana principală a ei o constituie insectele (păduchi de plante, gândaci, libelule, lăcuste, urechelnițe), amfibii reptile mici pe care le pândesc, numai în timpul migrației consumă și vegetale (în special fructe). La sosirea anotimpului rece pasărilor migrează spre sud în regiunile din sud sau sud-estul Africii iernând în regiunile de desert, semideșert, savana din Sahel, tari ca Somalia. Efectivul de păsări este apreciat la ca. 200.000 de perechi, numărul lor a scăzut rapid prin anii 1970.

După datele IUCN este considerată în prezent o specie „Near Threatened” (în traducere „Aproape periclitată”). Scăderea numărului de păsări a fost explicată prin schimbarea climei, agricultura intensivă, reducerea spațiilor care erau habitatul dumbrăveancei. Este o specie prezentă în sudul și estul Europei. Sunt gălăgioase și fiecare pereche își apară teritoriul. Este foarte sensibilă la modificările de folosire a terenurilor, fiind considerată un bioindicator pentru habitatele mozaicate. Vânează pândind perioade lungi, de pe crengi și fire electrice. Ritualul nupțial cuprinde răsuciri și plonjări rapide. Este monogamă și cuibărește în scorburile copacilor bătrâni. Iernează în Africa și străbate peste 10 000 km între teritoriile de cuibărit și cele de iernare. O coliziune cu un avion a fost înregistrată deasupra Marii Arabiei.

Populația europeană este relativ mică și cuprinsă între 53 000 – 110 000 perechi. A înregistrat un declin moderat în perioada 1970 – 1990. Aceasta tendință s-a accelerat în perioada 1990 – 2000, ceea ce a dus la declinul populației. Efective mari sunt în Turcia și Rusia. Sosește din cartierele de iernare, în a doua parte a lunii aprilie. Femela depune în mod obișnuit 3 – 6 oua, în a doua parte a lunii mai. Incubația durează în jur de 17 – 19 zile și este asigurată în cea mai mare parte de către femela. Puii sunt golași și orbi după eclozare, însă cresc repede și ajung zburători după 25 – 30 zile. Sunt îngrijiți de părinți încă trei – patru săptămâni.

7. *Dendrocopos medius*, Ciocanitoarea de stejar

Ciocănitorea de stejar este larg răspândită în pădurile de foioase, în special cele de stejar și carpen, cu arbori ajunși la maturitate. Preferă arbori de peste 100 de ani, deși proporția acestora este mică oriunde în Europa. Lungimea corpului este de 19,5 - 22 cm și o greutate de 50 - 85 g. Anvergura aripilor este de circa 33 - 34 cm. Este cu circa 15 % mai mică decât ciocănitorea pestrița mare și cu circa 40 % mai mare decât ciocănitorea pestrița mică. Similar rudelor sale, penajul este alcătuit dintr-o combinație atractivă de alb, negru și roșu. Comparativ cu rudele sale are cel mai puțin negru pe față. Se hrănește în special cu insecte și larvele acestora din scoarța arborilor, însă vara consumă și semințe și fructe. Longevitatea cunoscută este de 8 ani. Este o specie prezentă în partea centrală și de sud - est a continentului european. Depinde mai puțin decât celelalte specii de ciocănitore de prezența lemnului mort, fiind esențială prezența pădurilor de stejar matur și a cavităților necesare cuibăritului. Primăvara își delimitează teritoriul și acesta este aparat de ambii parteneri. Masculii își anunță prezența și revendică teritoriul prin chemări și cântece. Darabana este mai puțin folosită comparativ cu alte specii, iar femelele nu bat deloc darabana. Masculul este cel care excavează locul pentru cuibărit, iar femela inspectează excavația făcută și decide dacă o acceptă sau nu. Construiesc în fiecare an un nou cuib. La fel ca în cazul altor specii de ciocănitore, femelele sunt cele care inițiază populația. Se hrănește în cea mai mare măsură pe stejari, însă acolo unde există în preajma copaci cu o esență mai moale (mesteacăn, frasin, salcie) îi folosește pentru construirea cuibului. Aceste specii cu lemn de o esență mai moale se descompun mai repede. Înălțimea cuibului variază între 5 - 20 m. Intrarea este rotundă de 4-5 cm. Este probabil cea mai sedentară dintre toate speciile europene de ciocănitore. Arareori fac călătorii mai lungi. Populația europeană este relativ mare și cuprinsă între 140 000 - 310 000. Specia s-a menținut la un nivel stabil în perioada 1970 - 1990. În țările din sud - estul Europei și mai ales în România s-a înregistrat un declin în perioada 1990 - 2000. Femela depune în mod obișnuit 4 - 8 ouă în lunile aprilie și mai, cu o dimensiune medie de 23,6 x 18,5 mm. Incubația durează în jur de 13 - 15 zile și este asigurată de către ambii părinți. Puii sunt îngrijiți de ambii părinți și devin zburători la 22 - 24 de zile. Rămân în preajma părinților pentru încă o perioadă de circa 10 zile.

8. *Dryocopus martius*, Ciocanitoarea neagră

Ciocănitorea neagră este larg răspândită în pădurile de foioase, de amestec și conifere, cu arbori ajunși la maturitate. Este cea mai mare ciocănitore din Europa, având dimensiuni apropiate de cele ale unei ciori. Lungimea corpului este de 40 - 46 cm și o greutate de 250 - 370 g. Anvergura aripilor este de circa 67 - 73 cm. Masculul este dificil de deosebit de femela deși are întreg creștetul roșu spre deosebire de femela care are pata roșie doar în partea din spate a creștetului capului. Penajul este negru. Se hrănește cu insecte și larvele acestora de sub

scoarța arborilor. Longevitatea cunoscută este de 14 ani. Este o specie prezentă în cea mai mare parte a continentului european.

Spre deosebire de restul speciilor de ciocănitori al căror zbor este ondulatoriu, ciocănitorea neagră are un zbor continuu asemănător cu cel al alunarului sau al gaiței. Realizează excavații mari în arborii bătrâni și uscați atât pentru odihna cât și pentru cuibărit. Înălțimea la care este realizată cavitatea pentru cuib variază între 4 – 25 m. Diametrul intrării variază între 8 – 11 cm, iar adâncimea cavitației săpate în interiorul arborelui variază între 37 – 60 cm. Timpul necesar pentru realizarea unei asemenea excavații poate ajunge și la câteva săptămâni. Este considerată o specie cheie în zonele împădurite, asigurând spații de cuibărit pentru multe specii de păsări și mamifere. Prin controlul exercitat asupra populațiilor de insecte de sub scoarța, protejează copacii. Bate frecvent darabana, iar ciocăniturile (15 – 20 pe secunda) durează circa 3 secunde. În timpul sezonului de cuibărit bate darabana și de câteva sute de ori pe zi. Ambele sexe bat darabana, însă masculii o fac mult mai frecvent. Darabana acestei specii este cea mai puternică și se aude de la o distanță de circa 3 km. Doar ciocăniturile bat darabana și este o formă de comunicare prin care își anunță prezența și își revendică teritoriul. Este o specie monogamă cel puțin pentru un sezon de cuibărit. Folosește un teritoriu ce variază între 100 - 400 ha. Este o specie sedentară.

Populația europeană este relativ mare și cuprinsă între 740 000 – 1 400 000 perechi. Specia s-a menținut la un nivel stabil în perioada 1970 – 1990. Această stare este menținută și în prezent, deși în unele țări s-a înregistrat un anumit declin. Populații mai mari se înregistrează numai în Rusia și Belarus. Femela depune în mod obișnuit 4 - 6 ouă în lunile aprilie și mai. Incubația durează în jur de 12 – 14 zile și este asigurată de către ambii părinți. Puii sunt îngrijiți de ambii părinți și devin zburători la 24 - 28 de zile. Rămân în preajma părinților pentru încă o perioadă de circa o săptămână.

9. *Egretta garzetta*, Egreta mică

Egreta mică este o specie specifică zonelor umede ce au pâlcuri de copaci. Este zveltă și elegantă, cu o lungime a corpului de 55 – 65 cm și o greutate de 350 – 550 g, fiind ca dimensiuni asemănătoare cu stârcul de cireada (*Bubulcus ibis*). Anvergura aripilor este cuprinsă între 88 – 106 cm. Adulții au înfățișare similară. Penajul este complet alb. Degetele galbene ce contrastează cu picioarele negre și ciocul negru sunt semnele distinctive care o deosebesc de egreta mare. În partea posterioară a capului are 2 - 3 pene ornamentale lungi și înguste, care în secolul XIX erau vândute caselor de modă pentru împodobirea pălăriilor. Se hrănește cu peștișori, broaște și mici animale acvatice. Este prezentă pe întreg continentul european, cu excepția Peninsulei Scandinavice. Cuibărește în colonii mixte alături de alte specii de stârci și cormorani. Este specia cea mai tăcută dintre stârci.

Vânează stand la panda sau deplasându-se cu atenție în ape mici. Îrnează pe continentul african.

Populația europeană estimată a speciei este relativ mică, fiind cuprinsă între 68.000 – 94.000 perechi. În perioada 1970 – 1990, populația a înregistrat o tendință crescătoare. Sosește la începutul lunii aprilie din cartierele de iernare. Cuibul este amplasat pe sălcii și uneori în stuf sau lăstărișuri dese din apropierea bălților. La construirea cuibului, alcătuit din crengi și stuf, participă cei doi părinți. Femela depune 3 - 4 ouă în perioada cuprinsă între a doua jumătate a lunii mai și prima jumătate a lunii iunie. Incubația este asigurată de ambii părinți. După 21-25 de zile puii eclozează și rămân în cuib în jur de 30 de zile, dar continuă să fie hrăniți de părinți până la 40 de zile când devin independenți.

10. *Emberiza hortulana*, Presura de grădină

Specie estimată la 100-200 perechi, în reproducere în sit. Mărimea și densitatea populației speciei prezenta în sit, în raport cu populațiile prezente pe teritoriul național este notată cu "D", ceea ce înseamnă că la nivelul sitului este o populație ne semnificativă față de populația de pe teritoriul național. Starea de conservare a trăsăturilor habitatului importante pentru specie nu este precizată. Ortolanul este o presura de culoare galben-roșcată, cu capul cenușiu și gura gălbuie. Se hrănește cu semințe și insecte și își face cuibul foarte aproape de sol sau chiar pe sol, protejat de iarba sau tufișuri înalte. Este o pasare migratoare care se refugiază iarna în ținuturile calde ale Africii.

11. *Falco vespertinus*, Vânturelul de seară

Specie estimată la o densitate de 200-300 de indivizi în sit. Mărimea și densitatea populației speciei prezenta în sit, în raport cu populațiile prezente pe teritoriul național este notată cu "C", ceea ce înseamnă că la nivelul sitului este o populație care reprezintă mai puțin de 2%, față de populația de pe teritoriul național. Starea de conservare a trăsăturilor habitatului importante pentru specie este bună. Vânturelul de seară, cunoscut și sub denumirea de Șoimuleț de seară, este o specie caracteristică zonelor deschise cu pălcuri de pădure așa cum sunt stepele, pășunile, suprafețele agricole, ce au altitudine redusă, deși în Asia este prezent și la 1.500 m. Lungimea corpului este de 28 - 34 cm și o greutate medie de 130 – 197 g. Anvergura aripilor este cuprinsă între 65 – 76 cm. Este un șoim de talie medie spre mică, cu o siluetă apropiată de a vânturelului roșu (*Falco tinnunculus*) și a șoimului rândunelelor (*Falco subbuteo*). Atinge penajul complet caracteristic adultului în al treilea an. Masculul are în penaj o combinație unică între albastrul – gri închis (ardezie) de pe corp și roșul ruginiu de pe penele picioarelor și subcodale.

Femela, este mai mare și are penajul gri – albastru pe spate și ruginiu pe corp. Se hrănește în special cu insecte, mamifere mici, broaște și șerpi.

Habitatul care îi place cel mai mult presupune și câmpuri întinse și ceva pădurice și eventual și vai de ape mari cum ar fi Dunărea sau alte pâraie și lacuri din Dobrogea. Acest tip de areal trebuie să fie capabil să susțină o populație mare de rozătoare și insecte, mai ales de insecte mari, gen covași, lăcuste, coropișnițe, gândaci, specifice câmpiilor întinse. Este o specie prezentă în sudul și estul continentului european. Este o pasare socială ce cuibărește în colonii. Pentru cuibărit ocupă cuiburi vechi de răpitoare sau corvide, fiind în acest fel dependentă de coloniile de ciori de semănătura (*Corvus frugilegus*). Cea mai mare parte a hranei formată din insecte o capturează în zbor. Uneori "planează la punct fix" sau merge pe sol cautându-și prada. Cel mai activ vânează la răsărit și în amurg, când poate fi văzut zburând la înălțime mică, deasupra râurilor. Iernează în Africa.

Populația europeană a speciei este relativ mică și cuprinsă între 26.000 – 39.000 perechi. A marcat un declin semnificativ în perioada 1970 – 1990. Deși în unele țări în perioada 1990 – 2000 s-a menținut stabilă, a continuat să descrească în Rusia și estul continentului, determinând o tendință descrescătoare pe ansamblu. Sosește din cartierele de iernare în a doua parte a lunii aprilie și în prima parte a lunii mai. Femela depune 3 - 4 ouă în a doua parte a lunii mai și începutul lunii iunie. Incubația durează în medie 27 – 28 de zile și este asigurată de ambii părinți. Puii devin zburători la 27 – 30 de zile și devin complet independenți după încă o săptămână. E o răpitoare de zi de tipul șoimuleților a cărui hrană constă foarte mult în insecte. Dar în perioada de creștere a puilor devine mai ales un foarte bun vânător de rozătoare mici de câmp, o hrană proteică mai consistentă decât insectele, pentru vâstarele tinere aflate în plină creștere. I se mai spune și șoimuleț de seară și este o pasare foarte folosită prin consumarea unui mare număr de insecte și rozătoare de câmp dăunătoare culturilor. E o pasare nu doar frumoasă prin coloritul ei în contrast viu dar și foarte interesantă prin obiceiurile ei de cuibărire în colonie, prin tendință de a se aduna mai multe perechi la un loc în zonele propice.

12. *Haliaeetus albicilla*, Cod alb

Specie estimată la o pereche în sit, în reproducere. Mărimea și densitatea populației speciei prezente în sit, în raport cu populațiile prezente pe teritoriul național este notată cu "C", ceea ce înseamnă că la nivelul sitului este o populație care reprezintă mai puțin de 2%, față de populația de pe teritoriul național. Starea de conservare a trăsăturilor habitatului importante pentru specie este bună. Codalbul, cunoscut și sub denumirea de Vultur cu coada albă, este o pasare de prada diurnă, caracteristică zonelor deschise din apropierea coastelor marine și lacurilor cu apă dulce în apropierea cărora sunt arbori bătrâni, sau insule

stâncoase. Habitat preferat: tărâmurii izolate, zone umede, inundate (delte). Lungimea corpului este de 76 – 92 cm și o greutate de 4.100 g pentru mascul și 5.500 g pentru femela. Anvergura aripilor este cuprinsă între 190 – 240 cm. Adulții au înfățișare similară. Adulții au ciocul galben, irisul galben, coada albă și corpul maroniu. Ajung la penajul caracteristic adultului în 5 – 6 ani. Coada devine complet albă numai după 8 ani. Tinerii au ciocul, irisul, coada și corpul închise. Se hrănesc în special cu pește, păsări de apă, mamifere mici și uneori leșuri. Este o specie cu o răspândire mai mare în nordul, centrul și estul Europei. În zonele nordice și estice este migratoare și sedentară în rest. Este o specie monogamă ce tinde să își păstreze perechea toată viață. Atinge maturitatea sexuală la 5 ani și trăiește până la 27 de ani în sălbăticie și 42 de ani în captivitate. Primăvara, perechea zboară deasupra teritoriului pe care l-a ocupat și execută zboruri spectaculoase cu rostogoliri în aer la circa 200 m. Pentru cuibărit folosește același teritoriu an după an, utilizând alternativ 2 - 3 cuiburi. Cuib: mare, masiv construit din crengi și refăcut în fiecare primăvară, așezat în copaci înalți sau pe stânci. Hrana: în principal pește și stârvuri dar mai prinde și păsări mici, reptile sau mici mamifere (rozătoare). Vânează printr-un zbor jos deasupra apei de unde își prinde prada, sau poate descrie cercuri largi la 200 – 300 m înălțime, de unde se uita după prada. La sfârșitul lui aprilie și început de mai, când peștii depun icrele, sta nemișcat în ape mici și prinde cu sărituri rapide, peștii care trec prin apropiere. Se poate scufunda, dar o face rar. Fura hrana și de la alte păsări.

Populația europeană a speciei este mică și cuprinsă între 5.000 – 6.600 perechi. A fost remarcată o creștere a populației între 1970 – 1990 care s-a menținut și în perioada 1990 – 2000. Cele mai mari efective sunt în Norvegia, Rusia și Polonia. Cuibul este construit din crengi aduse de mascul și aranjate de către femela. Este captusit în interior cu mușchi și iarbă, uneori și lână. Femela depune de obicei 2 ouă, la începutul lunii martie. Incubația durează 40 – 45 de zile și e asigurată de ambii părinți, însă în special de femela. Masculul sta și veghează în apropiere. În primele 2 săptămâni unul dintre adulți rămâne la cuib iar apoi vanează împreună. Puii devin zburători la 70 – 80 de zile și devin independenți la 95 – 100 de zile. Cea mai mare răspândire o are în Delta Dunării unde cuibărește în special pe grindurile mari împadurite, Letea și Caraorman. În ultimii ani a fost semnalat și în pădurile din Oltenia, în preajma marilor lacuri de acumulare de pe Olt, precum și în județele Arad și Galați. Este una dintre cele mai mari pasări de prada de la noi, poate fi identificată foarte ușor după forma (în zbor), aripile dreptunghiulare, varfurile desfacute și ușor indoite în sus, coada scurtă, rotunjită de culoare albă, ciocul și picioarele galbene. Desigur această determinare este valabilă la adulți, la care, odată cu vârsta, capul și pieptul devin tot mai albicioase, ajungând chiar să semene puțin cu ruda sa foarte apropiată, simbolul american, bald eagle (*Haliaeetus leucocephalus*). Puii sunt maronii, cu varful ciocului negru, în cel de-al treilea an de viață capătă penajul de adult. Migrație: Codalbul este o pasare sedentară la noi în țară deci poate fi întâlnită și observată tot timpul anului, iarna numărul codalbilor

crește datorită migrației exemplarelor ce cuibăresc în zona nordică și ierneză în Delta Dunării și Dobrogea.

13. *Hieraetus pennatus*, *Acvila pitica*

Este o specie caracteristică zonelor împadurite cu luminisuri din preajma raurilor și zonelor umede. Lungimea corpului este de 42-51 cm și are o greutate medie de 700 g pentru mascul și 1000 g pentru femela. Anvergura aripilor este cuprinsă între 110-135 cm. Este o rapitoare de talie medie, dar mică pentru un vultur, cu o mărime comparabilă cu a sorecarului (*Buteo buteo*). Adulții au înfățișare similară. Se hrănește în special cu prepelițe (pitpalac), pasări de curte, mamifere mici dar și pui de iepure. Preferă hrana vie și evită lesurile. În România, populația estimată este de 80-120 de perechi. *Acvila pitica* (înălțime 46-53 cm) se prezintă în trei varietăți de penaj. Varietatea intermediară are penajul cafeniu, cea deschisă îl are cenușiu, aripile fiind negricioase, iar cea închisă este cafeniu-intunecat. Cuibărește în pădurile de ses, dar urcă și în lungul raurilor montane. Toamna se îndreaptă spre locurile de iernare din Africa de est și nordul Arabiei.

Cea mai mică acvilă europeană, cât un sorecar. Întalnită în păduri cu copaci cu frunze cazatoare, cu luminisuri și poieni, de obicei în regiuni montane mai joase, dar și la câmpie. Sta nemiscată în aer pe durate lungi, fără să bata din aripi, apoi plonjează spre sol cu aripile strânse, cu o viteză incredibilă (cu picioarele întinse în față). Există două faze de culoare, una obișnuită deschisă și una mai rară închisă. Rar, se întâlnesc și tipuri intermediare. Faza deschisă este uneori confundată cu variantele extrem de deschise de sorecar și viespar, dar se deosebește de acestea și de toate celelalte rapitoare (cu excepția hoitarului) prin faptul că partea inferioară a aripii are remigele întunecate și subalarele deschise sau albicioase. Toți au ultimele trei remige primare puțin mai deschise, coada integral de un gri deschis uniform (se închide puțin doar spre varf) și totodată, câte un punct mic alb pe marginea frontală a fiecărei aripi, la umăr (langa corp), ușor vizibil din față.

14. *Ixobrychus minutus*, Starcul pitic

Starcul pitic este o specie specifică zonelor umede cu maluri acoperite de stuf și rachită. Adulții au o lungime a corpului de 33 – 58 cm, fiind ceva mai mici decât găinașul de baltă și au o greutate de 140 – 150 g. Anvergura aripilor este cuprinsă între 49 – 58 cm. Adulții au înfățișare diferită. Femela are pe spate o culoare maronie cu striatii negre, comparativ cu masculul care este negru pe spate. Se hrănește cu pestisori, broaște, insecte acvatice și larvele acestora, uneori și pușori ale altor specii de pasări ce trăiesc în stuf. Este o specie sfioasă, retrasă, cu o viață ascunsă, fiind greu de observat. Atunci când este deranjată, preferă să se

departeze prin alergare decat in zbor sau ramane nemiscata in stuful dens unde cu greu este detectata. Ierneaza in Africa. Soseste la inceputul lunii aprilie din cartierele de iernare. Cuibul este amplasat pe trestie din anul precedent, cazuta la pamant, sau pe ramuri de rachita aflate la joasa inaltime (sub 50 cm). La construirea cuibului, ce are forma unei farfurii putin adanci si alcatuit din trestie, papura si alte resturi vegetale, participa de obicei cei doi parinti. Femela depune in a doua parte a lunii mai dar in functie de caracteristicile fiecarui an si in luna iunie un numar de 5 - 7 oua. Incubatia este asigurata de ambii parinti. Dupa 16 - 19 zile puii eclozeaza si raman in cuib o perioada de 7 - 9 zile fiind hraniti cu larve de insecte, insecte, mormoloci si chiar lipitori. Dupa circa o luna de la eclozare devin zburatori si isi pot asigura singuri hrana.

Pasare monogama, ce-si stabileste cuibul in colonii mici, pe un teren cu paie, stuf, frunze, in desisul stufului pentru a proteja puii de animalele de prada. Femela depune 2-5 oua de culoare alb - albastrui.

Habitat: Din primavara pana in septembrie il regasim in majoritatea baltilor cu stufaris de la noi din tara, cu predilectie in Delta Dunarii. In toamna migreaza.

15. Lanius collurio, Sfranciocul rosiatic

Sfranciocul rosiatic este caracteristic zonelor agricole deschise, de pasune cu multe tufisuri si maracinisuri. Are lungimea corpului de 16 - 18 cm, cu o greutate de 25 - 36,5 g. Anvergura aripilor este de 26 - 31 cm. Penajul celor doua sexe este diferentiat. Masculul are capul gri si spatele maroniu, iar femela este maronie. Se hraneste cu insecte, mamifere si pasarele mici, soparle si broaste. Este o specie larg raspandita pe continentul european. Este intalnita pana la o altitudine maxima de 1700 m. Perechile cuibaresc la o distanta de 100 - 300 m unele de celelalte. Numele de "lanius - macelar" l-a primit de la obiceiul de a fixa in spinii arbustilor insecte, pasarele si mamifere mici, atunci cand hrana este abundenta, pentru a o folosi in zilele cu vreme ploioasa cand hrana este mai putin disponibila. Prada prinsa este omorata prin lovituri precise cu ciocul in spatele gatului. Din cartierele de iernare se intoarce in grupuri mici de 5 -7 pasari. Cuibul este amplasat la o inaltime de pana la 2 m de la sol, in maracini sau copaci mici. Este alcatuit de catre ambii parteneri in circa 4 - 5 zile, din materiale vegetale captusite cu iarba si muschi. Ierneaza in Africa in Sudan, Egipt si Etiopia.

Populatia europeana este mare si cuprinsa intre 6 300 000 - 13 000 000 perechi. A inregistrat un declin moderat intre 1970 - 1990. In perioada 1990 - 2000, populatia s-a mentinut stabila in tarile estice si nu se cunoaste tendinta in Rusia si Spania. Soseste din cartierele de iernare in aprilie. Femela depune in mod obisnuit 4 - 6 oua, la sfarsitul lunii mai si inceputul lunii iunie. Incubatia dureaza in jur de 13 - 15 zile si este asigurata de catre femela, ce este hranita in tot acest timp

de catre mascul. Puii sunt hraniti de catre ambii parinti si devin zburatori dupa 14 - 15 zile. Este depusa o singura pona pe an.

16. Lanius minor, Sfranciocul cu frunte neagra

Sfranciocul-cu-frunte-neagra este o pasare de talie mai mica decat cea a sfranciocului rosiatic (*Lanius collurio*), are coada mai scurta decat acesta, o tinuta mai dreapta si fruntea neagra. De la distanta si dintr-un unghi neprielnic de observatie poate fi confundat cu sfranciocul mare (*Lanius excubitor*) dar si in acest caz elementul de departajare poate fi coada mai lunga la excubitor si fruntea neagra pana aproape de crestet la minor in comparatie cu excubitor. Prezinta dimorfism sexual, la femela penajul fiind bruniu, maculat semilunar in timp ce masculul are partea superioara cenusie, cea inferioara alba nuantata pe piept rosietic.

Pe aripile negre prezinta o pata alba bine vizibila in zbor. Era una dintre cele mai frecvente pasari ciocitoare la noi in tara, preferand pentru plasarea cuibului indeosebi podgorii si gradini cu pomi, alei precum si copaci singuratici din camp. Ultimele doua decenii ale veacului nostru nu mai pot confirma decat in parte o asemenea stare de fapt. Cuibul compact alcatuit din radacini, crengute, fragmente vegetale subtiri cu intercalari de plante odorante (*Thymus*, *Menta*) si captusit in interior cu fire de par de la animalele domestice in amestec cu pene este construit la aproximativ 4-5 m de la sol in salcami, duzi, plopi sau pomi fructiferi in care sunt depuse 5-7 oua. Forma lor este ovala spre oval-alungita iar culoarea de baza verzuie sau pal-verzuie. Incubatia dureaza 15 zile, puii sunt crescuti la cuib conform caracterului nidicol al speciei. Este specie diurna, cu regim alimentar carnivor - insecte, melci, soparle, soareci si extrem de rar puii altor passeriforme. Traieste pe pajisti naturale, tinuturi de campie necultivate cu caracter stepic dar si lunci inierbate, livezi, cu osebire vegetatia in brau la nivel de talveg. Specia este raspandita in jumatatea sudica a continentului european si de aici in Asia.

La noi cuibareste aproape in intreaga tara cu reprezentare importanta in Moldova, Dobrogea, jumatatea estica a Campiei Romane si V-NV Banatului, Ardealului. In tara efectivele sunt stationare. Existenta acestei pasari este conditionata de nealterarea habitatelor naturale existente si neafectarea braielor de arbori si subarbusti intercalate culturilor agricole. Exista astfel posibilitatea ca intr-o repartizare mult mai razleata cuiburile sa poata fi gasite de-a lungul acestor segmente (acolo unde si vegetatia este corespunzatoare) cu valoare de nisa ecologica.

17. *Lullula arborea*, Ciocarlie de padure

Ciocarlia de padure este caracteristica zonelor deschise din padurile de foioase sau conifere, cu vegetatie ierboasa abundenta. Este mai mica si mai zvelta decat ciocarlia de camp. Lungimea corpului este de 13,5 - 15 cm, cu o greutate de 23 - 35 g. Penajul este maroniu si se distinge de celelalte ciocarii prin benzile albe de deasupra ochilor ce se unesc pe crestet. Penajul este similar la ambele sexe. Se hraneste cu insecte si seminte. Este o specie raspandita pe tot continentul european. Are un zbor ondulatoriu. Canta dimineata devreme si seara. Canta atat in zbor, cat si asezata pe un suport, sau chiar pe sol. Este monogama. Cuibul este construit de catre femela pe sol, intr-o zona protejata de iarba mai inalta sau tufisuri. Migreaza in timpul zilei si ierneaza in Orientul Mijlociu.

Populatia europeana este mare si cuprinsa intre 1 300 000 – 3 300 000 perechi. A inregistrat un declin semnificativ intre 1970 – 1990, iar apoi in perioada 1990 – 2000 a inregistrat un nivel stabil in context european. Cele mai mari efective sunt inregistrate in Spania, Turcia si Rusia. Soseste din cartierele de iernare in aprilie. Femela depune in mod obisnuit 3 – 5 oua in lunile aprilie - iulie, cu o dimensiune de circa 21 x 16 mm si o greutate medie de 2,8 g (6% este coaja). Incubatia dureaza in jur de 14 - 15 zile si este asigurata de catre femela. Puii sunt ingrijiti de ambii parinti si devin zburatori dupa 11 – 13 zile. In cazul in care femela incepe incubarea unei noi ponte, masulul are grija de pui pana cand devin independenti. Depune doua sau trei ponte pe sezon.

18. *Nycticorax nycticorax*, Starcul de noapte

Starcul de noapte este o specie specifica zonelor umede cu apa dulce sau chiar sarata. Are o lungime a corpului de 58 – 65 cm si o greutate de circa 800 g. Anvergura aripilor este cuprinsa intre 90 – 100 cm. Adultii au o infatisare similara. In partea posterioara a capului au 3 - 4 pene albe, inguste, cu o lungime de 18 – 20 cm. Tinerii au in prima iarna un penaj maroniu cu striuri albe. Tinerii in iarna a doua au spatele maroniu, comparativ cu cel negru al adultilor. Se hraneste mai ales cu pesti la care se adauga larve de insecte, mormoloci, lipitori si chiar soareci. Este prezenta in jumatatea de sud si estica a continentului european. Este o specie nocturna, fiind vizibila dimineata devreme sau la apusul soarelui. In timpul zilei se retrage in copaci sau tufisuri. Cuibareste in colonii mixte alaturi de alte specii de starci si cormorani. In timpul clocitului, schimbarea partenerilor la cuib se face conform unui ritual. Ierneaza pe continentul african.

Populatia europeana estimata a speciei este relativ mica, fiind cuprinsa intre 63.000 – 87.000 perechi. Soseste la sfarsitul lunii martie sau inceput de aprilie din cartierele de iernare. Cuibul este amplasat pe salcii si numai uneori pe trestie batrana. La construirea cuibului, ce are forma unei farfurii putin adanci, alcatuit din crengute si stuf, participa cei doi parinti. Femela depune in perioada cuprinsa

intre sfarsitul lui aprilie si pana in iunie in functie de caracteristicile climatice ale anului, un numar de 4 - 5 oua. Incubatia este asigurata de ambii parinti. Dupa 21 - 22 de zile, puii eclozeaza si raman in cuib 21 - 28 de zile, dar continua sa fie hraniti de parinti pana la 50 - 56 zile, cand devin independenti.

19. *Pernis apivorus*, Viespar

Viesparul, cunoscut si sub denumirea de Sorecarul viespilor, este o specie caracteristica padurilor de foioase cu poieni. Lungimea corpului este de 52 - 59 cm, si o greutate medie de 750 g pentru mascul si 910 g pentru femela. Anvergura aripilor este cuprinsa intre 113 - 135 cm. Lungimea corpului este putin mai mare decat a sorecarului comun (*Buteo buteo*) si poate fi usor confundat cu acesta, mai ales de la distanta. Sexele pot fi diferite dupa penaj, ceea ce este o situatie neobisnuita pentru pasarile mari de prada. Masculul are capul gri - albastrui, iar femela maro. In general, femela este mai inchisa la culoare decat masculul. Se hraneste cu larve si adulti de insecte, in special viespi si albine, dar si cu rozatoare, pasari, soparle si serpi. Este o specie cu o raspandire larga pe tot continentul european. Uneori poate fi vazut planand utilizand curentii termici ascendenti, intr-o pozitie caracteristica. De obicei zboara jos si se aseaza pe crengi, pastrandu-si corpul intr-o pozitie orizontala, cu coada lasata in jos. Sare de pe o creanga pe alta cu o singura bataie din aripi, auzindu-se un zgomot specific. Cuibareste adeseori in cuiburi parasite de cioara de semanatura (*Corvus frugilegus*). Ierneaza in Africa.

Populatia europeana a speciei este mare si cuprinsa intre 110.000 - 160.000 perechi. S-a mentinut stabila in perioada 1970 - 1990. Desi in Finlanda si Suedia populatia s-a redus in perioada 1990 - 2000, in Rusia, Belarus si Franta unde apar cele mai mari populatii, acestea sau mentinut stabile, ceea ce a facut ca specia sa se pastreze stabila in ansamblu. Soseste din cartierele de iernare la inceputul lunii mai. La realizarea cuibului participa ambii parinti. Femela depune 2 - 3 oua, la sfarsitul lunii mai si inceput de iunie, cu o dimensiune medie de circa 51,9 x 40,3 mm. Incubatia dureaza 30 - 35 de zile si este asigurata in special de catre femela. Pe cuibul acestei specii se gaseste frecvent miere, fiind un criteriu sigur de identificare. Puii devin zburatori la 40 - 44 de zile insa raman la cuib pana la 55 de zile.

20. *Picus canus*, Ghionoaia sura

Ghionoaia sura este caracteristica zonelor impadurite cu foioase si de amestec cu inaltimi de pana la 600 m altitudine si in padurile din preajma raurilor si a lacurilor. De marime medie, este cu circa 20 % mai mica decat ghionoaia verde. Lungimea corpului este de 27 - 30 cm si o greutate de 110 - 140 g. Anvergura aripilor este de circa 38 - 40 cm. Adultii au o infatisare apropiata, insa masculul are

ca semn distinctiv o pata rosie pe frunte. Penajul este verde masliniu, iar capul gri – verde deschis. Se hraneste cu furnici si larvele acestora de sub scoarta copacilor. Uneori culege furnici si alte insecte si de pe sol. Longevitatea cunoscuta este de 5 ani si 5 luni. Este o specie prezenta in cea mai mare parte a continentului european. Cuibareste in scorburi cu diametrul mediu de 5-7 cm si reuseste sa domine in competitia cu alte specii de pasari (in special cantatoare) pentru ocuparea scorburilor existente. Este foarte timida si ascunsa in cea mai mare parte a anului, inasa devine foarte activa in timpul sezonului de imperechere. Isi apara agresiv teritoriile cu resurse bogate in furnici si cu multe excavatii folosite ca teritorii de odihna sau cuibarit. Teritoriul de cuibarit este de circa 50 – 100 ha si este mai mic decat cel folosit iarna pentru hranire. Masculii rivali se urmaresc in zbor. Zonele mai extinse ale teritoriului sunt revendicate doar prin cantec si baterea darabanei, fara a fi aparate activ. Bate darabana mai frecvent decat ghionoaia verde, iar ciocaniturile (20 – 40 pe secunda) sunt bruste si dureaza circa 1 – 2 secunde. Doar ciocanitorile bat darabana si este o forma de comunicare prin care isi anunta prezenta si isi revendica teritoriul. Ambii parteneri contribuie la realizarea excavatiei ce va fi folosita pentru cuibarit. Cele mai multe perechi folosesc o noua cavitate de cuibarit in fiecare an, de obicei plasata in apropierea celei folosite in anul anterior. In timpul ritualului de imperechere masculul hraneste femela. Este o specie sedentara.

Populatia europeana este relativ mare si cuprinsa intre 180 000 – 320 000 perechi. A inregistrat un declin moderat in perioada 1970 – 1990. Desi in perioada 1990 – 2000 a manifestat o anume stabilitate sau chiar o tendinta crescatoare, declinul anterior inca nu a fost recuperat. Femela depune in mod obisnuit 5 - 7 oua in lunile aprilie si mai, cu o dimensiune medie de 27,6 x 21,2 mm si o greutate medie de 7 g. Incubatia dureaza in jur de 15 – 17 zile si este asigurata de catre ambii parinti. Puii sunt ingrijiti de ambii parinti si devin zburatori la 24- 28 de zile.

21. *Sylvia nisoria*, Silvia porumbaca

Silvia porumbaca este caracteristica zonelor deschise cu tufarisuri si copaci izolati, avand preferinte similare cu sfranciocul rosiatic. Este cea mai mare dintre speciile de silvii si are lungimea corpului de 15,5 – 17 cm. Greutatea variaza intre 22 – 36 g, masculul fiind cu putin mai mic decat femela. Anvergura aripilor este de 23 – 27 cm. Caracteristice sunt irisul galben, coada lunga, iar in cazul masculului - pieptul dungat ca la ulii. Penajul este asemanator, cu nuante mai puternice de gri la mascul. Se hraneste cu insecte si fructe in toamna. Este o specie raspandita in centrul si estul continentului european, fiind intalnita pana la inaltimi de 1600 m. Culege insecte de pe sol, in zbor, de pe frunzele arbusurilor si din coroana copacilor. Masculii atrag femelele prin cantec si piruete aeriene. Masculul construiește o platforma nefinisata pentru cuibarit. Dupa constituirea perechii, femela folosește materialul acestei platforme pentru a construi un cuib mai elaborat, de obicei intr-

un arbust cu spini. După depunerea ouălor, este posibil ca masculul să abandoneze femela și să caute un nou teritoriu pentru atragerea altor femele. O parte dintre masculii aleg să rămână cu femela și în această situație formează o relație monogamă. Deși ating maturitatea sexuală după un an, în mod obișnuit cuibăresc numai în al treilea an. Încep să se reproducă în estul Africii. Longevitatea maximă cunoscută este de 11 ani și 9 luni.

Populația europeană este mare și cuprinsă între 460 000 – 1 000 000 perechi. Populația s-a menținut stabilă între 1970 – 2000. Cele mai mari efective sunt înregistrate în Rusia, Ucraina și Ungaria. Sosesc din cartierele de iernare în mai. Femela depune în mod obișnuit 3 – 6 ouă. Incubația durează în jur de 12 – 13 zile și este asigurată de ambii părinți atunci când masculul rămâne la cuib, sau de către femela singură atunci când masculul pleacă. Puii devin zburători după 10 – 12 zile. Rămân în preajma adulților încă trei săptămâni.

III.5. Măsurile de conservare a sitului ROSPA0152

Tip de specie	Amenințări și măsuri minime de conservare
<p data-bbox="353 384 629 419"><i>Accipiter brevipes</i></p> 	<p data-bbox="943 560 2069 639">Intensificarea agriculturii și dezvoltarea activităților de agrement de-a lungul râurilor sunt principalele pericole ce afectează specia.</p>
<p data-bbox="389 868 593 903"><i>Alcedo atthis</i></p> 	<ul data-bbox="987 900 2047 1241" style="list-style-type: none"> ▪ Degradarea habitatelor și amenajarea malurilor râurilor duc la pierderea locurilor de cuibărit. Iernile severe când apele râurilor îngheță determina mortalități mari la această specie deoarece nu se poate hrăni. ▪ Inundațiile care apar primăvara pot distruge cuiburile sau reduc posibilitatea de hrănire a puilor. ▪ Amenajarea de pereți verticali de pământ pe malurile râurilor, contribuie la creșterea teritoriilor favorabile pentru cuibărit.

Aythya nyroca

Degradarea zonelor umede, introducerea speciilor de pești exotici, arderea și tăierea stufului și braconajul sunt principalele pericole ce afectează specia.

Buteo rufinus

Degradarea habitatelor în zonele de cuibărit prin reducerea suprafețelor de stepă, intensificarea agriculturii și vânătoarea ilegală sunt principalele pericole ce afectează specia.

Ciconia nigra

- Distrugerea cuiburilor prin defrișarea pădurilor, reducerea zonelor umede și întinderea din ce în ce mai mare a liniilor electrice, reprezintă principalele amenințări ce afectează specia.
- Managementul adecvat al pădurilor în care cuibăresc exemplare de barză neagră și izolarea liniilor electrice de medie tensiune pot reduce considerabil mortalitatea acestei specii.
- Păstrarea sau refacerea zonelor umede situate în apropierea pădurilor, contribuie la asigurarea hranei pentru barză neagră.

Coracias garrulous

Degradarea habitatelor si reducerea locurilor de cuibărit, vânătoarea ilegala in tarile mediteraneene si in Oman, folosirea larga a pesticidelor sunt principalele pericole pentru specie.

Implicarea fermierilor in protejarea acestei specii prin dezvoltarea de masuri agro-mediu si amplasarea de cuiburi artificiale sunt prioritare.

Dendrocopos medius

Degradarea si dispariția pădurilor de stejar si celor mixte de stejar are un efect semnificativ. Un management prietenos al pădurilor care sa asigure o proporție suficient de mare a arborilor maturi de stejar in padurile mixte este necesar si urgent.

Dryocopus martius

Degradarea habitatelor si reducerea locurilor de cuibărit prin eliminarea arborilor maturi, a lemnului mort pe picior din păduri si a copacilor scorburoși. Un

management prietenos al pădurilor pentru speciile caracteristice acestui tip de habitat este necesar și urgent.

Egretta garzetta

Degradarea habitatelor prin reducerea suprafețelor zonelor umede, tăierea sălciilor iarna ca material pentru foc de către localnici și deranjul coloniilor, reprezintă principalele amenințări ce afectează specia.

Ca măsuri de conservare, se încurajează reducerea deranjului prin protejarea coloniilor de către vizitatori și interzicerea vânătorii.

Emberiza hortulana

Distrugerea cuiburilor care sunt foarte aproape de sol sau pe sol, protejate de iarba sau tufișuri înalte.

Falco vespertinus

Haliaeetus albicilla

Absenta locurilor de cuibărit ca urmare a reducerii efectivelor de ciori in unele zone, defrișarea pâlcurilor de copaci din zonele de cuibărit, intensificarea agriculturii prin folosirea pesticidelor sunt principalele pericole pentru specie.

Distrugerea habitatelor umede, tăierea pădurilor, creșterea deranjului produs de activitățile umane, otrăvirea accidentală și coliziunea cu palele turbinelor eoliene sunt principalele pericole ce afectează specia.

Hieraaetus pennatus

Deranj determinat de activități forestiere și vânătoare.

Ixobrychus minutus

Degradarea habitatelor și arderea stufului reprezintă împreună cu poluarea apelor și prădarea cuiburilor de către porcii mistreți, principalele pericole care afectează specia.

Ca măsuri de conservare a speciei, se încurajează tăierea succesivă a stufului, astfel încât acesta să formeze o structură mozaicată și reducerea deranjului prin interzicerea vânătorii.

Lanius collurio

Degradarea habitatelor, intensificarea agriculturii și dezvoltarea monoculturilor au un efect semnificativ asupra populației. Pastrarea unui mozaic de habitate cu prezența de arbuști și maracinisuri în zonele deschise agricole și cu pasuni contribuie la conservarea speciei.

Lanius minor

Lullula arborea

Degradarea habitatelor, intensificarea agriculturii și dezvoltarea monoculturilor au un efect semnificativ asupra populației.

Pastrarea unui mozaic de habitate cu prezența arbuștilor și maracinișurilor în zonele deschise agricole și cu pășuni contribuie la conservarea speciei.

Folosirea insecticidelor are un impact puternic asupra populației. Pastrarea pădurilor deschise cu vegetație ierboasă înaltă, care să asigure condiții de cuibarit și hranire este prioritară.

Nycticorax nycticorax

Degradarea habitatelor prin reducerea suprafețelor umede, taierea salciilor iarna ca material pentru foc de către localnici și deranjul coloniilor reprezintă principalele pericole ce afectează specia.

Ca măsuri de conservare, se încurajează reducerea deranjului prin protejarea coloniilor de vizitatori și interzicerea vânătorii.

Pernis apivorus

Braconajul reprezintă principala amenințare pentru această specie, iar oprirea vânătorii poate contribui la reducerea acestei presiuni.

Picus canus

Degradarea habitatelor si reducerea locurilor de cuibarit prin eliminarea lemnului mort pe picior din paduri si a copacilor scorburosi.

Un management prietenos al padurilor pentru speciile caracteristice acestui tip de habitat este necesar si urgent.

Sylvia nisoria

Degradarea habitatelor si intensificarea agriculturii au un impact semnificativ. Pastrarea habitatelor caracteristice si un deranj redus contribuie la conservarea speciei. In cartierele de iernare din Africa, conditiile climatice pot avea un rol determinant asupra populatiei.

III.6. Măsuri de conservare a sitului ROSPA0152

Tip de habitat	Măsuri minime de conservare
<p>91Y0 Păduri dacice de stejar si carpen (20,78%)</p> 	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Exploatarea masei lemnoase rezultate ca urmare a aplicării prevederilor amenajamentului silvic, se va face cu respectarea strictă a normelor tehnice specifice, minimizând impactul negativ asupra speciilor si habitatelor; ▪ Se vor executa numai activități silvice prevăzute în amenajamentele silvice, cu respectarea reglementărilor privind zonarea funcțională a pădurilor; ▪ Promovarea regenerării naturală pădurii; ▪ Interzicerea plantării/împăduririi cu alte specii decât cele specifice habitatului; ▪ Menținerea în pădure a arborilor parțial uscați, bătrâni sau rupti care prezintă cavități și scorburi; ▪ Menținerea în ecosistem a crengilor moarte căzute pe sol; ▪ Protejarea stratului ierbos prin interzicerea pășunatului în pădure; ▪ Eliminarea utilizării insecticidelor în pădure; ▪ Controlul strict al activităților turistice (vetre de foc, crearea de noi poteci); ▪ Interzicerea tăierilor rase în cazul exploatărilor; ▪ Limitarea construirii de noi drumuri forestiere; ▪ Interzicerea arderii vegetației ; ▪ Reglementarea activităților de colectare de plante medicinale, ciuperci, fructe de pădure sau alte activități similare; ▪ În arboretele ajunse la vârsta exploatabilității tehnice se recomanda aplicarea tratamentului tăierilor progresive ;

	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Nu se vor stabili depozite temporare de lemne provenite din exploatare și nu se vor abandona în albia râurilor crengi provenite din activitatea de exploatare forestieră sau alte materiale.
<p>92A0 Zăvoaie cu <i>Salix alba</i> și <i>Populus alba</i> (12,48%)</p> 	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Exploatarea masei lemnoase rezultate ca urmare a aplicării prevederilor amenajamentului silvic, se va face cu respectarea strictă a normelor tehnice specifice, minimizând impactul negativ asupra speciilor și habitatelor ; ▪ Se vor executa numai activități silvice prevăzute în amenajamentele silvice, cu respectarea reglementărilor privind zonarea funcțională a pădurilor ; ▪ Limitarea la minim a activităților de îndiguire; ▪ Interzicerea exploatării depunerilor de nisip și pietriș din albia râurilor; ▪ Interzicerea utilizării substanțelor chimice (inclusiv îngrășăminte, insecticide etc) în vecinătatea cursurilor de apă (50 metri); ▪ Interzicerea traversării cursurilor de apă și oprirea în vecinătatea acestora a autovehiculelor care prezintă scurgeri de carburanți/uleiuri; ▪ Interzicerea tăierii vegetației lemnoase; ▪ Monitorizarea activităților turistice; ▪ Interzicerea arderii vegetației; ▪ Interzicerea pășunatului în interior și în vecinătate; ▪ Menținerea nivelului natural de apă prin interzicerea drenajelor prin canale de desecare și interzicerea îndiguirilor care pot duce la creșterea nivelului apei; ▪ Interzicerea utilizării substanțelor chimice în vecinătate; ▪ Menținerea neschimbată a habitatului. A nu se schimba modul actual de folosință al terenului. Utilizarea resurselor în manieră tradițională fără a exista intervenții care ar putea avea consecințe asupra stării actuale a sitului;

91F0 Păduri ripariene mixte cu Quercus robur, Ulmus laevis, Fraxinus excelsior sau Fraxinus angustifolia, din lungul marilor râuri (Ulmenion minoris) (6,54 %)

- Nu se vor stabili depozite temporare de lemne provenite din exploatare și nu se vor abandona n albia râurilor crengi provenite din activitatea de exploatare forestieră sau alte materiale;
- Exploatarea masei lemnoase rezultate ca urmare a aplicării prevederilor amenajamentului silvic, se va face cu respectarea strictă a normelor tehnice specifice, minimizând impactul negativ asupra speciilor si habitatelor;
- Se vor execută numai activități silvice prevăzute în amenajamentele silvice, cu respectarea reglementărilor privind zonarea funcțională a pădurilor;
- Promovarea regenerării naturale a pădurii;
- Interzicerea plantării/împăduririi cu alte specii decât cele specifice habitatului;
- Menținerea în pădure a arborilor parțial uscați, bătrâni sau ruți care prezintă cavități si scorburi;
- Menținerea în ecosistem a crengilor moarte căzute pe sol;
- Protejarea startului ierbos prin interzicerea pășunatului în pădure;
- Eliminarea utilizării insecticidelor în pădure;
- Interzicerea tăierilor rase în cazul exploatărilor;
- Limitarea construirii de noi drumuri forestiere;
- Interzicerea arderii vegetației;
- Reglementarea activităților de colectare de plante medicinale, ciuperci, fructe de pădure sau alte activități similare;
- Nu se vor stabili depozite temporare de lemne provenite din exploatare și nu se vor abandona n albia râurilor crengi provenite din activitatea de exploatare forestieră sau alte materiale;

**9110*Vegetație de silvostepa
eurosiberiana cu Quercus spp. (1%)**

- Exploatarea masei lemnoase rezultate ca urmare a aplicării prevederilor amenajamentului silvic, se va face cu respectarea strictă a normelor tehnice specifice, minimizând impactul negativ asupra speciilor și habitatelor;
- Se vor executa numai activități silvice prevăzute în amenajamentele silvice, cu respectarea reglementărilor privind zonarea funcțională a pădurilor;
- Interzicerea împăduririi cu alte specii decât cele edificatoare pentru habitat;
- Interzicerea arderii vegetației de pe terenurile din vecinătatea habitatului;
- Aplicarea de tratamente silvice în vederea limitării invaziei unor specii exotice ce pot periclita starea de conservare a habitatului;
- Gospodărirea prin lucrări speciale de conservare ce urmăresc asigurarea continuității pădurii și menținerea arboretelor într-o stare corespunzătoare îndeplinirii funcției de protecție atribuite:
- Tăieri de conservare se practică în arborete mature aflate în perioada exploatabilității de regenerare) și au în vedere regenerarea treptată a acestora, aceste tăieri având ca scop asigurarea continuității arboretului pentru îndeplinirea rolului ecoprotectiv și nu extracția de material lemnos;
- Lucrări de îngrijire și conducerea arboretelor - se vor executa lucrări specifice fiecărui stadiu de dezvoltare. Intensitatea și periodicitatea acestor lucrări se vor adopta în raport cu funcția de protecție prioritar atribuită. În general, intensitatea va fi mai mică iar periodicitatea mai mare decât în arboretele cu funcții de producție și protecție;
- Lucrările de regenerare se referă la lucrări de împădurire a terenurilor goale, de completare a regenerării naturale din nucleele existente, de

	<p>ajutorare a regenerării naturale, de îngrijire a seminișurilor instalate, de introducere a subetajului și subarboretului;</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Lucrările de întreținere, reparație, modernizare, reabilitare a drumurilor se vor face cu maximă precauție pentru a nu deteriora habitatul în zona limitrofă acestora. Se va evita pe cât posibil construirea de noi drumuri prin habitat (se accepta doar când nu există alta variantă și când drumul respectiv are o importanță vitală pentru proprietar sau comunitatea locală); ▪ Se va interzice pășunatul în pădure, în special în zonele cu regenerare sau unde se urmărește instalarea regenerării naturale. În ochiurile de pajiște stepică se va limita pășunatul atât pentru evitarea compactării solului dar și pentru a evita distrugerea florei și faunei; ▪ Se va interzice abandonarea în habitat a deșeurilor de orice natură; ▪ Nu se vor stabili depozite temporare de lemne provenite din exploatare și nu se vor abandona în albia râurilor crengi provenite din activitatea de exploatare forestieră sau alte materiale;
<p>40C0 * Tufărișuri de foioase ponto-sarmatice (0,001%)</p> 	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Controlul turismului (ieșirile din potecă, „scurtăturile”); ▪ Interdicția totală pentru orice fel de distrugeri (tăieri, ardere), aceasta adresându-se mai ales ciobanilor dar și turiștilor; ▪ Menținerea suprafeței habitatului, a structurii și funcțiilor acestuia; ▪ Controlul incendiilor vegetației uscate; ▪ Controlul speciilor alohtone și invazive; ▪ Se va practica pășunatul extensiv, cu numărul de animale optim rezultat din capacitatea de suport a pășunilor. Supra- și subpășunatul vor fi permise pentru perioade scurte de timp, cu avizul administratorului sitului, doar în cazuri particulare (reconstrucție ecologică de habitate degradate, măsuri experimentale etc.);

	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Nu se va circula cu autovehicule inclusiv cu autovehicule de tip of road (ATV) decât pe drumurile de acces la stâne; ▪ Este interzisă depozitarea deșeurilor de orice natură; ▪ Este interzisă folosirea ierbicidelor și a îngrășămintelor chimice; ▪ Controlul strict al aplicării îngrășămintelor organice și al amendamentelor naturale; ▪ Controlul activităților umane cu potențial efect distructiv asupra covorului vegetal al pajiștilor (exploatare).
<p>6430 Comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la nivelul câmpiilor, până la cel montan și alpin (0,01 %)</p> <p>Alpin</p> 	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Interzicerea pășunatului în interior și în vecinătate; ▪ Menținerea nivelului natural de apă ; ▪ Interzicerea utilizării substanțelor chimice (inclusiv îngrășăminte, insecticide, etc) în vecinătate; ▪ Menținerea neschimbată a habitatului. A nu se schimba modul actual de folosință al terenului. Utilizarea resurselor în manieră tradițională fără a exista intervenții care ar putea avea consecințe asupra stării actuale a sitului.
<p>3260 Cursuri de apă din zonele de câmpie, până la cele montane, cu</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Interzicerea activităților care pot să genereze poluarea sau deteriorarea habitatelor, precum și perturbări ale speciilor pentru care a fost instituit regimul de conservare, atunci când pot avea efect semnificativ ;

**vegetatie din Ranunculion fluitantis și
Callitricho-Batrachion (0,05%)**

- Monitorizarea speciilor de plante higro- și hidrofile cu caracter invaziv;
- Monitorizarea cursurilor de apă sezoniere .

**3270 Râuri cu maluri nămoase cu
vegetatie de Chenopodion rubri si
Bidention (0,001%)**

- Menținerea nivelului natural de apă;
- Monitorizarea speciilor de plante higro- și hidrofile cu caracter invaziv;
- Interzicerea activităților care pot să genereze poluarea sau deteriorarea habitatelor, precum și perturbări ale speciilor pentru care a fost instituit regimul de conservare, atunci când pot avea efect semnificativ;
- Educarea și conștientizarea continuă a oamenilor asupra necesității ocrotirii speciilor și a habitatelor în care viețuiesc.

1220 Emys orbicularis (P)

- Interzicerea distrugerii, arderii și tăierii vegetației ierboase și lemnoase din vecinătatea apelor precum și interzicerea folosirii tratamentelor chimice în interiorul habitatelor frecventat de aceasta specie;

- Interzicerea/limitarea-exploatării depunerilor de nisip și pietriș din albia râurilor;
- Controlarea factorilor perturbatori reprezentați de poluare menajeră și alte forme de poluare; rumeguș, eroziune, pescuit ilegal;
- Educarea și conștientizarea continuă a oamenilor asupra necesității ocrotirii speciilor și a habitatelor în care viețuiesc
- Limitare intervențiilor asupra habitatelor umede (desecare, drenare);
- Combaterea braconajului;
- Interzicerea/limitarea poluării fonice .

1355 Lutra lutra (P)

- Menținerea nivelului natural de apă în zonele în care este certă prezența populațiilor de vidră;
- Limitarea la minim a activităților de îndiguire și drenaj;
- Interzicerea tăierii vegetației lemnoase;
- Interzicerea distrugerii, arderii și tăierii vegetației ierboase și lemnoase din vecinătatea apelor precum și interzicerea folosirii tratamentelor chimice în interiorul habitatelor frecventat de aceasta specie;
- Interzicerea/limitarea-exploatării depunerilor de nisip și pietriș din albia râurilor;
- Educarea și conștientizarea continuă a oamenilor asupra necesității ocrotirii speciilor și a habitatelor în care viețuiesc.

1188 Bombina bombina (P)

- Menținerea habitatelor existente și crearea de noi habitate acvatice sunt necesare pentru asigurarea unor populații viabile;
- Reducerea impactului antropic în proximitatea bălților;
- Evitarea activităților care distrug sau degradează habitatul speciilor;
- Interzicerea distrugerii, arderii și tăierii vegetației ierboase și lemnoase;
- Menținerea nivelului natural de apă;

- Monitorizarea speciilor de plante higro- și hidrofile cu caracter invaziv;
- Monitorizarea bălților temporare sau permanente, precum și a celor care seacă în mod natural;
- Interzicerea distrugerii, arderii și tăierii vegetației ierboase și lemnoase din vecinătatea apelor precum și interzicerea folosirii tratamentelor chimice în interiorul habitatelor frecventat de aceasta specie;
- Interzicerea/limitarea-exploatării depunerilor de nisip și pietriș din albia râurilor;
- Monitorizarea cursurilor de apă sezoniere ;
- Educarea și conștientizarea continuă a oamenilor asupra necesității ocrotirii speciilor și a habitatelor în care viețuiesc .

1335 Spermophilus citellus (P)

- Evitarea fragmentării habitatelor prin construcția de drumuri sau alte bariere;
- Limitarea poluării fonice;
- Reducerea braconajului și controlul activităților de vânătoare;
- Interzicerea arderii vegetației;
- Educarea și conștientizarea continuă a oamenilor asupra necesității ocrotirii speciilor și a habitatelor în care viețuiesc.

1337 Castor fiber 70-100i

- Păstrarea habitatelor preferate;
- Evitarea pășunatului în zonele în care este semnalată prezența animalului;
- Evitarea poluării de orice natură a habitatului;
- Menținerea în stare naturală a malurilor;
- Menținerea lăstărișului, în zonele în care a fost observat;

- Orice formă de recoltare, capturare, ucidere, distrugere sau vătămare a exemplarelor aflate în mediul lor natural, în oricare dintre stadiile ciclului lor biologic;
- Perturbarea intenționată în cursul perioadei de reproducere, de creștere ;
- Uciderea sau capturarea intenționată, indiferent de metoda utilizată;
- Vânzarea, deținerea și/sau transportul în scopul vânzării și oferirii spre vânzare a acestora în stare vie ori moartă sau a oricăror părți ori produse provenite de la acestea, ușor de identificat;
- Educarea și conștientizarea continuă a oamenilor asupra necesității ocrotirii speciilor și a habitatelor în care viețuiesc.

1166 Triturus cristatus (P)

- Reducerea impactului antropic în proximitatea bălților;
- Evitarea activităților care distrug sau degradează habitatul speciilor;
- Interzicerea distrugerii, arderii și tăierii vegetației ierboase și lemnoase;
- Menținerea nivelului natural de apă;
- Monitorizarea speciilor de plante higro- și hidrofile cu caracter invaziv;
- Monitorizarea bălților temporare sau permanente, precum și a celor care seacă în mod natural;
- Interzicerea/limitarea exploatării depunerilor de nisip și pietriș din albia râurilor;
- Monitorizarea cursurilor de apă sezoniere ;
- educarea și conștientizarea continuă a oamenilor asupra necesității ocrotirii speciilor și a habitatelor în care viețuiesc.

În ceea ce privește zonele naturale protejate, prin prezentul P.U.G. a fost propusă introducerea în intravilanul propus a unei suprafețe de 1.7 ha din Situl Natura 2000 ROSCI0290 Coridorul Ialomiței (suprafața totală cuprinsă în intravilanul propus în Situl Natura 2000 este de 2.42 ha, față de 0.70 ha cât este în situația existentă). Introducerea în intravilan a celor 1,7 ha din aria naturală protejată este rezultatul rectificării limitei de intravilan pe limite de proprietate conform cadastrului. Atât pentru terenurile din intravilanul existent, cât și pentru cele introduse suplimentar prin intravilanul propus, amplasate în interiorul Sitului Natura 2000 ROSCI0290/ROSPA0152 Coridorul Ialomiței, se impun următoarele restricții generale și recomandări:

- Se interzice agresiunea atât a elementelor valoroase de peisaj și cadru natural, cât și perturbarea habitatului care asigură condițiile de viață pentru speciile de plante și animale protejate, cu construcții fără specific, degradarea fondului construit existent sau utilizarea culorilor stridente, a materialelor și volumetriilor străine.
- Se recomandă utilizarea culorilor și materialelor naturale (vopseluri ecologice) și a tehnologiilor locale/tradiționale, care prezintă un set de avantaje într-un astfel de climat.
- Sunt interzise construcții generatoare de zgomot puternic, precum discoteci în aer liber, poligonuri de tragere, circuite automobilistice, activități sportive ce pot atrage un număr mare de spectatori, precum și orice activități generatoare de poluare, precum zone industriale sau de depozitare.
- Se impune realizarea unor ansambluri compoziționale care să țină cont de particularitățile sitului (amplasarea în imediata vecinătate a unei arii naturale protejate), de caracterul general al zonei și de arhitectura clădirilor din vecinătate cu care se află în relații de co-vizibilitate. Este obligatorie o conformare arhitecturală care să se afle într-o relație de simbioză cu vecinătățile naturale.
- Pentru clădirile noi se recomandă o abordare arhitecturală care să nu conțină elemente ce pot constitui capcane pentru faună.
- Pentru orice construcție nouă sau intervenții la construcțiile existente, se impune obligativitatea obținerii avizului Custodelui Sitului Natura 2000 ROSCI0290 Coridorul Ialomiței.

Capitolul IV. Probleme de mediu semnalate

În urma constatărilor obținute prin compararea concluziilor studiilor de fundamentare și a concluziei analizei situației existente au fost formulate o serie de propuneri și măsuri de intervenție urbanistică.

Având în vedere că în prezent sistemul centralizat de alimentare cu apă nu acoperă în totalitate zonele construite și zonele din intravilan neconstruite încă, se propune extinderea rețelelor de alimentare cu apă pe toate străzile existente din intravilan, astfel încât să se asigure racordarea integrală a locuitorilor comunei la acest sistem. De asemenea, luând în considerare faptul că deși există sistem de canalizare, acesta există într-o zonă foarte restrânsă și nu are nici stație de epurare, se propune extinderea rețelelor de canalizare pe toate străzile din satul Sfântu Gheorghe, Malu și Butoiu și construirea stației de epurare în sudul comunei, aproape de malul râului Ialomița. Mai mult, se propune reconfigurarea sistemului stradal astfel încât să fie amplasate rigole deschise sau acoperite pe marginea drumurilor, în vederea colectării apelor pluviale. Configurarea sistemului de colectare a apelor meteorice trebuie realizată astfel încât apa colectată să fie transportată în aceeași zonă unde este stația de epurare, întrucât va fi trecută printr-un deznisipator și separator de hidrocarburi și deversată ulterior în râul Ialomița.

Deșeurile menajere se vor colecta individual, pe fiecare lot în parte, prin europubele, așa cum se realizează și în prezent. Mai departe, deșeurile menajere vor fi colectate de compania de salubritate cu care comuna are încheiat contract de gestionare al serviciului public de salubritate.

În vederea ameliorării climatului rural, în cadrul comunei sunt propuse a fi amenajate spații verzi publice, care să răspundă nevoilor locuitorilor, astfel încât să se asigure indicatorul de minim 26 mp/locuitori.

Zone de recreere, odihnă, agrement

Pe teritoriul Comunei Sfântu Gheorghe, în satul Malu, există un teren de sport, care servește drept zonă de recreere și relaxare pentru locuitori. În restul localității, spațiile verzi publice și verzi amenajate, sunt slab reprezentate și insuficiente.

Obiective industriale și zone periculoase

În cadrul comunei s-au desfășurat activități agro-industriale și agro-zootehnice și se desfășoară și în situația actuală. În vederea funcționării în continuare a acestora, se impune respectarea zone de protecție sanitare conform Ordinului Ministerului Sănătății 119 din 2014.

Rețeaua principală de căi de comunicație

Traficul rutier nu este foarte intens și nu are valori foarte mari, în concluzie acesta nu reprezintă o sursă majoră de poluare cu noxe.

Depozitarea deșeurilor menajere

Implementarea în România a politicii U.E. privind gestiunea deșeurilor se asigură prin Strategia Națională de gestionare a deșeurilor și Planul național de gestionare a deșeurilor – PNGD, documente care au fost aprobate prin H.G. nr. 1570/2004.

În prezent, la nivel local, deșeurile comunale sunt colectate de către ASOCIAȚIA DE DEZVOLTARE INTERCOMUNITARĂ "ECO 2008".

Capitolul V. Disfuncționalități. Diagnostic general. Diagnostic prospectiv

Disfuncționalități	Propuneri de ameliorare/eliminate	Diagnostic prospectiv
Circulație	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Circulații neasfaltate ce necesită modernizare; ▪ Profilele existente nu corespund cu cele reglementate prin Ordinul nr. 50/27.01.1998 pentru aprobarea Normelor tehnice privind proiectarea și realizarea străzilor în localitățile rurale; ▪ Inexistența trotuarelor pe anumite zone; ▪ Intersecții neamenajate corespunzător; ▪ Fundături subdimensionate și mai lungi de 100 m; ▪ Lipsa unor puncte de informare cu privire la traseele de transport în comun și localitățile cu care realizează conexiuni aceste rute; ▪ Lipsa pistelor de biciclete și a unor trasee care asigură accesul la obiectivele de interes turistic; 	<p>Comuna Sfântu Gheorghe amplasată în nord-vestul județului Ialomița, în Câmpia Bărăganului, în Câmpia Română, la 20 km distanță de orașul Urziceni și la 42 km de orașul Slobozia și este una dintre cele 59 de comune ale județului. Teritoriul administrativ al Comunei Sfântu Gheorghe se învecinează cu: la nord – Comuna Grindu, Comuna Valea Măcrișului, Județul Ialomița, la est – Comuna Balaciu, Județul Ialomița, la sud-vest – Comuna Axintele, Județul Ialomița, la vest – Comuna Ion Roată, Județul Ialomița.</p>
Fond construit și utilizarea terenurilor	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Fond construit existent în stare medie și rea; ▪ Construcții noi ce nu se încadrează în contextul existent; ▪ Construcții noi ce depreciază valoarea tradițională a zonei și ▪ obturează percepția construcțiilor vechi, tradiționale; 	<p>Comuna Sfântu Gheorghe are în componență satele Sfântu Gheorghe, Butoiu, Malu și o suprafață totală a teritoriului administrativ de 7.144,045 ha și o suprafață de 383,76 ha a teritoriului intravilan existent.</p>

	<ul style="list-style-type: none"> Intervenții recente asupra fondului construit cu valoare arhitecturală și urbanistică care au modificat/eliminat elementele care conferă valoare: decorații, învelitoare, proporții etc.; 	<p>Comuna Sfântu Gheorghe se află amplasată pe Drumul Național 2A, care realizează legătura între municipiul Urziceni și municipiul Slobozia. Proximitatea față de municipiul Urziceni îi conferă comunei potențial ridicat de dezvoltare a activităților economice complementare municipiului. Pe de altă parte, comuna constituie resursă pentru oraș atât din punct de vedere a produselor agricole, cât și a forței de muncă.</p> <p>Elementele valoroase de cadru natural – Coridorul râului Ialomița, inclus în rețeaua Natura 2000 și suprafețele de terenuri forestiere, precum și suprafețele considerabile de teren agricol constituie resurse importante care pot fi valorificate atât pentru activități turistice și de agrement, cât și pentru dezvoltarea unor activități economice care prelucrează produsele agricole.</p> <p>Pe de altă parte, la nivelul comunei există anumite probleme care necesită rezolvare în vederea diminuării sau chiar eliminării acestora. Astfel, una dintre</p>
<p>Spații plantate, agrement, sport</p>	<ul style="list-style-type: none"> Inexistența unor perdele de protecție și inexistența plantațiilor de aliniament pe străzile secundare; Insuficiența spațiilor verzi plantate conform Legii 24/15.01.2007, republicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 764 din 10.11.2009, privind reglementarea și administrarea spațiilor verzi din intravilanul localităților, cu completările și modificările ulterioare; Inexistența unor terenuri de sport în Satele Butoiu și Sfântu Gheorghe; 	
<p>Probleme de mediu</p>	<ul style="list-style-type: none"> Inexistența rețelelor de alimentare cu apă pe străzile secundare din toate satele componente ale comunei Sfântu Gheorghe: satul Sfântu Gheorghe, Butoiu și Malu; Inexistența rețelelor de canalizare pe străzile secundare ale satelor componente comunei Sfântu Gheorghe; Poluare cu praf din cauza străzilor neasfaltate; 	
<p>Protejarea zonelor:</p>	<ul style="list-style-type: none"> Situri arheologice nedelimitate în coordonate stereo '70 și zonă de protecție a acestora 	

<p>-Cu valoare de patrimoniu;</p> <p>- Pe baza normelor sanitare în vigoare</p> <p>-Față de construcții și culoare tehnice</p> <p>-Cu destinație specială</p> <p>-Zone poluate</p>	<p>neînstituită și nedelimitată în coordonate stereo '70 pe limite de proprietate;</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Zonă de protecție a Monumentului Biserica "Adormirea Maicii Domnului" nedelimitată în coordonate stereo '70 pe limite de proprietate; ▪ Zonă de protecție a Monumentului "Casa cu cârciumă și salon" nedelimitată în coordonate stereo '70 pe limite de proprietate; ▪ Zonă de protecție a Monumentului „Conacul Florescu” nedelimitată în coordonate stereo '70 pe limite de proprietate; ▪ Zonă de protecție a Monumentului „Crucea de piatră” nedelimitată în coordonate stereo '70 pe limite de proprietate; ▪ Construcții care îndeplinesc criteriile Ordinului nr. 2260/18.04.2008, privind aprobarea Normelor metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice în vederea clasării ca monumente de clasă B, în stare rea, fiind nerenovate și nevalorificate / introduse într-un circuit turistic; ▪ Construcții tradiționale, reprezentative pentru arhitectura vernaculară din județul Ialomița, aflate în stare rea, fiind nevalorificate sau care au avut intervenții recente care depreciază valoarea acestora; 	<p>problemele majore ale localității este de ordin economic, întrucât activitatea economică este slab reprezentată în sectoarele secundare și terțiare, iar forța de muncă este redusă din cauza locurilor de muncă insuficiente. Doar o pondere redusă din locuitorii Comunei Sfântu Gheorghe este angajată, restul practicând agricultura de subsistență.</p> <p>Echiparea edilitară cu alimentare cu apă și canalizare care nu deservește în totalitate zonele construite constituie o altă problemă curentă care trebuie rezolvată, întrucât aceasta are efecte în primul rând asupra mediului și asupra sănătății populației. Totodată, străzile secundare din satele componente nu sunt asfaltate sau configurate cu trotuare sau piste de biciclete, generându-se astfel deplasări motorizate și nemotorizate deficitare.</p> <p>Valorile patrimoniului construit existente, precum construcțiile reprezentative pentru arhitectura vernaculară sau gospodăriile tradiționale sunt în stare de degradare, nu sunt</p>
---	--	--

- Magistrale de linii electrice de înaltă tensiune, care tranzitează zona construită și impun interdicții / restricții de construire;
- Locuințe existente în zona de protecție a cimitirelor și în zona de protecție a liniilor electrice;

renovate și nici puse în valoare prin includerea acestora într-un circuit turistic.

Astfel, sunt necesare intervenții pe termen scurt, mediu și lung, atât în plan fizic, cât și în plan social și economic, astfel încât Comuna Sfântu Gheorghe să devină o localitate competitivă specializată, cu identitate bine conturată, recognoscibilă la nivel județean.

Capitolul VI. Măsuri în vederea eliminării sau diminuării efectelor riscurilor naturale din anumite zone

Zone cu riscuri naturale	Măsuri pentru eliminare/diminuare
<p>Zone afectate de cutremure de pământ</p>	<p>La amplasarea construcțiilor în zonele cu linii tectonice se va ține seama de comportarea construcțiilor la seism din zonele adiacente.</p> <p>Condițiile de amplasare și conformare a construcțiilor în raport cu gradul de seismicitate, distanțele dintre clădiri, regimul de înălțime, sistemul tehnic constructiv, tipul fundațiilor și adâncimea de fundare sunt diferite de la o zonă la alta și ele se stabilesc pe baza proiectelor executate de către specialiști atestați;</p> <p>Funcție de condițiile geotehnice specifice pe zone, proiectarea construcțiilor ce urmează a se executa sau a construcțiilor existente ce necesită lucrări de consolidare se va face în conformitate cu prevederile normativului P 100/2013 și a O.G. nr. 20/1994.</p>
<p>Zone afectate de fenomene de inundabilitate</p>	<p>Se va respecta zona de protecție pentru cursurile de apă, baraje și lacuri de acumulare, canale de derivație hidrotehnică și iazuri de decantare, impuse de Apele Române</p> <p>Se vor executa lucrări de curățire periodice de-a lungul râului Ialomița și Lacul Rogozu.</p>
<p>Zone afectate de fenomene de instabilitate</p>	<p>Din suprapunerea elementelor cadrului natural cu fenomenele de risc natural identificate pe teritoriul comunei Sfântu Gheorghe, s-au conturat următoarele zone:</p> <p>-Zone improprii amplasării construcțiilor reprezentate prin:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ zonele de curs ale rețelei hidrografice cu regim permanent cu banda de protecție delimitată conform Legii Apelor completată cu Legea 112/2006; ▪ zonele inundabile aferente rețelei hidrografice cu caracter permanent;

- zonele de curs ale rețelei hidrografice cu regim nepermanent;
- zonele aferente cursurilor de apă unde apar fenomene de prăbușire a malurilor ca rezultat al eroziunii.
- zonele afectate de trasee de utilități (linii electrice) etc;

-Zone bune de construit cu amenajări speciale reprezentate prin:

zonele cu drenaj insuficient unde amenajările ce urmează a fi executate constau din lucrări de drenare a apei pluviale sau ridicarea cotei amplasamentului construcțiilor;

zonele ocupate de depozite loessoide grupa A de vârsta holocen superior.

-Zone bune de construit fără amenajări speciale, ocupă partea de nord a teritoriul comunei fiind reprezentată de zona de câmpie cu relief și stabil fără potențial de risc cu privire la fenomenele de inundabilitate. Din punct de vedere litologic această zonă este constituită din depozite loessoide de vârsta pleistocen superior nivel înalt.

La proiectarea fundațiilor viitoarelor construcții se vor avea în vedere următoarele recomandări.

Amenajarea terenului, se va face de așa manieră încât să asigure evacuarea rapidă a apelor din precipitații către emisarii din zonă.

Adâncime de fundare va fi cea impusă constructiv începând cu 0.80 m, funcție de caracteristicile terenului de fundare.

În cazul construcțiilor de importanță normală – deosebită, terenul de fundare va fi îmbunătățit prin realizarea unei perne de loess.

Presiunea de calcul pentru dimensionarea fundațiilor va fi stabilită la faza de proiect de execuție (P.E.) funcție de caracteristicile constructive ale fiecărui obiectiv în parte.

Capitolul VII. Modificările fizice ce decurg din PP (din excavare, consolidare, dragare etc.) și care vor avea loc pe durata diferitelor etape de implementare a planului

VII.1. Modificări fizice ce decurg în etapa de implementare obiective prevăzute în PUG

Modificările fizice ce decurg din implementarea planului sunt caracteristice fiecărui obiectiv de construcție/reabilitare, schimbare destinație teren astfel:

-Extinderea intravilanului aflat în interiorul sitului, este în principal pentru funcțiuni de locuire și funcțiuni complementare precum și pentru instituții și servicii de interes public cu funcțiunea de zonă cu funcțiuni agricole, vor presupune lucrări specifice de construire (săpături etc.)

-Reabilitarea și modernizarea drumurilor de pe teritoriul administrativ al comunei, obiectiv ce va fi implementat prin lucrări de pregătire a amplasamentului (sistematizarea pe verticală a terenului) și organizarea de șantier ce produc modificări fizice prin decopertarea solului în vederea realizării condițiilor pentru implementarea obiectivului propus

-Stabilirea intravilanului comunei Sfântu Gheorghe, județul Ialomița cu delimitarea de zone construibile și a unor zone funcționale care să corespundă necesităților viitoare

- Stabilirea și delimitarea zonelor cu interdicție temporară sau definitivă de construcție.

- Modernizarea și dezvoltarea echipării edilitare.

VII.2 Modificările fizice ce decurg în etapa de postimplementare obiective prevăzute în PUG

În general, în această etapă are loc refacerea naturală a terenurilor ocupate temporar (organizarea de șantier, săpături fundații etc.), precum și o urbanizare a terenurilor agricole acolo unde se dorește a se realiza noi amenajări urbanistice.

Planul Urbanistic General va asigura un cadru unitar privind posibilitățile de dezvoltare în context local și regional, urmărind asigurarea dezvoltării durabile pe termen lung a zonei.

Reglementările configurativ-spațiale privind dezvoltarea în teritoriu sunt corelate cu aspecte economice și sociale, precum și cu aspecte ce vizează protecția mediului.

Lipsa/neimplementarea PUG poate duce la pierderea unei oportunități importante de considerare a aspectelor de mediu în politica urbanistică locală.

Un aspect important ce trebuie subliniat este acela că elaborarea și promovarea PUG al comunei Sfântu Gheorghe creează cadrul adecvat de dezbateri și consultare publică asupra opțiunilor privind dezvoltarea zonei.

VII.3. Resursele naturale necesare implementării PP (preluare de apă, resurse regenerabile, resurse neregenerabile etc.)

Resursele naturale necesare implementării PUG sunt specifice acelor obiective ce produc modificări urbanistice astfel aceste resurse sunt identificate sub forma agregatelor minerale necesare etapelor de reabilitare și construire astfel:

- pământul excavat rezultat ca urmare a activităților de reabilitare trame stradale,
- reabilitarea și extinderea rețelelor de alimentare cu apă potabilă, gaze naturale și canalizare.
- piatră naturală, balastul și nisipul recomandate pentru reamenajarea infrastructurii drumurilor din cadrul comunei;

Materialul rezultat este refolosit la reamenajarea zonelor afectate în etapa de finalizare a obiectivelor planului.

VII.4. Resursele naturale ce vor fi exploatare din cadrul ariei naturale protejate de interes comunitar pentru a fi utilizate la implementarea planului/proiectului

Nu sunt utilizate resurse naturale din cadrul Sitului ROSCI0290 – Coridorul Ialomiței și Sitului ROSPA0152.

VII.5. Emisii și deșeuri generate de PP (în apă, în aer, pe suprafața unde sunt depozitate deșeurile) și modalitatea de eliminare a acestora

Principalele surse de emisie a poluanților rezultate prin implementarea obiectivelor planului propus în cadrul comunei Sfântu Gheorghe sunt identificate în următoarele etape:

Etapa de implementare a obiectivelor PUG

Luând în considerare specificul obiectivelor PUG , obiective de natură urbanistică, sursele de poluare aferente acestor obiective sunt reprezentate de:

- Surse difuze, emisii de gazele de ardere și evacuare aferente mijloacelor de transport și a utilajelor, respectiv de pulberile generate de trecerea acestora pe drumurile existente, în perioadele de implementare aferente obiectivelor e reabilitare tehnico-edilitară.

- Surse punctiforme (fixe), emisii specifice organizațiilor de șantier, de execuție a lucrărilor proiectate, activități cu impact asupra calității atmosferei din zonele de lucru și din zonele adiacente acestora. Emisiile de noxe, praf, zgomot apar în perioada implementării obiectivelor (reabilitări drumuri, extinderi rețele tehnico edilitare, amenajări zone de agrement și turistice) și sunt asociate lucrărilor specifice de construcție: excavație, sistematizare teren, reabilitări, reamenajări precum și altor lucrări specifice.

Dezvoltarea obiectivelor propuse prin Reactualizarea Planului de Urbanism General al comunei Sfântu Gheorghe implică o serie de operații diferite, fiecare având propriile durate și surse de generare a poluanților. Sursele principale de poluare a factorilor de mediu aferente obiectivelor PUG, specifice lucrărilor realizate pot fi grupate după cum urmează:

Activitățile de construcție

Aceste activități sunt reprezentate în principal de transportul materialelor și prefabricatelor, organizarea de șantier, perimetrele de construcție/asamblare.

Poluarea specifică activității de construcție se apreciază după natura autovehiculelor și utilajelor implicate, respectiv emisii de poluanți în atmosferă datorati arderii acestora (substanțe poluante: NO_x, CO, COVNM, particule materiale din arderea carburanților etc.) și aria pe care se desfășoară aceste activități.

Poluanții rezultați sunt:

- Gaze de ardere (CO, NO_x, SO_x, COVNM) și pulberi provenite din funcționarea motoarelor autovehiculelor și utilajelor;
- Pulberi (praf) din activitatea amenajare/construcție obiectiv și manipulare a instalațiilor.

Referitor la utilajele prezente pe șantier, gazele de eșapament evacuate de acestea conțin: oxizi de azot (NO_x), compuși organici volatili nonmetanici (COVnm), metan (CH₄), oxizi de carbon (CO, CO₂), amoniac (NH₃), particule cu metale grele (Cd, Cu, Cr, Ni, Se, Zn), hidrocarburi aromatice policiclice (HAP), bioxid de sulf (SO₂).

Cantitățile de poluanți emiși în atmosferă de utilaje depind, în principal, de următorii factori:

- nivelul tehnologic al motorului;

- puterea motorului;
- consumul de carburant pe unitatea de putere;
- capacitatea utilajului;
- vârsta motorului/utilajului;
- dotarea cu dispozitive de reducere a poluării.

Este evident faptul că emisiile de poluanți scad cu cât performanțele motorului sunt mai avansate, tendința în lume fiind de fabricare a motoarelor cu consumuri cât mai mici pe unitatea de putere și cu un control cât mai restrictiv al emisiilor.

Activitatea organizării de șantier

Poluarea factorilor de mediu specifică organizărilor de șantier specifice pentru unele obiective ale PUG este caracterizată prin existența surselor ce se încadrează în categoria surselor discontinue. Date fiind perioadele limitate de executare a lucrărilor de construcție specifice pentru fiecare obiectiv al planului, emisiile aferente acestora sunt: emisii de noxe și pulberi, zgomot și vibrații aferente utilajelor și echipamentelor implicate în organizarea de șantier.

Sursele de poluare prezintă caracter discontinuu prezente doar în perioada de implementare a obiectivelor cu caracter de dezvoltare urbanistică.

Perioada de derulare/operare a obiectivelor PUG

- Factorul de mediu aer - În perioada de funcționare/exploatare, obiectivele analizate în prezentul PUG nu vor constitui surse semnificative de poluare a atmosferei, dacă se vor respecta normele legislative în vigoare. Impactul obiectivelor proiectate asupra factorilor de mediu – în special asupra aerului și solului din zona va fi localizat doar în arealul necesar realizării planului având caracter temporar.
- Factorul de mediu sol poate fi afectat de implementarea PUG prin depozitări necorespunzătoare a deșeurilor generate, scurgeri accidentale de produse petroliere, deversări ale apelor uzate etc. Managementul corespunzător al deșeurilor precum și gestionarea apelor uzate rezultate în etapele de implementare a planului asigură prevenirea efectelor asupra calității solului, a apelor subterane sau de suprafață. De asemenea pentru a elimina cauzele accidentale de poluare este necesară monitorizarea și verificarea periodică a instalațiilor/utilajelor/calitatea materialelor de construcție ale sistemului de colectare, respectiv stocare a carburanților și dotarea amplasamentului cu produse absorbante pentru a preveni eventualele scurgeri accidentale cu produse petroliere.
- Factorul de mediu apă poate fi afectat prin depozitarea necorespunzătoare a deșeurilor generate din activitatea analizată, prin eventualele scurgeri de

produse petroliere de la rezervoarele de combustibil, si apele uzate rezultate. Un obiectiv de importanta majora îl constituie reabilitarea și extinderea rețelei de canalizare și tratarea apelor uzate. Prin implementarea acestui obiectiv – canalizare si epurarea apelor uzate în stația de epurare este îndepărtat efectul produs asupra factorilor de mediu sol, ape subterane și ape de suprafață.

Propuneri privind modalitățile de gestionare a deșeurilor rezultate prin implementarea obiectivelor PUG

Coduri deșuri HG 856/2002	Denumirea și tipul caracterul deșeurii generat (periculos, nepericulos, inert)	Modul de depozitare temporară	Modalități propuse de gestionare a deșeurilor rezultate
17 05 04	Pământ excavat	Se depozitează în cadrul organizării de șantier	Utilizarea ulterioară la sistematizarea terenului
20 03 01	Deșuri menajare amestecate	Colectare în pubele PVC	Eliminarea prin societate de salubritate
17 04 05	Deșuri metalice	Spații special amenajate	Valorificare cu societăți specializate autorizate
17 04 07			
15 01 01 15 01 02 15 01 03 15 01 06	Ambalaje	Spații special amenajate	Valorificare cu societăți specializate autorizate
15 01 01	Ambalaje	Spații special amenajate	Valorificare cu societăți specializate autorizate
19 08 14	Nămoluri de la stațiile de epurare	Spații special amenajate	Eliminare prin societate de salubritate

20 01 01	Hârtie și carton		Valorificare cu societăți specializate autorizate
20 01 02	Sticlă		
20 01 38	Lemn		
20 01 39	Materiale plastice		
20 01 40	Metalice		
20 03 01	Deșeuri menajere	Colectare în pubele PVC	Eliminare prin societate de salubritate
17 09 04	Deșeuri inerte	Spații special amenajate	Eliminare prin societate de salubritate/săteni
02 01 06	Deșeuri de origine animală	Centru temporar de colectare cadavre	Eliminare prin societate de tip PROTAN
16 02 14	DEEE	Spații special amenajate	Valorificare cu societăți specializate autorizate

VII.6. Cerințele legate de utilizarea terenului necesare pentru implementarea planului

Zonificarea funcțională a suferit schimbări de rectificare a unor zone cu probleme, unde funcțiunile existente nu respectau zonele de protecție și generau poluare și zgomot. Zona pentru locuințe se mărește ca urmare a introducerii în intravilan a unor suprafețe de teren deja construite și a unor terenuri necesare pe viitor construirii de locuințe. Având în vedere procentul de ocupare al terenului (POT) de 30% stabilit de către Regulamentul General de Urbanism pentru localitățile rurale, circa 30% din terenul agricol introdus în intravilan se va putea ocupa cu construcții de locuințe, restul rămânând cu destinația de teren amenajat în urma construcției, grădini de fațadă, spații verzi.

Zona căi de comunicație rutieră se mărește ca urmare a introducerii unor porțiuni din drumuri în intravilan și a propunerii unor drumuri pe trasee noi precum și prin modificarea profilelor celor existente.

Zona pentru echipare tehnico-edilitară se majorează prin propunerile de înființare a sistemelor de alimentare cu gaze naturale, și a sistemelor de alimentare cu apă și canalizare.

Zona de spații verzi, complexe sportive și de agrement se mărește ca urmare a schimbării unor categorii de terenuri, prin plantarea de perdele de protecție sau spații verzi.

VII.7. Durata construcției, funcționării, dezafectării proiectului și eşalonarea perioadei de implementare a PP

Nu se poate determina durata de implementare a obiectivelor planului, aceasta este strict influențată de absorbția de investiții atât la nivel local cât și la nivel național. Planul Urbanistic General al comunei Sfântu Gheorghe propune obiective de amenajare a teritoriului pe o perioadă de 10 ani.

VII.8. Activități care vor fi generate ca rezultat al implementării proiectului propus

În perioada de timp, pentru care se fac propuneri în cadrul unui Plan Urbanistic General se poate aprecia că economia comunei se va dezvolta valorificând condițiile favorabile existente și potențialul natural al Sitului ROSCI0290 – Coridorul Ialomiței și al Sitului ROSPA0152.

Activități industriale – nu vor avea o pondere semnificativă în dezvoltarea economică a comunei, aceasta rămânând la stadiul de mică industrie, nepoluantă.

Depozitare și construcții - se vor moderniza și vor avea o creștere economică funcție de gradul lor de participare la viitoarea dezvoltare a comunei (construcții de locuințe, dotări, instituții, turism, echipare edilitară, etc).

Agricultura – se preconizează o dezvoltare a agriculturii prin exploatarea diversificată a teritoriului agricol, inclusiv a activităților ce prezintă interes turistic.

Alte activități - prestări servicii - dezvoltarea prestărilor de servicii pentru populație și pentru viitoarea dezvoltare în domeniul turistic.

În măsura în care vor apărea investitori sau fonduri pentru demararea unor proiecte importante din punct de vedere economic, turistic și nu numai, pe teritoriul administrativ sunt destule posibilități de amplasare a unor noi obiective.

Transporturile și circulația, reprezintă o funcție urbană generalizată și în consecință trebuie să țină cont de aspecte variate: comportament individual și social, evoluția preferințelor privind locuirea, utilizarea timpului liber, natura distracțiilor, etc. Aceste aspecte au consecințe directe asupra mobilității, a circulației rutiere și transporturilor. În ceea ce privește zonele verzi și zonele de

protecție atât în jurul ariilor naturale protejate, cât și a gospodăriilor comunale, au rolul de a proteja atât mediul înconjurător, cât și delimitarea clară a unor obiective de utilitate publică, respectând reglementările în vigoare și nu în ultimul rând protecția populației din zonă.

VII.9. Caracteristicile planurilor/proiectelor existente propuse sau aprobate ce pot genera impact cumulativ cu PP care este în procedură de evaluare și care poate afecta aria naturală protejată

În vecinătatea sitului ROSCI0290 – Coridorul Ialomiței, nu se vor amplasa activități industriale sau ferme. Activitățile principale identificate în zona de amplasare a planului care generează un impact cumulativ în special asupra biodiversității locale sunt legate de:

- Creșterea animalelor, pășunat (bovine), pe amplasament și pe terenurile învecinate ;
- Depozitarea atât a deșeurilor menajere cât și a celor de origine animală.

Capitolul VIII. Măsuri de reducere a impactului asupra ariilor protejate

- Se impune respectarea prevederilor OUG nr. 57/2007 privind regimul ariilor natural protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată prin Legea 49/20011, precum și prevederile OUG 195/2005 cu modificările ulterioare, aprobată prin Legea 154/2006 – Cap. VIII – Conservarea biodiversității și arii naturale;
- Orice plan sau proiect care are legătură directă ori nu este necesar pentru managementul ariilor naturale de interes comunitar, dar care ar putea afecta în mod semnificativ aria, singur sau în combinație cu alte planuri ori proiecte, va fi supus unei evaluări adecvate a efectelor potențiale asupra ariilor naturale de interes comunitar din teritoriul PUG, având în vedere obiectivele de conservare ale acestora;
- Titularii de planuri, proiecte și/sau activități aflați în zonele de interes vor respecta măsurile de reducere a impactului specificate în avizul administratorului/custodelui ariei protejate și a APM locale;
- După elaborare și avizare, este obligatorie respectarea planului de management și a regulamentului pentru administratorul ariilor naturale protejate, precum și pentru persoanele fizice și juridice care dețin sau administrează terenuri și alte bunuri și/sau care desfășoară activități în perimetrul și în vecinătatea ariilor naturale protejate;
- Se vor respecta, în acord cu prevederile legale în vigoare, condițiile impuse de administratorii ariilor ;
- Se vor păstra amplasamentele și măsurile propuse prin PUG;
- Se vor interzice cu desăvârșire depozitari neconforme de deșeuri și se impune colectarea selectivă a acestora;
- Pentru proiectele sau planurile ce urmează a se construi în intravilanul propus în actualul PUG și a căror suprafață se suprapune cu ariile protejate din zonă, se vor realiza infrastructurile care vizează alimentarea cu apă, canalizarea integrală a localităților și epurarea apelor uzate;

Măsuri având caracter specific pentru protecția speciilor și habitatelor prezente în siturile Natura 2000 aflate în zona de reactualizare PUG Comuna Sfântu Gheorghe, Județul Ialomița.

- pentru speciile de plante și animale sălbatice terestre, acvatice și subterane, cu excepția speciilor de păsări, inclusiv cele prevăzute în anexele nr. 4 A (specii de interes comunitar) și 4 B (specii de interes național) din OUG 57/2007, precum și speciile incluse în lista roșie națională și care trăiesc atât în ariile naturale protejate, cât și în afara lor, sunt interzise: orice formă de recoltare, capturare, ucidere, distrugere sau vătămare a exemplarelor aflate în mediul lor natural, în oricare dintre stadiile ciclului lor biologic;

- perturbarea intenționată în cursul perioadei de reproducere, de creștere, de hibernare și de migrație;
- deteriorarea, distrugerea și/sau culegerea intenționată a cuiburilor și/sau ouălor din natură;
- deteriorarea și/sau distrugerea locurilor de reproducere ori de odihnă;
- se interzice depozitare necontrolată a deșeurilor menajere și din activitățile specifice.

Pentru toate speciile de păsări sunt interzise:

- uciderea sau capturarea intenționată, indiferent de metoda utilizată;
- deteriorarea, distrugerea și/sau culegerea intenționată a cuiburilor și/sau ouălor din natură;
- culegerea ouălor din natura și păstrarea acestora, chiar dacă sunt goale;
- perturbarea intenționată, în special în cursul perioadei de reproducere, de creștere și de migrație;
- deținerea exemplarelor din speciile pentru care sunt interzise vânarea și capturarea;
- comercializarea, deținerea și/sau transportul în scopul comercializării acestora în stare vie ori moartă sau a oricăror părți ori produse provenite de la acestea, ușor de identificat;
- se interzice deranjarea păsărilor prin deplasări cu mijloace generatoare de zgomote.

Concluzii

Pentru supravegherea componentelor biotice și abiotice ale mediului prin REACTUALIZAREA PLANULUI URBANISTIC GENERAL AL COMUNEI SFÂNTU HEORGHE, JUDEȚUL IALOMIȚA, s-au făcut următoarele propuneri de intervenție urbanistică:

- Diminuarea până la eliminare a surselor de poluare majoră
- Epurarea apelor uzate
- Apărarea împotriva inundațiilor și/sau a alunecărilor de teren
- Recuperarea terenurilor degradate, consolidări de maluri și taluzuri, plantări de zone verzi
- Organizarea spațiilor verzi
- Delimitarea orientativă a zonelor protejate și restricțiile generale pentru conservarea patrimoniului natural
- Respectarea normelor în vigoare privind amplasarea în funcție de destinație a fiecărei construcții în parte
- Se recomandă ca pe suprafețele neocupate cu clădiri sau rezerve pentru realizarea obiectivelor de utilitate publică, să se asigure plantarea a cel puțin un arbore la fiecare 200 mp de teren în zonele de protecție și amenajarea de spații plantate pe cca. 40% din suprafața dintre aliniament și clădiri
- pentru lucrările de amenajare a spațiilor verzi se prevede executarea următoarelor categorii de lucrări :
 - degajarea terenului de corpuri străine;
 - sistematizarea verticală;
 - executarea rețelelor tehnico-edilitare;
 - executarea infrastructurii;
 - executarea construcțiilor;
 - executarea aleilor pietonale și a mobilierului de parc;
 - plantarea puietilor de arbori și arbuști;
 - plantarea și semănarea florilor;
 - înierbarea
 - fertilizarea solului
- pentru lucrările de conservare, restaurare și ameliorare a vegetației sunt necesare categoriile de lucrări :
 - extragerea exemplarelor de arbori și arbuști uscați;
 - extragerea speciilor spontane, invadate;
 - extragerea cioatelor și rădăcinilor;
 - tăieri de corecție în coroane la arbori și arbuști;
 - toaletarea tufelor de arbuști
 - tunderea gardurilor vii.

PUG-ul reglementează funcțional și propune extinderea suprafeței intravilanului pe terenuri cu folosință principal agricolă: pășuni, fânețe. Impactele identificate nu au ca rezultat modificarea statutului de conservare al speciilor de interes conservativ și al habitatelor acestora. În urma evaluării impactelor planului asupra capitalului natural se constată că integritatea siturilor Natura 2000 nu vor fi afectate. De asemenea, nu sunt diminuate suprafețele împădurite și nu se realizează schimbări asupra vârstei, compoziției pe specii și a tipurilor de vegetație.

Din analiza posibilelor impacturi pe care le poate aduce planul asupra obiectivelor de conservare pentru care au fost desemnate ariile protejate de interes național/comunitar se poate trage concluzia că Reactualizarea PUG Comuna Sfântu Gheorghe Județul Ialomița nu va fi afecta în mod semnificativ nici o specie sau habitat pentru care au fost declarată aceasta arie protejată.

Bibliografie

1. Memoriu General Plan Urbanistic Comuna Sfântu Gheorghe Județul Ialomița
2. Regulament local de urbanism Comuna Sfântu Gheorghe
3. Studiu de fundamentare Reambularea Topografică;
4. Studiu de fundamentare privind analiza factorilor interesați, anchete sociale;
5. Studiu de fundamentare privind evoluția socio-demografică;
6. Studiu de fundamentare privind activitățile economice;
7. Studiu de fundamentare privind impactul schimbărilor climatice;
8. Studiu de fundamentare geotehnic și hidrologic;
9. Studiu istoric de delimitare a zonelor protejate și de protecție a monumentelor;
10. Studiu de delimitare a siturilor arheologice și a zonelor lor de protecție;
11. Studiu de fundamentare privind identificarea tipurilor de proprietate;
12. Studiu de fundamentare privind echiparea edilitară;
13. Raport de Mediu;